

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி கோவில்
திருமுழுக்கு மலர்

1977

University of Jaffna

235.2

THU

48118(AR; MAIN)

235.2

THU

A.R.

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி கோவில்
துன்னூல்

திருக் குடமுழுக்கு மலர்



235.2
THU

235.2

ஓம் நாராயணை நம :

துள்ளூ ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி கோவில் திருக் குடமுழுக்கு மலர்

குந்தரும்; செல்வந் தந்திடும்; அடியார்
படுதுயர் ஆயின எல்லாம்
நிலந்தரம் செய்யும்; நீள்விகம் பருஞும்;
அருளாடு பெருநிலம் அளிக்கும்;
வலந்தரும்; மற்றும் தந்திடும்; பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும்;
நலந்தரும் சொல்லீ நான்கள்டு கொண்டேன்;
நாராயண என்னும் நாமம்.

— திருமங்கையாழ்வார்

ARCHIVES

✓ 48118

University of Jaffna
48118



Library

வெளியீடு :

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி கோவில் மகாசபை

3 - 7 - 1977

நாமசங்கீர்த்தனம்

நவாலியூர், பிரதிஷ்டாசிரோமணி
நாமசு சாமி விஸ்வநாதக் குருக்கள் அவர்கள்

உலகத்தில் ஆன்மகோட்களாகிய மக்கள், உயிருடன் இருந்து வாழ வைப்பது இறைவழிபாடு. இது, காணபத்தியம், சைவம், வைஷ்ணவம், கௌமாரம், சாக்தம், சௌரம் என ஆறு பிரிவுகளை உடையது. இதில் மக்கள் தாங்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது சிந்தனைக்கேற்ப ஒவ்வொரு மத நூல்களின் வழியே வழிபாட்டை நடத்தி அருள்பெற்று வாழ்கிறார்கள்.

ஆகவே, பக்தியின் ஸ்வரூபத்தையும், அது எவ்வகைப்பட்டது என்பதையும் ஆராயுங்கால் பகவானுடைய நாமங்களில் ஏதாவதொன்றைப் பரிசுத்தமாக இருந்து ஐபிப்பதே சிறந்தது என்றும், இது யாவராலும் கலப்பாகச் செய்யக்கூடிய தென்றும், இதனால்தான் நமது வாழ்வு கடைத் தேற முடியும் என்றும் சாஸ்திரங்கள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் தூயில் எழுந்து நித்திய கர்மானுஷ்டானத்தை முடித்துப் புனிதமான இடத்தில் அமர்ந்து, மனம், வாக்கு, காயம் என்பவற்றை ஒருவழிப்படுத்தி சிவனுடையதோ, அல்லது விஷ்ணுவி னுடையதோ, தேவியினுடையதோ, ஒரு நாமத்தை குறைந்தது 108 நாமாவது ஐபிக்கவேண்டும். இது, ஆன்மார்த்த நாம சங்கீர்த்தன வழிபாடு ஆகும்.

இதைவிட, விசேஷ தீனங்களில் காலையிலோ, அல்லது மாலையிலோ சமீபத்தில் உள்ள ஆலயத்தை அடைந்து, பக்தர்களுடன் சேர்ந்து பகவன் நாமாவை வெட்கப்படாது சிலநிமிழிநேரம் பாராயனம் செய்தல்வேண்டும். உற்சவ காலங்களில் சுவாமியின் பின், வீதிகள் தோறும் நாம் பாராயனம் செய்தல், எமக்கு நல்லனவாகிய பலன்களைப் பெறவும், நமது கிராமம் நாம பாராயனத்தின் மகிழ்ச்சையால் சுடிச்சமான நிலையைப் பெறவும் எதுவாக இருக்கும் என்பது சாஸ்திரங்களாலும் நாம சங்கீர்த்தனம் செய்து கடைத் தேறிய பெரியார் வாழ்க்கையாலும் நாம் அறியக்கிடக்கிறது கரணலாம்.

நமப்பார்வதிபதேயே.

கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனம்.

குபம்.

சாமி விஸ்வநாதக் குருக்கள்



.

பேராதனை வளாகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
போன்றியர் கலாந்தி சப்பிரமணியம் கித்தியானந்தன் அவர்கள் கழங்கிய

✓ ஆசியரை

துன்னுலை வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவிற் கும்பாபிஷேகம்

தமிழர் பல்லாண்டாக ஆட்சிசெய்து வந்த ஈழத்து வடபகுதியிலே வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றது துன்னுலை வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவில். யாழ்ப்பாண மக்களின் விஷ்ணு வழிபாட்டின் சின்னமாக இயக்கும் இக்கோவில், பக்தர் பலரின் முயற்சியாற் பல்லாண்டு பொலிவற்று விளங்கி, இவ்வாண்டு கும்பாபிஷேகமும் காணகிறது.

ஆகமங்கள் கூறும் கிரியைகளுள் முக்கியமானவையாகவும் அருளுக்கே அடிப்படையானவையாகவும் கும்பாபிஷேகக் கிரியைகள் விளங்குகின்றன. மேலும் திருக்கோவில்களில் இடம்பெறும் நித்திய நெறித்திக் வழிபாடுகளைப் போலன்றி, ஒவ்வொரு கோவிலிலும் பல்லாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நிகழ்த்தப்பெறுவதாகவும், தரிசனத்துக்கு அருமையுடையதாகவும் கும்பாபிஷேகம் அமைந்துள்ளது.

கும்பாபிஷேகக் கிரியை முழுவதும், எங்கும் பரந்துள்ள இறைவனைத் திருக்கோவிலிலும் திருவருவத்திலும் வெளிப்பட்டு நின்று திருவருள் செய்யுமாறு வேண்டுக் கொள்ளும் பானமையில் அமைந்துள்ளது. உயர்ந்த தத்துவ அடிப்படைகள் பலவற்றைக் கொண்டு கும்பாபிஷேகம் நடைபெறுவது, எல்லா உயிர்களுக்கும் இறைவன் திருவருள் எளிதிற் கீட்டுமாறு செய்ய வழிவகுப்பதாகும்.

வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவிற் கும்பாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு மலர் ஒன்று வெளிவருவது வரலேற்கவேண்டியது. கோவிற் பரிபாலனத்தில் முக்கிய பங்கு கொண்ட யாவருக்கும் மலர்க்குமுத் தலைவர், திரு. த. கெங்காதூரன் அவர்களுக்கும், செயலாளர் திரு. ச. தேவதாசன் அவர்களுக்கும், ஏனைய தொண்டர்களுக்கும், நல்ல மனமும், நல்ல நோக்கும், நல்ல வாழ்வும் உண்டாகத் துன்னுலை வல்லிபுர ஆழ்வாரை வேண்டி நல்லாசி கூறுகின்றோம்.

✓

க. வித்தியானந்தன்

பண்டிதமனி, சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கூறும்

✓ பிரார்த்தனை உரை

இறைவன் உயிர்க்குயிர்; ‘அவன்றி அனுவும் அசையாது’. அவனே நம்மை நடத்துபவன்; அவன் கருத்தறிதற்குச் செய்யும் அபிஷேகமே உண்மை அபிஷேகம்; அஃது, இருதயமாகிய கும்பத்தில் அன்பு என்கின்ற நீரைப் பூரித்துச் செய்வது; ‘காதலாகிக் கசிந்து கண்ணிர்மல்குவது’.

இது சித்தித்தற் பொருட்டே கோயிலிற் கும்பாயிஷேகம் நடத்துகின்றோம்.

மகாவிஷ்ணு காவற் கடவுள்; விஷ்ணுவாய் அருள்பவரும் அந்த இறைவனே.

மகாவிஷ்ணுவாகிய வல்லிபுரநாதர் நமக்கு நல்வழி காட்டுவாராக என்று இக்கும்பாயிஷேக தீனத்திற் பிரார்த்திப்போமாக.

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி.

சி. கணபதிப்பிள்ளை



✓
2
யாழ்ப்பாண வளாகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் வழங்கிய

ஆசியரை

நீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலய கும்பாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு வெளியிடப்படவிருக்கும் சிறப்பு மலருக்கு இவ்வாசியுரையை வழங்குவதில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஈழத்துத் தமிழ்மக்களின் வாலாற்றுச் சிறப்புப் பெற்ற ஆலயங்களுள் நீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயமும் ஒன்று. யாழ்ப்பாண மக்களின் வருலாறு, பண்பாடு ஆகியவைற்றைத் துலக்கும் பல சாஸ்ருதாரங்கள் இக் கோயிலைச் சூழ்ந்துள்ள இடங்களிலே பெரிதும் கிடைத்துள்ளன. பல்லவ, சோழ மன்னர்கள் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட காலத்திலே தமிழ் மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் கோயில் தீகழ்ந்தது. இன்றும் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுடன் தொடர்புடைய தாகக் கோயில் தீகழ்கின்றது. வாலாற்றுப் பெருமையையும், அமைதி, அழகுள்ள குழல் ஆகியவைற்றையுங்கொண்ட பிரதேசத்திலே வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தைப் புனரமைத்து, குடமுருக்கிட்டு, அதனை நீணவுக்கு மலர் ஒன்றிணையும் வெளியிடுதல் பாராட்டுக்குரிய விடயமாகும். தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டுடன் தொடர்புடைய இம்முயற்சி வெற்றியடைய என் மன முவற்ற ஆசிகள்.

✓
அ. சண்முகதாஸ்

ஓம்
ஸ்ரீமந் நாராயணேய நம:

சமர்ப்பணம்

—லகம் யாவையும் தாழுள் ஆக்கலும்,
நிலைபெற ரத்தலும், நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர்; அன்னவர்க் கேசரண் நாங்களே!

சமுத் தமிழகத்திலே விளங்கும் தொல்பெருமைக்குரிய பல்லோர் புகழும் ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம், பூராதன சமூத்தின் வீட்பாலை இருந்த யாழ்ப்பாணப் பேரரசர்களான சிங்கை யாரியச் சக்கரவர்த்திகளின் காலத்துக்கும் முற்பட்ட காலத்தில் உருவானது. சிங்கை ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் இராசதானியாகிய சிங்கபுரம் என்பது ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயத்தின் பாங்கிலே உருவானுந் திருவானு முயர்ந்து விளங்கிய தென்பது சரித்திர வரலாற்றுண்மை.

இப்புராதன விஷ்ணு ஆலயம், விசேஷமாக வடமராட்சிப் பகுதியிலுள்ளாராலும், பொது வாக சமூத்துத் தமிழ் மக்கள் பலராலும் வழிவழியாக வழிபாட்டுத் தலமாகப் போற்றப் பட்டு வருகின்றது.

இவ்வாலயம் யாழ்ப்பாணம் தன்னரசிழந்து அன்னியஅரசுக் கடிமையானதினாலும், ஆலயத்தின் நிலதல உரிமையாளர்களேன்போரின் தன்னுதிக்க பரிபாலன நிருவாகத்தினாலும், வழிபடுவோர் சகலரினதும் உள்ளான ஆதரவுக்கும் உள்ளாகாது, நலிந்து நலங்குன்றி மந்த கதியான வளர்ச்சியிட னேயே பன்னெடுங் காலம் கன்னுருக்காட்டி நின்றது.

இதன் நிருவாகத்தில் நிகழ்ந்த அகம்பாவிதங்கள் பல. அவையெல்லாம் சொல்லவும் எழுதவும் முடியாத எல்லையிகந்தன. ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சவாமியின் நல்லருட் பேற்றினால், சில பொதுநலத் தொண்டர்கள் எடுத்த இடையீட்டற் ற ஊக்கத்தால் நிருவாக பரிபாலனம் பொதுமக்கவின் கைப்புகுவதாயிற்று. இந்நிருவாகத்தினரின் அய்ரா முயற்சியினாலே ஆலய நித்திய நெமித்திய நியமங்கள் நாடுபுகழும் நீடு சிறப்புடன் நிகழ்வதோடு, ஆலயக் கட்டி டங்கள், கோபுரங்கள், மதில்கள், வீடுகள் யாவும் புனர்நிர்மாணங்கு செய்யப்பட்டுப் புது துணர்வும் புத்தொளியும் பெற்றுத் திகழ்கின்றன.

புதிய நிருவாகத்தினர் தாம் கையேற்ற குறுகிய காலத்துக்குள்ளேயே திருப்பணி வேலை களை யெல்லாம் சிறப்புறச் செய்ததோடு, கோவிந்தனும் மாயோனுக்குக் குடமுழுக்காட்டு விழாவைக் குறைவற்றச் செய்து வைத்தனர்.

குடமுழுக்காட்டு விழாவின் பின், இதன் ஞாபகமாக விழாமலர் ஓன்று வெளியிட்டு ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சவாமி கோவில் மாண்யியம், வரலாறு ஆசியவற்றை யெல்லாம் இந்து வைஷ்ணவ மக்களின் சிந்தை குளிர், அறிய வைக்கவேண்டுமென்று விரும்பிய மகாசபையார் அதற்கெனச் சிறியேன் தலைமையில் ஒரு குழுவைத் தெரிந்து இவ்வரும் பணியைச் செய்து முடிக்கும்படி விதித்தனர். இக்கைங்கரியத்தில் எனது பங்கு சிறிதே. ஆயினும், ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியின் பேரருளினாலும், மலர்குழுச் செயலாளர், பல்கலைக்கழக மாணவர், அன்பர் திரு. சரவணமுத்து தேவதாசனது சலிப்புறுப் பேருமைப்பினாலும், நார்ம உதவி நாடிய போதெல்லாம், வேண்டிய உதவியை விழைந்து வழங்கிய பேராசிரியர்கள், விரிவுரை யாளர்கள், கவிஞர்கள், ஆசிரியர்கள், அன்பர்கள், அபிமானிகள் ஆதரவினாலும், மண்ண வூரியே விழா நாளிலே இன்று இதனை வெளியிட முழுந்தமை குறித்துப் பேருவகை கொள்கிறேன். காலம் போதாமை காரணமாய், இம்மலரிலே பல குறைகள் நேர்ந்திருக்கலாம். அவைகளை எல்லாம் “குற்றங் களைந்து குணமள்ந்து கொள்ளுதல் கற்றறிந்த” மாந்தர் கடன், என்றவாறு பெருமனது கொண்டு மன்னித்துக்கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொண்டு, பணிந்து வேண்டி இப்புனித மலரை ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவில் தவநாயகராகிய ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி திருவடிகளுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

கொண்டல் வண்ணளை, கோவல னுய்வெண்ணெய்
உண்ட வாய்னன் உள்ளங் கவர்ந்தாளை,
அண்டர் கோளனி அரங்கன்னன் அழுதினை,
கண்ட கண்கள்மற் றென்றினைக் காணுவே.

நாலியவத்தை,
துன்னுலை

த. கெங்காதான்
(மலர்க்குழுவின் சார்பில்)

ஓம் நமோ நாராயண
ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் துணை

திலைவர் உரை

திரு. வ. சௌலத்தம்பி அவர்கள்
சட்டத்தரணி
பருத்தித்துறை

அடியார்களே, அன்பர்களே,

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம் மிகப் பழமை வாய்ந்தது. மனமுவந்து தன் அடியார்களுக்குத் திருக்காட்சி கொடுத்தருளவும் திருவருள் புரிந்தருளவும் இங்கு மீனமாய் வந்தருளினால் ஸ்ரீமந் நாராயணன்; இன்றும் சக்கரமாய் மறைந்து நிலைத்து நிற்கின்றன எம் பெருமான்.

கடல் கோளாலோ, உக்கிரமான காற்றுலோ, அந்நியர் ஆட்சியாலோ, மற்றும் பிற சமயத்தவர் தலையீட்டாலோ பண்டைய ஆலயம் சேதமுற்றிருக்கலாம்; சகல பிரபஞ்சங்களை யும் காக்கும் கடவுளாகிய மாயவன், தான் உவந்து வந்து நிலைத்து நிற்கும் இத் திருத்தலத்தைச் சேதமுறவும், சீர்குலையவும் விடச் சம்மதிப்பானே; ஒருகாலும் அவன் அவ்வாறு திருவுளம் கொள்ளான்.

இவ்வாலயம், சில காலமாக நல்ல பரிபாலனத்தில் இருக்கவில்லை என்பது எம்பெருமான் திருவுளம் போலும்; இதனாற்றான், இன்று இவ்வாலய பரிபாலனம் ஒரு சபையின் கண்காணிப்பிலேயே இருத்தல் வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் உரிமை வழங்கியிருக்கின்றது.

அடியார்கள் அன்பர்கள் திருவுள்ளங்களில் தோன்றுத் துணையாய் அவ்வாழ்வார் நின்று ஊக்க, இவ்வாலயப் புனரமைப்பில் இப்பொழுதுள்ள பரிபாலன சபை முதல் அடி எடுத்து வைக்கின்றது. இவ்வாலயத்துக் கர்ப்பக்கிருக்கத்தை உயர்த்தியும், சிற்ப ஓவியங்களைப் புதியன வாக அமைத்தும், மற்றும், விநாயகர், நாகதம்பிரான், நவக்கிரகம், ஆஞ்சநேயர் இருப்பிடங்களுக்குப் புதுக் கோபுரங்களை ஆக்கியும், இப்போது திருப்பணிகள் சிறப்புடன் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. இவை யாவற்றையும், பல இடையூறுகளுக்கிடையில், மிகக் குறுகிய காலத்தில் மற்றுவித்து, இன்று திருக்குடமுழுக்கு வைபவத்தை நிகழ்த்துகின்றேன். எல்லாம் அவன் திருவுள்ளப்படியே நடக்கின்றது. தொடர்ந்தும் பல திருப்பணிகள் மேற்கொள்வதற்கு அவன் அருள் கிடைக்கும் என்பது இச் சபையாரின் அசையாத நம்பிக்கை.

இவ்வாலயப் புனரமைப்பின் பொருட்டாகத் திருப்பணிச் சிற்ப ஓவியங்களை மிகக் குறுகிய காலத்துள், தமது சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், சிறப்புடன் அமைத்துத் தந்த குறுகிய காலத்துள், தமது சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், சிறப்புடன் அமைத்துத் தந்த அவர்களுக்கு, வல்லிபுர ஆழ்வார் பேரிலும், நீர்வாகசபை மகாசபை பேரிலும் இம்மலர் வாயிலாக நன்றி கூறுகின்றேன்.

இனி, இன்று நீகழும் குடமுழுக்கு விழாவை ஆகம விதிகளில் அணுவளவும் வழுவாது முன்னிற்று நடத்தி அருளிய பிரதம குருக்களாகிய பிரமஸ் சாமி விஸ்வநாதக் குருக்கள் அவர்களுக்கும், அவரது கூட்டத்தாருக்கும், இவ்வாலய நித்திய பூசைகளைக் கிரமமாகவும் அன்போடும் நடத்திவரும் குருக்களாகிய பிரமஸ் க. இராமச்சந்திரக் குருக்கள் அவர்களுக்கும் நன்றி செலுத்துகின்றேன்.

இறுதியாக, ஆலயப் புனரமைப்புக்கு நாம் கேட்டபோது மனமுவந்து நிதியுதவி, பொருளுதவி, சர்வதைவி அளித்த அன்பர்களுக்கும், குறிப்பாக, சிரமதானமூலம் தொண்டு செய்து உதவிய இளைஞர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

இத் திருக்குடமுழுக்கு மலர் ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் திருவடிகளில் அன்புடன் அர்ச்சிக்கப்பட்ட மலராதலால், அடியார் ஒவ்வொருவரது கையிலும் இஃது இருத்தல் அவன் திருவருள் கிடைத்தலாகும்.

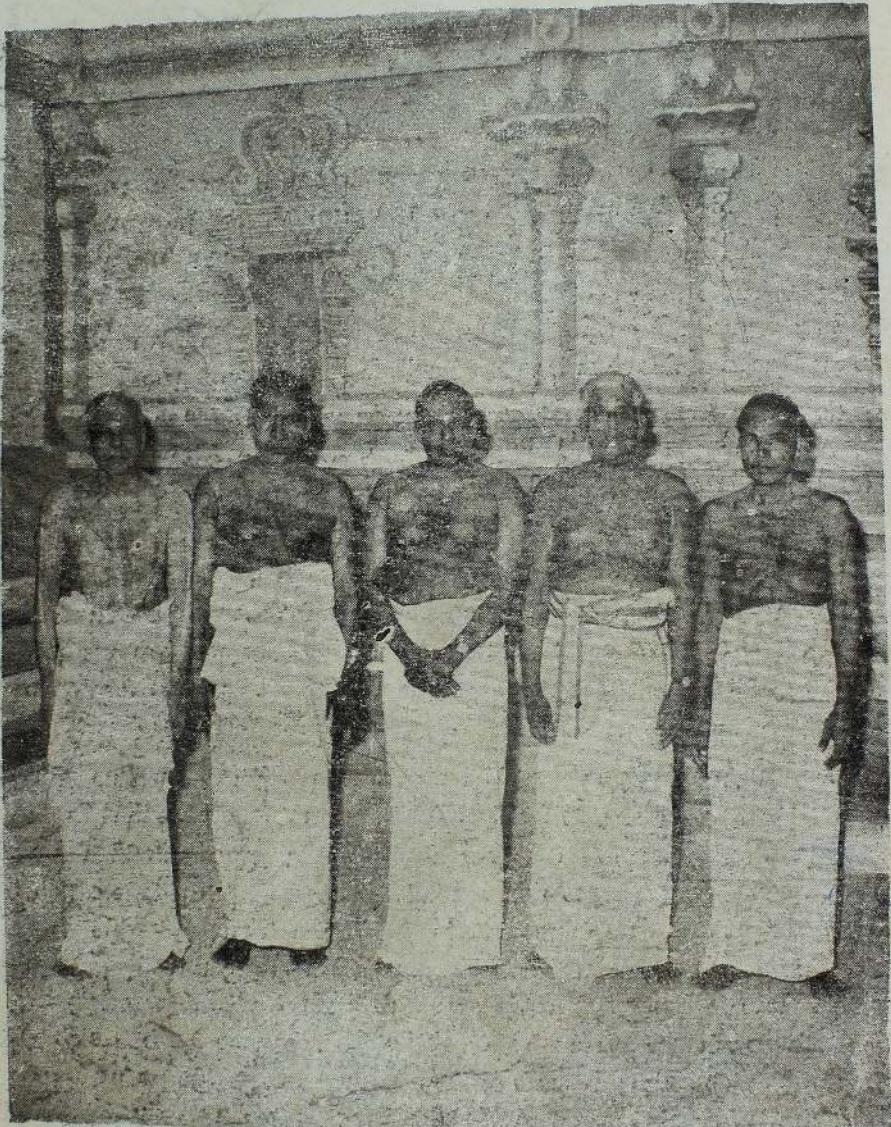
இவ்வாலய பரிபாலன சபை, மேலும் பல திருப்பணிகளை மேற்கொள்வதற்கு அடியார்களதும் அன்பர்களதும் நிதியுதவி, பொருளுதவி, சர்வதைவி, மதியுதவி ஆகியவற்றை மிகக் காழ்மையுடன் வேண்டிநிற்கின்றது.

ஸ்ரீ வஸ்ஸிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்து
மகாசபைத் தலைவரும் செயலாளரும்



திடமிருந்து வரும்: திருவாளர்கள்: வ. செல்லத்தம்பி, J.P.
சட்டத்தரணி (மகாசபைத் தலைவர்), த. கெங்காதரன் (மகா
சபைச் செயலாளர்).

ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்துத்
தர்மகர்த்தா சபை



இடமிகுஷ வை : திருவாளர்கள் : கி. வஸ்லிபுரம், கி. வே. சிவசுப்பிரமணியம், க. கணபதிப்பிள்ளை J.P. (முகாமைக் தர்மகர்த்தா பொருளாளர்), ச. மா. கந்தசாமி, ப. இராமலிங்கம் (செயலாளர்)

முகாமைத் தர்மகர்த்தர, பெரநுளௌர் உரை

திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், J. P.,
தர்மகர்த்தா சபைத் தலைவர்,
புலோலி

முர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய விசேஷங்கள் மூன்றும் ஒருங்கமையப் பெற்ற புகழ் மிக்க தொன்மையுடையது ஸ்ரீ வல்லிபுரசுவாமி ஆலயம். ஆயினும், இது சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை நன்கமையாத காரணத்தாற் பல்லாண்டுகளாகப் புதுக்க அமைக்கும் வேலைகளைவையும் மேற்கொள்ளா நிலையிலேயே இயங்கி வந்தது. 2-8-76இல் இவ்வாலய நிர்வாகம், நீதிலிதலம் மூலமாகத் தர்மகர்த்தா சபையிடம் ஓப்படைக்கப்பட்டபோது, ஆலயத்திலிருக்கும் சூறைபாடுகளைவற்றையும் யாம் அறிந்திலோம். பொறுப்பேற்றதும் ஏற்காததுமான தருணத்தில், குருக்கள் கூறிய முதல் முறைப்பாடு ‘மூலஸ்தானம் ஒழுகுகிறது; நின்று பூசைசெய்ய முடிய வில்லை’ என்பதாகும். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தர்மகர்த்தா சபையினரும். மகாசபைத் தலைவர் திரு. வ. செல்வத்தம்பி அவர்களும், காரியதரிசி திரு. த. கெங்காதரன் அவர்களும், யானும் மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தோம். ஆலயத்தைப் பொறுப்பேற்றபோது, பண்மெதுவும் ஆலயக் கணக்கில் இருக்கவில்லை. ஊழியர்களும், பூசகர்களும் வேதனம் போதியதில்லை என முறையிட்டுக்கொண்டார்கள். இந்நிலையில் புனருத்தாரண வேலையையும் மேற்கொள்வதன்று, இலகுவான காரியமல்லவே. என்றாலும், ‘திருவருள் துணையுண்டு’ என்ற துணிவோடு கருமங்களை மேற்கொண்டோம்.

சேவையாளர்களின் வேதனத்தை ஓரளவு அதிகரித்தல், பக்தர்களுக்குச் சௌகரியமான முறையில் உரிய முறைப்படி ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நேரங்களிற் றவருது பூசை செய்தல் ஆகிய கருமங்களில் முதலில் ஈடுபட்டோம்; பின்பு, திருவிழா நிகழ்ச்சிகளையும் ஒழுங்குபட நிகழ்த்தி முடித்தோம்; அதன்பின், புனருத்தாரண வேலையை ஆரம்பித்தோம்; பலர் தாமாகவே முன்வந்து பணமுதலி ஊக்கப்படுத்தினர். நாங்கள் சென்ற இடங்களிலும் வரவேற்று மனமுவந்துதவியோர் பலர்; அறிந்தறிந்து தாமே கொண்டுவந்து உதவியவர்கள் இன்னும் பலர். இவர்களுக்கெல்லாம் நாம் நன்றி கூறுகிறோம்.

நாங்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி, இந்தியாவைச் சேர்ந்த திரு. வீ. நாகலிங்கம் ஆச்சாரியும், உடுப்பிடியைச் சேர்ந்த திரு. ப. தங்கத்துரை அவர்களும் உற்சாகமாக உழைத்து, தமது முழுத் திறமையையும் உபயோகித்து, குறித்த கால எல்லையிற் றிட்டப்படி மிக அழகுறக்குடமுக்குக் கருமத்தை நிறைவேற்றியதற்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

தர்மகர்த்தா சபையினரும் தமக்குரிய பல பல தொல்லைகளையும் பொறுப்படுத்தாது ஒருங்குகூடி அயராதுழைத்தமைக்கு, தர்மகர்த்தா சபைத் தலைவன் என்ற முறையில் நன்றி கூற, யான் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

திருவாளர் நா. கிருஷ்ணகுமார் தமது தந்தை திரு. வீ. ப. நாகலிங்கம் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உண்ணத் பணியின் தொடர்ச்சி என்ற முறையில், அன்னைரின் ஆத்ம சாந்திக்காக அயராதுழைத்த சிறப்பை நாம் வியக்கவேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

இத் தேவஸ்தானத்துப் பிரதமகுரு திரு. க. இராமச்சந்திரக் குருக்கள் மனம் கோணது மிகவும் உற்சாகத்தோடு வேண்டிய வேண்டிய முக்கியபணிகளையெல்லாம் எமக்குக் கூறி, இப்பணி சிறப்புறச் செய்தமை பாராட்டற்குரியது. அவரும், நவாவிழும் பிரதிஷ்டா சிரோ மணி, சாமி விஸவநாதக்குருக்கள் அவர்களும், இன்னும் கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சிகளிற் பங்கு பற்றிய குருக்கள்மார் அனைவரும் ஒருங்குபட்டுமைத்து இக் கும்பாபிஷேக விழாவைச் சிறப்புற முடித்தமைக்காக என் சார்பிலும், மற்றும் தர்மகர்த்தாசபை அங்கத்தவர்கள் சார்பிலும், மகாசபையினர் சார்பிலும், பொதுமக்கள் சார்பிலும் நன்றி கூறுகிறேன்.

“நலம் தரும் சொல்லிநான் கண்டு கொண்டேன் நாராயண என்னும் நாம்”, எனக் கூறிய அடியார் வாக்கை, நான் மீண்டும் மீண்டும் நினைவு கூறுகிறேன்: நலந்தரும் சொல் என்னும் நாதன் நாமமாகிய “ஓம் நமோ நாராயண”, என்ற மந்திரத்தை ஆலயத்திற்பதித்து, அதையே சதா உச்சரித்துக்கொண்டு கருமமாற்றியமையினாலேயே இப்பணி நலம் பெற முடிந்த தென்படே எனது திடமான நம்பிக்கை.

ஓம் நமோ நாராயண
வணக்கம்.

ஹரிஜம் நாராயணை நம:

மலர்க்ருஷ் செயலாளர் செப்புகின்றுர்

திரு. ச. தேவதாசன் அவர்கள், Dip. Hons. (W. C. E.)

(நுண் தொழில் வல் லுநர். வைத்தியபீடம்
கலைப்பட்டதாரி மாணவன் ஓஜும் வருடம்
பேராதனை வளாகம்)

செங்கமலக் கண்ணன் திருமா துறைமார்பன்
பைந்துளப ணெங்கள் பதி.

புராதனத் தமிழ் மக்கள் தேடிவைத்த ஆத்மீகச் செல்வங்கள் சைவம் வைஷ்ணவம் என்ற வைதீக சமயங்களே; இவை இரண்டும் இறை நாம பேதமல்லாத தத்துவங்கள், கொள்கைகளிலெல்லாம் மிகுதியும் அபேதமானவை; சைவர்கள் சிவத்தையும், வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணுவையும் வழிபடுவதும், ஒன்றுகாண்பதும் நீண்ட பெருவழக்காய் நிலைத்து விட்டன. இதனையே இந்து சமரசமென்பர்.

தமிழ்ப்பெருங் குடிகளாகிய நாம் எல்லாம் “கோவில் இல்லா ஊரிற் குடி இருக்க வேண்டாம்” என்ற முதுமொழியால் எச்சரித்து அறியுட்டப்பட்ட உறுதியான பாரம்பரியம் உள்ளவர்கள்; நாம் வாழக் கூடியிருக்கும் ஊர்களிலெல்லாம் கோவில்கள் சூழக் கூடியிருப்பது, நாளிலும் பொழுதிலும் காணும் நேத்திரானந்தக் காட்சிதானே! எத்திசை நோக்கினும் பக்திக் கனல் எழுப்பும் பராபர சந்திதான், வளங்காணும் உளங்கொண்ட இனம்தான் தமிழ் இனம்.

வளங்காட்டும் இக் கோவில்களுள் ஒருசில, புராதனச் சிறப்பும், புதுமைப் பொலிவும், அற்புத ஆட்சியும் அமையப்பெற்றனவாய்ச் சகப்பிரசித்தி பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றாகவும் மற்றென்று ஈடின்றாகவும் ஈழத்திருநாடு பெறக் கிடைத்த வைஷ்ணவத் திருக்கோவில்தான் ஸ்ரீவல்லிபுர ஆழ்வார் திருக்கோவில்.

இக்கோவில் ஈழத்தமிழகம் நீண்ணாகத் தன்னரசிழந்து அந்தியர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததனாலும், இதன் பரிபாலனம் வழிபடுவோர்க்கெல்லாம் பொதுவான சமத்துவ பரிபாலனத்திலமையாது பிரபுக்கள் உரிமையாக இருந்ததினாலும் உருவாலும், திருவாலும், வரவாலும் விரிமலராகப் பொலிவுருது குவிமலராகவே பன்னுட் பொலிவுற்று நின்றது. இது நாம் யாவரும் அறிந்த உண்மை. இந்நிலை நீங்கிச் சமீப காலத்தில் சர்வ சமத்துவ, சமத்துவ நிர்வாக பரிபாலனத்தின் கீழ்—அதாவது மக்கள் மகாசபைப் பரிபாலனத்தின் கீழ்—பரிபாலன மாற்றம் பெறலாயிற்று. இதற்காக முன்னின்று உழைத்த பெரியார்கள், அமரர்களான முன்னுட் கோவில் அதிகாரி துண்ணலை, திரு. வ. செல்லத்துரை அவர்களும், “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” எனத் தம் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றினையும் அர்ப்பணம் செய்து மகாசபையின் வருகைக்கு முதல்வராக இருந்தவர் என மதிக்கப்படும் புலோவி திரு. ப. நாகவிங்கம் அவர்களுமே. மேலும், இவர்களுடன் இனைந்து செயலாற்றிய நெல்லியடி, திரு. சி. வல்லி புரம், வல்வெட்டித்துறை, திரு. வே. சிவசப்பிரமணியம், கற்கோவளம், திரு. மு. சதானந்தன், சி. வல்லிபுரம், திரு. ப. இராமவிங்கம், துண்ணலை, திரு. வ. செல்லத்தம்பி, J. P. U. M., திரு. த. கெங்காதரன், திரு. ச. மா. கந்தசாமி, புலோவி, திரு. வ. துரைசிங்கம், தந்தையின் நோக்கை இறுதிவரை முன்னின்று செயலாற்றிவரும் செம்மல் திரு. நா. திருஷ்ணகுமார் என்போரும் இந் நல்வருகையின் சார்பிற் குறிப்பிடப்படவேண்டியவர்களாவர்.

நன்னேக்குடையாளின் நன்மூயற்சியால் ஏற்பட்ட நல்லிலைவு எனப் பலராலும் போற்றப்படும் மகாசபை, தர்மகர்த்தாசபை, திருப்பணிச்சபை என்பன குடமுழுக்கு நிகழுமுன் செய்து முடித்த வேலைகள், செய்து காட்டிய சேவைகள் செப்பற்கரியன்; அவைகளை நீட்டிக்காட்டிக்

கழிக்கும் விழைவிலேனுயினும், காலவெள்ளத்தாற் கோலமழிந்து, நிதியிலார் வதிவிடம் போல ஒளிமழுங்கிப் பழுதடைந்திருந்த கோவிற் கட்டிடங்களை ஒழித்துவிட்டு, புத்துருவங்காணப் புதுமைபெற அமைத்து வாலஸ்தாபனஞ் செய்து, எவர்களும் கற்பனைசெய்யமுடியாத குறுகிய காலத்தில் குடமுழுக்குச் செய்துமுடித்தமையைக் குறிப்பிடாதிருத்தல் இயலாது. இவர்கள் நோக்கிய நோக்கமும் ஆக்கிய செயல்களும் நன்கு நிறைவேற, பெருநிதியும், பணமும் வழங்கிய வண்மைச் செம்மல்களுக்கெல்லாம் கண்ணன் பேரருள் பாலிப்பாராக.

நிதிச் செல்வ வளங்களுடனே அறிவுச் செல்வமும் ஒங்கி வளரவேண்டுமென்று உணர்ந்த மகாசபை உறுப்பினர்கள், குடமுழுக்கைத் தொடர்ந்து நிகழவிருக்கும் மண்டலாபிடேகத் தன்று, திருக்குடமுழுக்கு மலர் ஒன்று வெளியிட எடுத்த முயற்சி போற்றற்குரியது மாத்திரமன்றி நன்றி கூறற்குரியதுமாகும்.

மேற்காட்டிய சேவைகளுடன் அமையாது, வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவில் வரலாற்றினைப் புராண, கர்ணபரம்பரைக் கதைகளுடன், வரலாற்று அறிஞர்களும் ஏற்கும் ஆதாரபூர்வமாக அமைந்த கதையாக ஆக்கிவைக்கும் ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடல் அத்தியாவசியமானதாகும். இப்பணிக்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் பல்கலைக்கழக வரலாற்று விரிவுரையாளர்கள் கலாநிதி சி. பத்மநாதன், கலாநிதி செ. குணசிங்கம் என்பவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு அவர்களே சம்மதங் கொடுத்துள்ளார்கள். இதனேடு இக்கோவிலிலே ஒரு நூலகம் நிறுவப்படுதலும் பெரும்பயன் தரக்கூடியதாகும் என்பதும் நினைவு கூர்தற்குரியது.

இம்மலர் சார்பாக எமக்கு வேண்டிய ஆசியுரைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், சரித்திரக் குறிப்புக்கள் தந்துதவிய யாவர்க்கும், கட்டுரை கவிதைகளின் தெரிவிலே சிரமத்தை நோக்காது உதவியளித்த அரும் கலா வல்லுநர்கள் பேராதனைத் தமிழ்த்துறைத் துணைப் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை, தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் கலையரசி சின்னையா அவர்களுக்கும், பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கிப் பிழைகளைத் திருத்தஞ் செய்து உதவிய வித்துவான் பண்டிதர் க. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களுக்கும், அவ்வப்போது எம்மை ஊக்கி வேண்டிய உதவிகளை உவந்து வழங்கி நெறிப்படுத்திய முகாமைத் தர்மகத்தா திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை, J. P. அவர்களுக்கும், பேரொலிப் புன்னகையுடன் என்செயல்களில் எல்லாம் தேகச் சோர்வகற்றிப் புத்துணர்வு ஊட்டிய தலைவர் ஆசிரியர் த. கெங்காதரன் அவர்களுக்கும், வேண்டிய நல் ஆலோசனைகளை அவ்வப்போது உதவிய Dr. க. அருளானந்தம், இளைப்பாறிய எழுதுவினர்கள் திரு. இ. க. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி அவர்களுக்கும், மலரை அழகுறச் செய்யும் ஆலோசனைகள் தந்துதவிய யாழ் வளாகம் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கும், மலர்க்கென விளம்பரங்கள் தந்து உதவியவர்களுக்கும், குறிப்பாக, சிவதரும் வள்ளல் திரு. க. கனகராசா, J. P., வல்வெட்டித்துறை, சி. வே. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும், மாண்புயர் மகாசபைத் தலைவர் சட்டத்தரணி வ. செல்லத்தம்பி அவர்களுக்கும், நிழற் படங்களை அன்பளிப்பாக உதவிய உரிமையாளர் அவர்களுக்கும், குறுகிய காலத்தில் இம்மலரை அழகுற அமைத்து உதவிய சன்னாகம், திருமகள் அழுத்தகத்தாருக்கும் மலர்க்குழுவின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இறுதியாக, இதன்கண் நிதியுதவி, மதியுதவி, சரீர உதவிகள் புரிந்து எம்மை ஊக்கு வித்த அடியார்கள், அன்பர்கள் யாவர்க்கும் எம்பெருமான் பெயரால் இத் திருக்குடமுழுக்கு இம் மலரைத் துளபமலர்போல் உவந்து ஏற்றருளுமாறு அர்ப்பணிக்கின்றோம்.



கற்பு : எமக்கு அனுப்பப்பட்ட கவிதைகள், கட்டுரைகள் யாவற்றையும் இம் மலரில் வெளியிட இயலாமைக்கு வருந்துகின்றோம்.

— மலர்க்குழுச் செயலாளர்.

ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயத் துறிப் பாடல்கள்

விநாயகர் துதி

கல்லா னிழன்மலை
வில்லா ராகுளிய
பொல்லா ரினைமலர்
ஙல்லார் புனைவரோ.

— சிவநூண்போதம்

வஸ்லிபுர ஆழ்வார் துதி

படமேறும் ஆயிரம்வாய்ப் பாம்பாம் பள்ளிப்
பாய்லொடு பதுமத்தாள் காற்பிடிப்பும், பாலின்
கடலான தும்விட்டுக், கருணை கூர்ந்து,
காப்பதற்காய்க், கண்களாலே யாரும் காண,
நடமாடும் மீனுருவாய் நங்கை கையில்
நாராய ணச்சிசுவாய், ஆழியாய் ஈழ
வடகீழ்பாற் கடல்வழியே எமக்காய் வந்த
வஸ்லிபுர ஆழ்வாரை வழுத்து வோமே.

திருமகள் துதி

பாற்கடலிற் பாம்பணையிற் பள்ளி கொள்ளும்
பரந்தாமன் பாரியாகிப் பாங்கி ருந்தே
காற்பிடிக்கும் பேறுபெற்றுய்; கால மெல்லாம்
கண்ணன்மார் பறுதுகொண்டிங் குறுதி கண்டாய்;
சாற்றிய செல்வங்களுக் குரிய தாயே!
தளர்ந்துவந்தோம்; தஞ்சம்வே றில்லை அம்மா!
சிற்றமின்றிக் கிள்ளியெங்கள் மதியி லிட்டால்,
சிறியேங்கள் வாழ்வுபெற்றோம்; திருக்கண் பாரே.

அனந்தாழ்வான் துதி

(நாகதம்பிரான்)

தூயவேதன் சொல்லாற்பர பஞ்சம் தாங்கி,
சுடர்ச்சிறகின் கருடாழ்வான் நட்பும் பூண்டு,
ஆயனென அகிலமெலாம் காத்த னிப்பான்
அரும்பரம் பதத்தினிலா சனமும் ஆகி,
பாயலாகி, பாற்கடலிற் குடையும் ஆகி,
பலராம இலக்குமணர் பாங்கும் காட்டி,
ஆயிரமாம் தலைப்படைத்த ஆதி சேடா!
அனந்தாழ்வான் கருளைசொரிவாய் அடியோம் பாலே.

கருடாழ்வான் துதி

வெண்ணெயுடன் உறித்தயிரும் வாரி உண்டு,
 வேப்பங்குழலாற் பசுநிரைகள் காத்துக் கொண்டு,
 மண்ணுடனே விண்ணனளந்து மாயும் செய்யும்
 வாமனர்கு வாகனமாய்க் கொடியும் ஆகி
 உன்னியுயர் பெரும்பேறு யாரே பெற்றார் ;
 உதுபோதா தென்றுவேண்டிக் கரங்கள் கூப்பி,
 கண்ணனவன் சேவக்கே காத்து நிற்கும்
 கருடாழ்வான் கழலினைக் கொழுவோம் யாமே.

அனுமார் துதி

தெளிவான முத்திமார்க்கம் செகத்தோர் காண,
 சேவயே எனக்காட்டி, திங்கே செய்யும்
 வழியான பொறியைந்தும் மடங்க எல்லாம்
 வல்லஞ்சு சித்தனூசி, பத்தன் ஆகி,
 எழிலாரும் இராமபிரான் நாமம் எண்ணி
 எப்பொழுதும் அவன்யித் தொழும்பே டுண்டு,
 அழியாத வரம்பெற்ற ஆஞ்ச னேயா,
 அனுமானே ! அடிக்கமலம் சரணம் ஜூயா !

— வித்துவான், பண்டிதர் க. கிருஷ்ணபிள்ளை



ஶ்ரீராம ஜெயம்

பிரீஸ்காந்த புராணத்திலுள்ள தச்சினாகைலாச மான்மியத்தில் வல்லிபுர வைபவ அத்தியாயம் தமிழ்ப் பொழிப்புறை

1. ஸ்ரீ குதமகாமுனிவர் சொல்லினர். (எவ்வாறெனில்) இலக்குமி விலாசமுள்ள வல்லி
புரம் என்னும் தலத்தின் மகிமை இப்போது சொல்லப்படுகின்றது : 1
2. மூற்காலத்திலே பிரத்தியக்ஷமான கடவுளும் இலக்குமிக்கு நாயகருமாகிய விஷ்ணு
மூர்த்தியானவர் இரண்டினங்னும் பெயருடைய துட்டஞ்சேலே வருந்திய தேவர்களது பாது
காப்புக்காகத் தரிக்கப்பட்ட கங்கணக் கூட்டங்களானவை அசுர தூதர்களாலே கடவின்கண்
எறியப்பட்டன. 2
3. ஆதலால் விரைவில் அவைகளை எடுத்தறபொருட்டு பரசிவனுடைய கட்டளையி
ல் உடனே அன்பரைக் காக்கும் பெருவிருப்பமுடையவரும்,
4. வகுதேவகுமாரரும் உலகநாதருமாகிய அக்கடவுள் மீன் வடிவைத் தரித்து, எறியப்
பட்ட கங்கணங்களைக் கடவினின்றும் எடுத்து, இங்கே, 4
5. கடற்கரையிலிட்டு, பின்னர் அவர் திருவிலையாட்டிலும் அக்கடவில் மறைந்தார்.
பின்னால் அக்கடவுள் வல்லிபுரத்துக்கணிமையாக, 5
6. வலைத் தொடரிற் பிரவேசித்து மிக்க கோலாகலத் தொனி செய்தார். இதனை
வலைஞர் பார்த்து, கோபம் மிக்கவர்களானார்கள். 6
7. அவ்வலைஞர் யாவரும் அக்கடவுளாகிய மீனைப் பிடிக்க விரும்பியவராயினார். இந்திக்மிச்சியை ஆண்தத்தோடு பார்க்கும்படி சனங்கள் வந்தபோது -
8. முனிசிரேஷ்டர்களே! அந்த மீன் குதித்துக் குதித்து உலாவி வைவலி யென்னும்
பிரசித்தப் பெயரையுடைய ஒரு கண்ணிகையின் மடித்தலத்தில் மகிழ்வுடன் விழுந்தது. 8
9. பின்பு அவ்வேளையிலே பேரொளியையுடைய மீனுருவைத் தரித்த விஷ்ணு மூர்த்தியான
வர் மனுடப் பின்னோபோலத் தோற்றினார். 9
10. அவனும் சந்தோஷத்தோடு கூடியவளாகிப் பிரியத்தோடு அப்பிளையை ஏந்திக்கொண்டு
வெய்யிலினால் மக வாடியவளாதலால் ஒரு மரத்தினடியிற் சென்று, 10
11. முனிசிரேஷ்டர்களே, மகிழ்ச்சியோடு விரைவிலே தன் சேலையினாலே தொட்டிலைச்
செய்து அத்தொட்டிலின்கண் அக குழந்தையைச் சாயனிக்கச் செய்து - 11

12. அக்கன்னிகை தொட்டிலாட்டற்குரிய பாட்டுக்களைப் பாடி அப் பிள்ளையை நித்திரை செய்வித்தாள். இந் நிகழ்ச்சியைக் காணவந்தவர்கள் எல்லாரும் நல்ல ஆச்சரியமடைந்தவர் களாகி அக் குழந்தையைத் தரிசித்தார்கள். 12
13. அறுகின் முளைபோலும் பச்சை நிறமுடையவரும் பீதாம்பரத்தை யுடுத்தவரும் துளசிமாலையைத் தரிசித்தவரும் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் திருமறுமேவும் மார்பையடையவரும் 13
14. நான்கு புயங்களோடு கூடியவரும் இடத்கரத்தில் சக்கரத்தையும் வலக்கரத்தில் சங்கையும் தரித்துச் சேஷபரியங்கத்தில் சயனிப்பவரும், 14
15. வரத அபயங்களைப் பொருந்தியவரும், ஊர்த்துவ புண்டரத்தினால் அலங்கார முடையவரும் சின்று சொல்லப்படும் இவ்விதமான இலக்குமி வாச திவ்விய சுவயரூபத்தை அக்கன்னிகை தரித்து மோகமாகிய ஆகுலமுற்றவளாயினால். 15
16. அறிவிற் சிறந்த முனிவர்களே! இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியை, முறைமுறையே ஒவ்வொரு வர் வழியாகக் கேள்வியுற்று, உவப்போடுகூடி, அவ்வுரில் வாழ்கின்றவர்கள் எல்லோரும் அவ்விடத்திலே வந்தனர். 16
17. அவர்கள் எல்லோரும் மகிமையடைய தேவரும் வாசதேவரும் உலகநாதரும் ஆகிய அக்கடவுளைத் தரிசித்தனர். உவகையாகிய கடலுள் அழுந்தினர். ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லுகின்றனராயினர். 17
18. “நாங்கள் தனவந்தராயினம்; நாங்கள் தனவந்தராயினம். எங்களுக்கு இரட்சிப்பு உண்டாகும் பொருட்டாகவே சங்கு சக்கரங்களைத் தரித்தவரும், தேவரும், பகவானும், உயிர்களைக் காப்பவருமாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுமூர்த்தி பிரசன்னமாயினர்” என்று அன்புகூர்ந்து, உவப்போடு துதிக்கத் தொடங்கினார்கள். 18
19. “மற்சருபியாகிய தேவரீருக்கு வணக்கம்; ஆமையுருவான தேவரீருக்கு வணக்கம்; பன்றியுருவான தேவரீருக்குவணக்கம்.” 19
20. தேவர்களுக்குச் சகத்தை உதவுகின்ற தேவரீருக்கு வணக்கம்; பிரமசாரியாகிய வாமனரூபத்தையடைய தேவரீருக்கு வணக்கம்; சூரிய வம்சத்து அரசர்களை அழித்த பரசராம அவதாரமான தேவரீருக்கு வணக்கம்; 20
21. கலப்பைப்படையை ஏந்திய பலராம ரூபமான தேவரீருக்கு வணக்கம்; ஸ்ரீகிருஷ்ண அவதாரமான தேவரீருக்கு வணக்கம்; நரசிங்கரூபமான தேவரீருக்கு வணக்கம்; கற்கி ரூபமான தேவரீருக்கு வணக்கம். 21
22. இவ்வண்ணம் பத்துரூபத்தை யடையவரும் வல்லிபுரத்திலே எழுந்தருளுகிறவருமாகிய தேவரீருக்கு வணக்கம்; வணக்கம். 22
23. எக்கடவுள் எல்லா உயிருள்ளும் சூக்கும் ரூபத்துடன் கலந்திருக்கிறாரோ, அப்படிப்பட்ட தேவரீருக்கு வணக்கம்; வணக்கம்; வணக்கம். 23

24. எக் கடவுள் எல்லா உயிருள்ளும் பத்தி ரூபத்துடன் கலந்திருக்கிறாரோ, அப்படிப்பட்ட
தேவரீருக்கு வணக்கம்; வணக்கம்; வணக்கம். 24
25. அன்பர்களைக் காப்பாற்றும் அருட்கடலாய் உள்ளவரே, வணக்கம்; வணக்கம்.
தேவரீருக்கு வணக்கம்; வணக்கம்; வணக்கம். 25
26. தண்டத்தையும், சங்கையும், தரித்தவரே, தேவரீருக்கு வணக்கம்; வணக்கம்
எப்போதும் (இஷ்டமானவர்களை) விரும்பியவைகளைக் கொடுத்தருளுகின்றவரே, தேவரீருக்கு
வணக்கம்; வணக்கம்; மகானே! எம்மாற் செய்யப்பட்ட எல்லாப் பிழைகளையும் பொறுத்
தருளுக. 26
27. பாற்கடவிற் ருயிலுகின்றவரும். அகன்ற தாமரைக்கண்ணை யுடையவரும், பெயர்
மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கும்படி மகாபலிச் சக்கரவத்தியின் வைபவங்களை யடக்கியவரும், பற்பல
சராசரங்களைப் படைக்கும் பிரமதேவர் உதித்த உந்திக்கமலத்தை உடையவரும், பரம புருஷ
ரும் ஆகிய தேவரீருக்கு வணக்கம். 27
28. முனிசிரேட்டர்களே! அச்சனங்கள் யாவரும், மகாத்மாவும் பகவானும் இஷ்டசித்தி
பெற வேண்டப்படுகின்றவரும் ஆகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை இவ்வாறே துதித்துப் பெருமகிழ்ச்சி
கருமுள்ளத்தை யுடையவர்களாயிருந்தார்கள். 28
29. பின்னர், இவ்வண்ணமிருக்கும்போதே பகவானும் இலக்குமிக்கு நாயகருமாகிய விஷ்ணு
மூர்த்தியானவர் எல்லா உலகத்தாரும் காண மறைந்தவராகி, முன்போல் மற்சரூப
முடையவராகி. 29
30. கடலினுள் மறைந்தனர்; அங்கு நின்ற அவர்கள் எல்லாரும் மயக்கமாகிய வியாகுல
மடைந்தவர்களாய் அருமையான தவத்தைச் செய்தார்கள். 30
31. இந் திகழ்ச்சியை உத்தம தேவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தி திருவுள்ளத்துட் கொண்டு ஒரு
பிராமண வடிவத்தோடு அங்கே எழுந்தருளி அத்தவர்த்தர்களை நோக்கி, இவ்வாக்கை அருள்
செய்வாராயினார். 31
32. தவச்செயலான் மகிமை பெற்ற அன்பர்களே, அஞ்சவேண்டாம்; இது உங்களுக்குக்
கொடுக்கப்படுகிறது; எல்லாப் படைத்தலங்களுள்ளும் சிறந்தோங்கும் இச் சக்கராயுதத்தை
மிக்க பிரீதியுடன், 32
33. நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் நல்ல இலக்கினத்தில் விதிப்படி பிரதிஷ்டை செய்து பேரன்
போடு நித்திய நெமித்திக காமிய பூசைகளை நடத்தி வழிபடக் கடவீர்கள். 33
34. “முனிவர்களே! இச் சக்கராயுதத்தைப் பூசித்தால் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் நீங்கள்
அடைவீர்கள்” என்று கூறி அந்தப் பிராமணேத்தமர் மறைந்தனர். 34
35. அவர்கள் யாவரும் பேராசையுடையவர்களாய், அடிக்கடி விஷ்ணுமூர்த்தியைத் துதித்துத்
துதித்துச் சக்கராயுதத்தை வாங்கிக்கூன்று விரைவிலே மகிழ்வோடு நகரை யடைந்து, 35

36. ஒரு ஆலயத்தை அமைத்து விதிப்படி சக்கராயுதத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து, முறை தவருது பூசை நடத்தி புத்திர களத்திரங்களோடும் திரவிய சம்பத்துக்களோடும், 36
37. மிக்க பக்தியுடையவர்களாய் எல்லாரும் அந்நகரிலே வாழ்ந்திருந்தனர் .அறிஞர்களே! (முனிவர் வினாவுகின்றலர்) சூதமகா முனிவரே! சகல சாத்திரங்களின் பொருளுண்மை உணர்ந்தவரே ! பகவானுகிய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர். 37
38. யாது காரணத்தால் மற்சருபமாகி, கன்னிகையின் மடித்தலத்திற் சென்று தங்கினார். அவளுடைய மடித்தலத்திலே திருமகள் நாயகராகிய விஷ்ணுமூர்த்தி குழந்தை உருவமாகி யும் தங்கினாரல்லவா? 38
39. அக்காரணம் முழுவதையும் அவள் வைபவத்தையும் சாதுவே! முனிசிரேஷ்டரே! விரிவாக எங்களுக்குச் சொல்லி அருளுக; 39
40. என்று முனிவர்களாற் பிரார்த்திக்கப்பட்டவராகிய சூதமுனிவர் அவர்களை நோக்கிச் சொல்வாராயினார்: முனிவர்களே! முன்னெரு காலத்திலே வைல்லியென்னும் பெயருடைய சிறந்த ஒரு கன்னிகையானவள், 40
41. வைசியகுலத்திற் பிறந்தவள், பேரழகமெந்த யெளவனப் பருவத்தையுடையவள், நெடுங்காலமாகப் புத்திரப்பேறில்லாது மலடியாகி யிருந்ததால் மிகவும் மனக்கவலை யுடையவளாகி, 41
42. அக்காரணத்தை அறியாதவளாகி தபோநிதியாகிய பிருகு முனிவரைச் சென்றடைந்தாள்; அக்கன்னிகை முனிவரை நோக்கிப் பகவானே, அனேக சாத்திரங்கள் நுண்மை யுணர்ந்த அறிஞர்களில் சிறந்தவரே, 42
43. ஐயா! எக்காரணத்தால் யான் புத்திரப்பேறு அற்றேன்? என்ன பாவத்தைச் செய்தேன்? நற்புத்தியுடையவரே! எனக்கு மகிழ்ச்சியை வளர்க்கும் குருவே! அக்காரண மெவற் றையும் எனக்குச் சொல்லியருளுக, 43
44. என்று அக்கன்னிகையினாற் பிரார்த்திக்கப்பட்டவராய், பிருகு முனிவர் அவளை நோக்கிப் பிரதியுடன் பிரதிவசனம் கூறினார். முனிசிரேட்டர்களே! 44
45. பிருகுமுனிவர் அக்கன்னிகையை நோக்கி அழிகிய புருவத்தையுடையவளே! அக்காரணத்தை யுணர்த்தும் என வசனத்தைக் கேள்; நீ முற்பிறப்பில் மயக்கத்தினால் ஒரு பாம்பைக் கொள்ளுய்; 45
46. அந்தப் பாம்பின் சாபத்தினால் உனக்கு இம்மையிலே மலட்டுத் தன்மை வந்தது. மங்களகரமுள்ள பெண்ணே! அந்நாகசாபத்தினால் நீ எல்லாப் பிறப்பிலும் இப்படி மலடாகவே பிருப்பாய்; 46
47. அந்நாகசாப தோஷம் தீரும் பொருட்டுப் பரமசிவனைச் சிந்தித்துத் தவஞ்செய்யக் கடவாய்; இக்குற்றத்தைத் தீர்க்கவல்லவர் பரமசிவனேயன்றி வேறொருவரும் இல்லை. 47

48. மிக்க கடுமாகிய தவம் செய்தால் சிவபெருமான் பிரசன்னமாவார். அவருடைய தரிசனங்கிடைத்தபோதே அவர் உன்னை அச்சாபத்தினில்லை நீக்கி அருளுவார். இது நிச்சயம். 48
49. முனிசிரேஷ்டர்களே! பிருகு முனிவர் இவ்வாறு உட்படுத்து மௌனியானார். கன்னிகை பேருவகையுற்றவளாகி, நல்ல மங்களகரமான தவச்சாலையை — 49
50. மிக வேகத்தோடு சென்றடைந்து சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ் செய்தாள்; அவருடைய கடுந்தவத்தினாலே சிவபெருமான் இனிது பிரசன்னராயினார். 50
51. சிவபிரான் கன்னிகையை நோக்கி, பெண்ணே! உனக்கு விருப்பமான வரம் யாது? அதனை நீசொல்லு; எம்மினின்று பெற்றுக்கொள்; என்றதும், இதனைக்கேட்ட மாத்திரத்தே அக்கண்ணிகை பிரீதியடைந்தவளாய், — 51
52. தோத்திரம், பிரதக்ஷினம், நமஸ்காரம் என்னுமிவைகளை அவள் அன்புடன் செய்து பரம சிவஜை நோக்கி, பகவானே! முற்காலத்தும் எதிர்காலத்தும் ஆளும் தகைமையுடையவரே, அன்பார்களைக் காத்தருஞும் பற்றுடையவரே, 52
53. பிரபுவே! கொடிதாகிய நாகசாபத்தினாலே நான் புத்திரப்பேற்றவளாயினேன்; அச்சாபந் தீரும் பொருட்டுத் தேவீரே அடியேனுக்குப் புகலிடம். 53
54. இதுவே எனக்கு விருப்பமான வரம்; ஆதலால், எவ்வுயிர்க்குஞ் சுகத்தையுதவும் பெருமானே! அவ்வரத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருஞக; இவ்வாறு கன்னிகை புத்திரசோகத்தினால் சிவபிரானைப் பிரார்த்தித்தாள்; 54
55. பகவானும் அன்புடையார்மேற் பட்சமுடையவரும் கருணைசமுத்திரமும் ஆகிய சிவபிரான், அவள் வசனத்தைக் கேட்டு, அக்கண்ணிகையைப் பார்த்து அருளசெய்தார் முனிவர்களே! 55
56. சிறுமியே! தனியே புத்திரப்பேறேதுவாக நீ வருந்தவேண்டாம்; வல்லிபுரம் என்னுப் பெயருடைய தேசத்திலே வெல்லியென்னும் பிரசித்த நாமமுடையவளாய். 56
57. பிறந்திருக்கக் கடவாய்; பெரும் பாக்கியவதியே! நீயும் உலகத்துள்ள அறிஞர்கள் எல்லாராலும் மதிக்கப்படுவாய்; அப்போது பகவானுகிய விஷ்ணு மூர்த்தியானவர், தேவகாரியத்தை முடிப்பது காரணமாக. 57
58. வாசுதேவரும் தேவ உத்தமருமாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி மற்சவடிவத்தைத் தாங்குவார்; அவர் மற்சவடிவத்தோடு வேகமாய் உன் மடித்தலத்துப் பாய்ந்திருப்பர்; 58
59. விஷ்ணு மூர்த்தி பின்னர் உன்மடியிலே குழந்தை வடிவமுடையவராவர்; அவருடைய வடிவத்தைத் தீண்டியபோதே நாகசாபம் தீரும்; 59

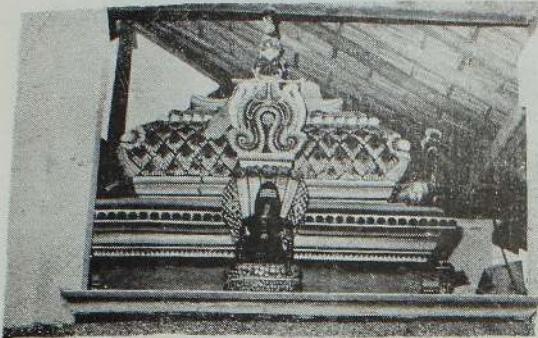
60. பின்னர் நீ வேறிடத்து இம்மையிலே வெகு புத்திரர்களோடும் தனதானிய முதலிய சம்பத்துக்களோடும் வாழ்ந்திருப்பாய், இதிற் சந்தேகமில்லை; 60
61. என்று தேவ தேவராகிய சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தனர்; சூத முனி வர் பின்னுமவர்களை நோக்கி முனிசிரேட்டர்களே! அக் காரணத்தினாலே விஷ்ணு மூர்த்தி மற்சவடிவத்தைத் தாங்கினார்; 61
62. அம்மற்சம் வெவ்விலி யென்னும் பெயருடைய கன்னிகையின் மடித்தலத்திற் பாய்ந்திருந்தது; பின்னர் முனி சிரேட்டர்களே! அவனும் புத்திர பொத்திராதி பாக்கியங்களுடன் பொருந்தியவளாய், 62
63. இவ்வுலகத்திலே இம்மைச் சுகங்களையு மனுபவித்துத் தேக முடிவிலே முத்தியை அடைந்தாள்; வல்லிபுரமாகிய மகா ஸ்தலம் விஷ்ணு மூர்த்திக்கு உவப்பைக் கொடுக்கின்ற சிறந்த ஸ்தலமாகும்; அன்றியும் கவகுண்டபத்தில் அனுபவிக்கும் முத்தியின்பத்தைக்கொடுப்பதுமாகும்; 63
64. வல்லிபுர மென்னும் மகாகேஷுத்திரத்தை எந்த மனிதன் இப்பிறப்பிலே தரிசிக்கிறுஞே, அல்லது வாசம்பண்ணுகிறுஞே, அல்லது ஸ்தலத்தின் வைபவங்களை வாயாற் சொல்லுகின்றஞே, 64
65. முனிசிரேட்டர்களே! பஞ்சபருவ காலங்களிலும், ஐயந்தியிலும், மற்றும் விசேஷ காலங்களிலும் பரிசுத்த மனமுடையவனுகி, அன்புடன் அங்கே வீற்றிருக்குங் கடவுளைத் தரிசிக்கிறானே, (பஞ்சபருவங்களாவன; அமாவாசை, பெளர்ணிமை, கிருஷ்ணட்டமி, கிருஷ்ண சதுர்த்தி, சங்கிராந்தி என்பனவாம். ஐயந்தியாவது: விஷ்ணுவின் சதாவதார தினங்களாம்.) 65
66. அவனுக்கு எப்போதும் மரணபயில்லை; சர்ராரோக்கியமுண்டாகும்; இது நிச்சயம். அவன் இவ்வுலகிலே சுகமனுபவித்து தேகாந்தத்திலே விஷ்ணுபத்தை அடைவான். 66
- ஸ்தாந்தபுராணத்துள்ள தக்ஷிண கைலாச மாண்மியத்து, வல்லிபுர வைபவ அத்தியாயப் பொழிப்புரை முற்றிற்று.
- (அரிதிற் கிடைக்கப்பெற்றதும் அறுபத்தாறு வடமொழிச் சுலோகங்களையும், அவற்றின் தமிழ்ப் பொழிப் புரையையும் கொண்டதுமான அச்சுப்பிரதி, இத் தேவஸ்தானத்துப் பிரதம குருக்களாக விளங்கும் பிரம்பூர் க. இராமச்சந்திரக் குருக்கள் அவர்களால், இம் மலர் வெளியீட்டின் பொருட்டு உதவப் பெற்றது. வடமொழிக் கிரந்த எழுத்துக்கள் இங்கு அழுத்தகங்களில் கிடைக்கப் பெறுமையால், அச்சுலோகங்களை அவ்வெழுத்து வடிவங்களுடன் இங்கு தராமைக்கு வருந்துகின்றேன். இதன்கண்ணால் என்கள் வடமொழிச் சுலோகங்களில் உள்ள என்களைச் சுட்டுகின்றன. வடமொழிச் சுலோகத்துடன் கூடிய அப் பிரதியின் தமிழ்ப் பொழிப்புரை, வித்துவான், பண்டிதர் க. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களாலும், கூடிய அச்சுப்பிரதி ஷத்குருக்கள் அவர்களிடம் இன்றும் உண்டு. இவ் வடையாளம் போடப் பட்ட இடங்கள் வடமொழிச் சுலோகங்கள் உள்ள இடத்தைக் குறிப்பன.)

கற்கோவளம்

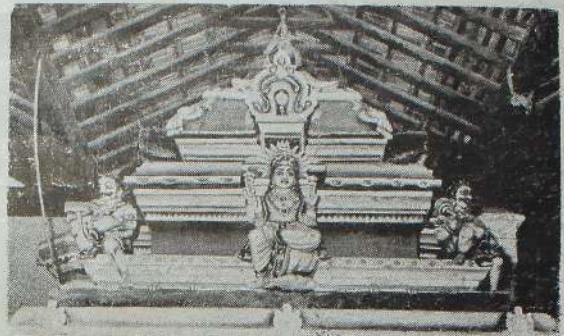
க. தேவதாசன்
மலர்க்குழுச் செயலாளர்

உள்ளே . . .

1. அரி கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனம் — கோவிந்தா கோவிந்தா — ஆசிரியர் திரு. மு. சதானந்தன்
2. வஸ்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி ஆலய வழிபாடு — இளைப்பாறிய தலைமையாசிரியர் திரு. ப. இராமலிங்கம்
3. வஸ்லிபுரத்துப் பொன்னேட்டின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் — ஒரு மதிப்பீடு — கலாநிதி செ. குணசிங்கம்
4. மாயவன் வந்துருக்காட்டுகின்றார் — பேராசிரியர் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை
5. ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி நித்தியாஞ்சலிப் பதிகம் — இளைப்பாறிய தலைமையாசிரியர், கவிஞர் கற்கை சரவணார்
6. வைஷ்ணவ சமயமும் வஸ்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயமும் — வித்துவான் பண்டிதர் க. கிருஷ்ணபிள்ளை
7. பாரதி கண்ட கண்ணன் — விரிவுரையாளர் திரு. சி. தில்லைநாதன்
8. வஸ்லிபுர அந்தாதிப் பதிகம் — பண்டிதர் பொன். சின்னத்துரை ஆசிரியர்
9. திருமால் வழிபாடும், வஸ்லிபுர மாயவன் கோயிலும் — பண்டிதர் சங்கரவைத்துவிங்கன்
10. முகுந்தன் நாமம் — இளம்பிறையாளன்
11. வேனுகோபாலன் — திரு. வ. குகர்மா
12. மட்களம்புத் தமிழகத்தில் விஷ்ணு வழிபாடு — பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
13. ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் சரணப் பதிகம் — கவிஞர் திரு. சி. செல்லமுத்து ஆசிரியர்
14. ஆழ்வார்களின் பாவணைத் திறன் — கலாநிதி திரு. அ. சண்முகதாஸ்
15. இருக்கு வேதத்தில் விஷ்ணு சூக்தம் ஒன்று — நூலகர், திரு. சி. முருகவேள்
16. திருமால் — விரிவுரையாளர், செல்வி சிவகாமி கணபதிப்பிள்ளை
17. சூடிக் கொடுத்தவள் பாடிக் கொடுத்தாள் — நூலகர், திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன்
18. ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் திருப்புகழ் — கவிஞர், சி. செல்லமுத்து ஆசிரியர்
19. சௌவமும் வைஷ்ணவமும் — பேராசிரியர், திரு. க. கைலாசநாதக் குருக்கள்
20. ஆலயமும் ஆன்மீகமும் — பிரம்மஸ்ரீ ச. க. இராமச்சந்திரக் குருக்கள்
21. நாச்சிமார் திருமொழி நயம் — ஆசிரியர் சி. சிவப்பிரகாசம்
22. ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் ஆலய பரிபாலன சபை
23. மகா சபை அங்கத்தவர்கள்
24. மண்டலாபிஷேக உய்யகாரர்
25. மகாகும்பாபிஷேக கிரியாகால நிமிஶ்சிகள்
26. விரிஞ்சுக்கே விடைவல்லாக்கு — ச. கேசவானந்தன்



ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானம்
நாகதம்பிரான்



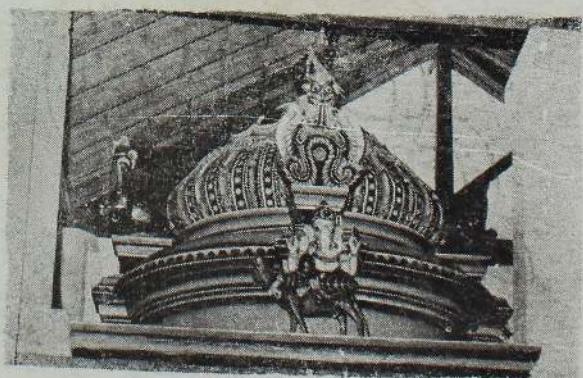
ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானம்
நவக்கிரகக் கோபுரம்



ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்து
திருக்குடமுழுக்குச் (3-7-77)
சபமுகார்த்த நிகழ்ச்சி

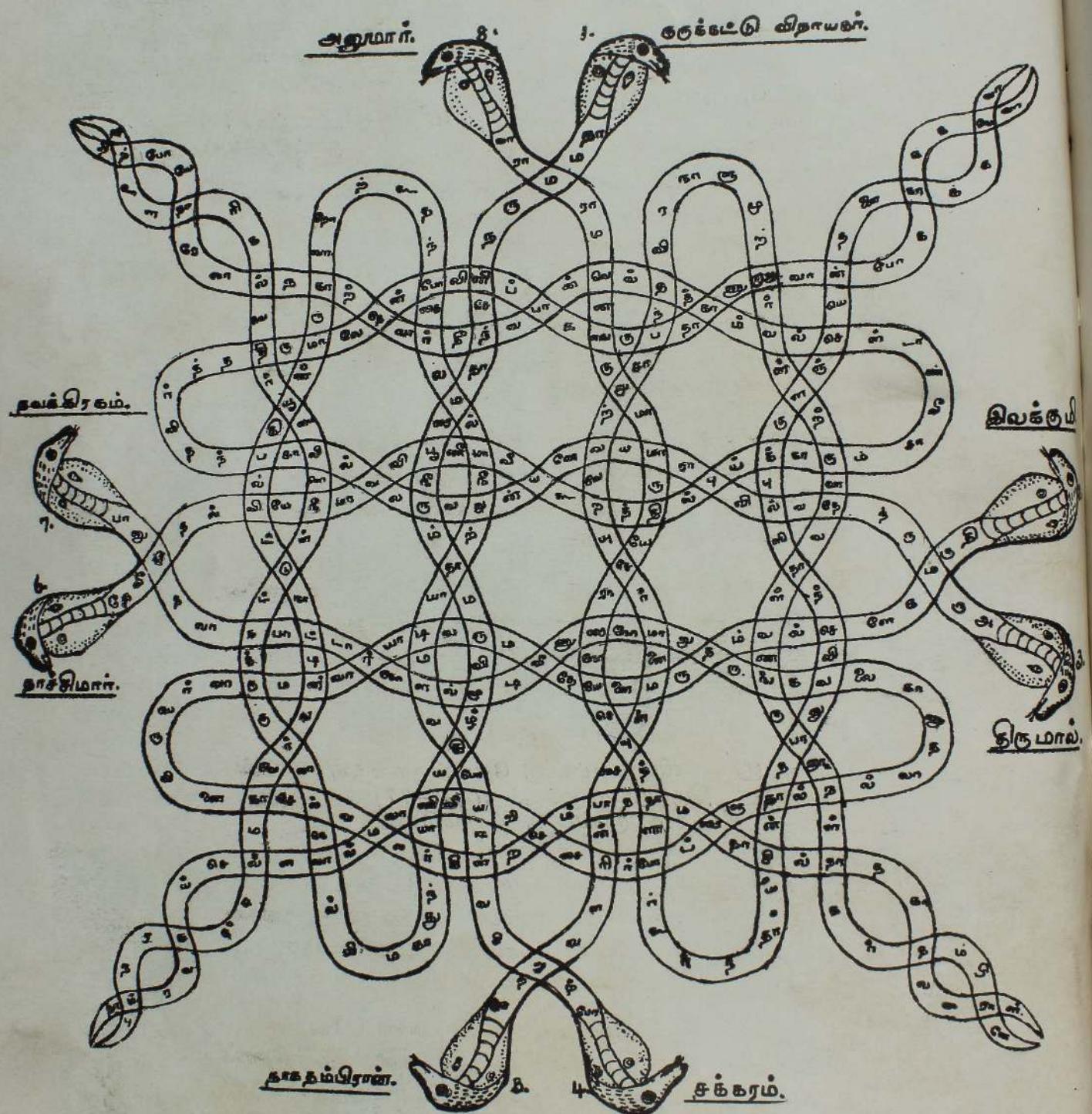


ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானம்
பஞ்சமுக ஆஞ்சநேயர் கோபுரம்



ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானம்
விநாயகர் கோபுரம்

ஊட்டநாகபந்தும்

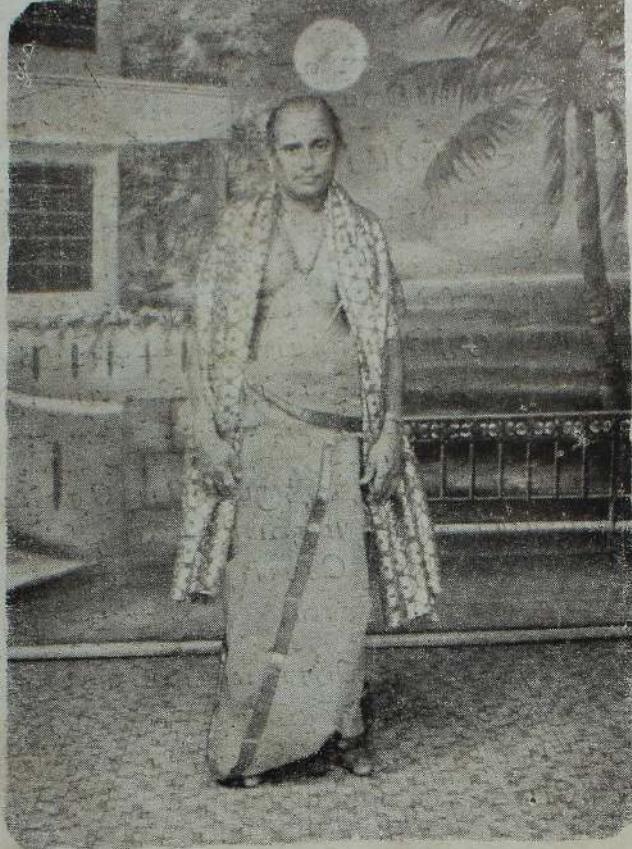


வல்லிபுர ஆலய தெய்வ வணக்கம்

[அட்ட நாக பந்தம்]

(ஓவ்வொரு நாகத்தின் தலை தொடங்கி ஓவ்வொரு வெண்பா அமைக்கப்பட்டுள்ளது)

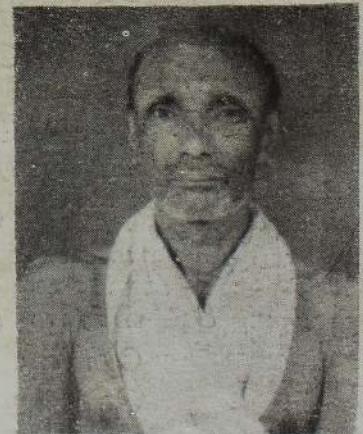
1. நாம மருநனிசெந் தாமரைபூ நீரும்
தாமருவி முழ்சி யனியார்ந்து — காமமில்லா
நெல்லார் குருக்கட்டுள் நீளெலி யையூர்தி
வெல்கரி தாளபோற் றி.
2. திருமகளே செல்வந் தருமணியே தேவீ
மருவடியார் வான மருவார் — பெருவிணிகா
செல்வ மலர்கின்ற செம்பாத தாமரைதா
சில்நாத காதலவ ராள்.
3. அருமருந்தே வல்லிபுரா மாயவனே யன்று
வருவலவல்லி சாபந்த விர்த்த — திருமாலே
தேன்போ லினிப்பாக வைகுபதா கானுருஅ
வான்போக காக்கவே வா.
4. போற்று சிவஞ்சய போகி வளமடியா
தாற்றுநீ மால்மலர் கைபோந்த சூற்றேள
வாகாரு மான்யூகி பல்விட்டு நாட்டினவர்
வேகாமல் சக்கரநம் பு.
5. பெற்றுவள ரின்பாசை யுள்மணிமார் சேயுறவே
வற்றுசா பந்த விரநானு — முற்றுஅர்
வள்ளற்கு வாதேவ தாள்வணங்கு பானா—
நன்நாகர் தம்பிரா னே.
6. தேவீ முதல்வியே நீமா வலிபூஸ்
மாவிய சூறத்தில் புய்க்காகும் — சாவீண்டாள்
செல்வம்காத் தவ்வெண்பா வந்தீர் வதேற்கா
நல்லாரே தாயேபோற் றி.
7. பானு முதலாக பாட்டார்கோ எல்முடி
வீனுரைநோ மாறு தருங்கவலீ — கானுதலால்
நல்தா ஞரைப்போர் ரிசைநெறிய வீணிலா
மல்லாளல் செய்கவரம் தா.
8. வாராம ராமவென வைகுறுமா மாருதியே
சேராரை நோயே செயுந்தாளா — போர்கூர்ந்தாய்
சின்தாத பானுவலி செந்தாளில் புக்குளங்செ
யென்தனை காக்கவே யீ.



ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்து
 (3-7-1977) திருக்குடமுழுக்குச் செய்தருளிய
 பிரதிஷ்டாகுரு, சிரோமணி, சாமி. விஸ்வநாதக் குருக்கள்



ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்துப்
 பிரதம குருக்கள்
 பிரம்மஸ்ரீ ச. க. இராமச்சந்திரக் குருக்கள்



ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்து
 முன்னைநாட் பிரதம குருக்கள்
 பிரம்மஸ்ரீ ச. கணபதிசாமிக் குருக்கள்

ஓம்

ஸ்ரீ ராம ஜெயம்

அரி கோவிந்து நாமசங்கீர்த்தனை

..... கோவிந்தா கோவிந்தா

திரு. மு. சதாநந்தன் அவர்கள், ஆசிரியர்

பிங்கள வருடம் ஆணி மாதம் 19ஆம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை (1977 - 7 - 3) திரு வோன் நட்சத்திரம் சேர்ந்த சுபவேளையில் ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயத்தில் மங்களகர மாக நிறைவேறிய புனராவர்த்தன கும்பா பிஷேக விழாவைக் கண்டோர் கண்பெற்றவ ரானார்கள். பிராமணேத்தமர்கள் முழுக்கிய மறைமொழிகளைக் கேட்டோர் செவி பெற்றவ ரானார்கள். புனித நீரில் மூழ்கினார் பிறவிப் பெருங் கடலையே நீத்தவரானார்கள். அரி கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனை என வேத பாரா யனத்தைப் பிரதிஷ்டாகுரு பிரதிஷ்டா சிரோ மணி சாமி விஸ்வநாதக் குருக்கள் முன்மொழிய அதைத் தோடர்ந்து குருமணிகள் அரி கோவிந்தா! கோவிந்தா! என்று பின் மொழிந்த மந்திர இசையும், நாதஸ்வர தவில் வித்துவான் கள் எழுப்பிய மங்கள ஒசையும், பரவச நிலை யடைந்த பக்தர்கள் மாதவா, கேசவா, யாதவா, ஸ்ரீலோலா, ராகவா, வைகுந்தா, பிருந்தாவனப் பிரபோ என்று ஆடிப்பாடிய பிரார்த்தனைக் கோவிது ஒன்று கலந்து செவி வழி, அமுதச் சுவை ஊட்டி மெய்புளகிக்கச் செய்தன. விசுவகன்மாவின் கைபட்டாற் போலப் புது அழகுடன் மிளிர்ந்த ஸ்தாபிகளை யும், குடமுழுக்கு வைபவைக் கிரியைகளில் கலந்து தேவர்போல் பொலிவுடன் தோன்றிய மறைய வரையும், கற்பக மலரோ என ஐயுறும் வண்ணம் மேலிருந்து சொரிந்த பொன் மலரையும் கண்கள் களிக்க நோக்கி ஆழ்வார் பக்தர்கள் பேரானந்த வெள்ளத்துள் மூழ்கினர். கண்கள் கண்ட காட்சி இன்பம் பெரிதா; செவியினால் கேட்ட கேள்வியின்பம் விஞ்சியதா; புது நீர் தெளித்துப் புளகித்து மெய்பெற்ற இன்பம் மேலானதா? யாராலேதான் கூறமுடியும்! அரி கோவிந்தா! கோவிந்தா!

சமூத் திருநாட்டின் வடபால் புராதனச் சிறப்பும் புதுமைக் கவர்ச்சியும் நிறைந்த திருக் கோயில் ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம். இக் கோயிலின் உற்பத்திபற்றிய வரலாறுஞ்று பரம்பரை பரம்பரையாகக் கூறப்பட்டு வரு

கின்றது. பன்னாறு ஆண்டுகட்கு முன் புரட்டாதிப் பூரணை நாளில் பாற்கடலென அறிஞரால் போற்றப்படும் வங்கக் கடல் பொங்கியது. மலைபோல் அலைகள் எழுந்து கரையில் மோதின. மீன்பிடி வலைகள் தாறு மாறுக அறுபட்டன. வள்ளங்களை அலைகள் விழுங்கின. பெரிய மச்சம் ஒன்றே இப்பயங்கரச் செயலைச் செய்து வந்தது. இந்த வன்செயல் மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. மக்கள் எல்லோரும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து மாயச் செயலைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டனர்.

அந் நாளில் வராத்துப்பளைக் கிராமத்தில் வல்லிநாச்சியார் என்ற விஷணு பக்கை ஒருவர் இருந்தார். அவர் புத்திரப் பேற்றிற்காக ஸ்ரீமந் நாராயணனை நாள்தோறும் சிந்தித்து வந்தித்து வந்தார். எம்பெருமான், கடல் கலக்கிய மூன்றாம் நாள் இரவு வல்லிநாச்சியார் கனவில் அவரைக் கற்கோவளம் கடற்கரைக்கு வரும்படி பணித் திருந்தான். துயிலுனர்ந்து அம்மையார் கண்ணன் கட்டளையை நினைத்து இறும்பூதெய்திக் கடற்கரைக்கு ஆவலோடு சென்றார், கரையில் இருந்து நாராயண ஜெபம் செய்துகொண்டு இருந்தார். என்னே அற்புதம்! மகரமாகக் கடல் கலக்கிய மாயவன் நிகரில் பேரமுடுடன் அந்தப் பக்கையின் மடியில் வீழ்ந்து விளையாடினான். கண்ணனைப் பெற்ற தேவகி போல் அந்தப் பக்கையும் அளவிடற்காரிய ஆளந்தம் பெற்றார். மோகன முறுவலுடன் வல்லிநாச்சி அம்மையின் மடியில் வீற்றிருந்த பாலகோபாலனைக் கண்ட மக்களில் ஒருசாரரார் 'கண்டோம், கண்டோம், அழுது உண்டோம்' என்று பாடினர். மற்றையோர், "பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய்க் கமலச் செங்கண் அச்சுதா . . ." என்று பாடி ஆடினர். பெண்பாலார் "பாலகோபாலனைப் பாடுவோமே; எங்கள் பால வினைகளைச் சாடுவோமே" என்று கும்மி கொட்டி னர். இப்படிப் பேரின்ப வெள்ளத்துள் அமிழ்ந்து இன்ப மயக்கத்தில் இருந்த நேரத்தில் ஆயர் சிறுவன் மீண்டும் மாயம் ஒன்றை நீகழ்த்தினான். குழந்தையாகத் தவழ்ந்தவன் சக்கர வடிவில்



தன்னை மாற்றிக்கொண்டான். உருவத் திரு மேனியன் அருவுருவத் திருமேனியன் ஆகிவிட்டான். அங்குக் கூடிநின்ற பெருமக்கள் சக்கரதாரியைப் போற்றி, அச் சக்கரத்தைப் பிரசித்தி பெற்ற ஸ்தலமொன்றுக்கு எடுத்துச் செல்ல தென்று தீர்மானித்தனர். சக்கரத்தை அழகான பல்லக்கொண்றினுள் வைத்துக் கற்கோவளம் விஷ்ணு அடியார் பல்லக்கைக் காவிச் சென்ற னர். அந் கோவிந்தா! கோபாலா! என்று பஜ்னையுடன் எல்லோரும் பின்னே சென்றார்கள்.

துண்ணை, புலோலி, வராத்துப்பளை, கற்கோவளம் என்ற கிராமங்கட்டு மத்தியாக இருக்கும் வல்லிபுரக்கிராமத்துக்கு அண்மையில் பல்லக்கீல் வந்துகொண்டிருந்தநேரத்தில் பல்லக்கைக் காவி வந்தவர்கட்கும், மற்றையோர்க்கும் திடீரென்று நீர்வேட்கை உண்டாயது. இதனால் பல்லக்கை இறக்கிவைத்துவிட்டு நீர் அருந்தச் சென்றனர். நீர் அருந்தி வந்துபார்த்தபோது சக்கரம் பிரதிஷ்டை செய்தாற்போல நிலத்திற் பதிந்து இருந்தது. அதை எடுக்க முயன்றபோதும் முடியவில்லை. இறைவன் சித்தம் இதுவே என்று தீர்மானித்து அந்த இடத்திலேயே ஒரு கொட்டிலை அமைத்து வழிபாடாற்றி வந்தனர். இப்படிச் சக்கரதாரியின் வழிபாடு நடந்து கொண்டு வரும்நேரத்தில் அவ்விடத்திற்கு விஷ்ணு பக்தனான பிராமணேத்தமர் ஒருவர் வந்தார். அவர் நற்பண்புகளை அறிந்த மக்கள் பூசகராக அவரையே நியமித்தனர். சில நாட்களின் பின் அயற்கிராம மக்கள் அப் பிராமணேத்தமனுக்குக் கன்னிப்பெண்ணெருத்தியைத் தானமாகக் கொடுத்தார்கள். இருவரும் கருத தொருமித்து மனையறம் புரிந்து ஆலயச் சரியை கிரியைத் தொண்டுகளைச் செய்துவந்தனர். மச்ச அவதாரம் செய்த புரட்டாதிப் பூரணையின்று வருடம் தோறும், தீர்த்த உற்சவம் கற்கோவளம்மக்களாற் சிறப்பாக நடாத்தப்பெற்று வருகின்றது. அன்று சாதாரண நாட்களிலும் பார்க்கக் கடல் அலைகள் மேலெழுந்து பொங்கு வதைக் கண்டு மக்கள் பெருமானின் பேரருளை வியந்து போற்றுவர்.

இலங்கையின் வடபகுதியைக் கனககிஞ்கள் என்ற மன்னன் சிங்கை நகரைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சி செய்தானென்றும், ஸ்ரீ வல்லிபுராலயம் அமைந்திருக்கும் இடமே திங்கூந்தகர் என்றும் சரித்திர ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர். அவ்வரசன் குறுகிய காலப் பகுதியே ஆட்சி செய்தமையால் தேவஸ்தானத் திருப்பணிகள் செய்ய அவனுக்கு அவகாசம் கிடைக்க

வில்லை. அதன்பின்பே நல்லூர் இராசதானி யாக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலய நிர்வாகத்தில் அண்மையில் உள்ள கிராம மக்கள் பலர் காலத் துக்குக் காலம் பங்குபற்றி வந்துள்ளனர். நாம் அறிந்தகாலப்பகுதியில் துண்ணை, திரு. தாமோ தரம்பிள்ளை, அதன்பின் புலோலி, திரு. இராசா என்போர் நிர்வகித்து வந்தனர். 1938இல் பொதுக்கோயில் என்று அப்பீல் கோட்டில் தீர்ப் பளிக்கப்பட்டபின் திரு. மாணிக்கவாசகர் (தலைவர்), திரு. செல்லத்துரை (காரியதரிசி) என் போர் உட்படப் பதினைந்து அங்கத்தவரைக் கொண்டசபையினர் நிர்வகித்துவந்தனர். சபையோரின் அக்கறையின்மை காரணமாகக் காரியதரிசியாக இருந்த திரு. செல்லத்துரை என்பாரே முழுவதையும் பொறுப்பேற்று நடத்திவந்தார்.

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் பக்தனால் புலோலி திரு. பசுபதி நாகவிங்கம் என்னும் பெரியார் ஆலய முன்னேற்றம் கருதித் தர்மகர்த்தா சபையைத் தெரிவுசெய்யும் என்னத்துடனும் திரு. செல்லத்துரையவர்கள் ஒத்துழைப்புடனும் வழக்கொண்டறை மேல் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்தார். நீதிமன்றத்தார் வழக்கையேற்று தர்மகத்தா சபையைத் தெரிவுசெய்யும்வரை கோயிலை நடத்த ஏழூபேர் கொண்ட சபையினருக்கு அதிகாரம் வழங்கினார். ஏழூபேர்களில் ஒருவரான திரு. மா. காசிநாதர் நீதிபதியால் தற்காலிகமாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட தர்மகர்த்தா சபையினருடன் /மாறுபட்டுப் பூட்டுக் களைப் போட்டு முழு அதிகாரத்தையும் தனக்காக்கிக் கொண்டார். இதன்பின்பு திரு. ப. நாகவிங்கம் அவர்களும், அவர்பின் அவரின் புதல்வர்களும் செய்துகொண்ட பெருமுயற்சியினால் நாற்பத்தொரு அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட பொதுச்சபை தெரிவுசெய்யப்பட, அச் சபையினர் 1976-8-2இல் ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயத்தைப் பொறுப்பேற்று நடத்தி வருகின்றனர். பொறுப்பேற்ற ஒரு ஆண்டு முடிவதற்கிடையிலேயே ஆழ்வார் அடியார்கள் உதவியுடன் இலட்சக்கணக்கான ரூபாக்களைச் செலவுசெய்து, கண்டோர் கண் களிப்படையப் புனராவர்த்தன கும்பாபிடேக விழாவை நிறைவேற்றியுள்ளனர். இனி மேலும் இராசகோபுரம் கட்டல் முதலை திருப்பணிகளைச் செய்யும் பேரார்வத்துடன் இயங்கிவருகின்றனர். ஸ்ரீ வல்லிபுரேசன் அருள் பரவட்டும்.

அரிழும் நமோ நாராயணை!
ரங்கா ரங்கா பாண்டுரங்கா!
ராமா ராமா சிதாராமா!

வஸ்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி ஆலய வரலாறு

திரு. ப. இராமசிங்கம் அவர்கள், இளைப்பாறிய தலைமை ஆசிரியர்

இலங்கை மாதாவின் சிரமெனத் திகழ்வது யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு. அதன் இரு கண்கள் போலத் துவங்குவன துன்னுலை, பொன்னுலை என்னுமிடங்களிலுள்ள விஷ்ணு தலங்களாகும் என்று தட்சண கைலாய மான்மியம் கூறுகிறது. அலைகடலின் தென்றல், அழகிய வெண்மனைப்பரப்பு, அதைச்சுற்றி விரிந்த குடைபோல் படர்ந்து நிழல்தரும் பல்வேறு விருட்சங்கள். இவற்றின் மத்தியிலே பார்ப்பவர் மனத்திலே பக்திப் பரவசம் தோன்றச் செய்து ஓங்கி உயர்ந்து, இன்று புதுப்பொலிவுடன் கம்பீரமாகக் கூட்சித்தருகிறது வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி கோவில். வரலாற்றுப் பெருமைக்க இவ்வாலயம் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் மூன்றும் ஒருங்கமைந்த பிரசித்திபெற்ற புராதன திருத்தலமாகும்.

அதன்பின் அப்பத்தர், அக்காணிச் சொந்தக்காரர்களும் அண்மையில் வசித்தவர் களும் அப்பிரதிட்டையைப் பயபக்தியாய் நடத்தியவர்களும் விஷ்ணுபக்தர்களுமான அவ்வூர், அயலூர் மக்களிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றார். அவர்கள் பூசாகாரியங்களை நடத்தியும் பரிபாவித்தும் வந்தனர். வைஷ்ணவ ஆலயங்களிலும் அக்காலத்தில் விநாயகருக்கே முதலிடம்

கொடுக்கப்பட்டது. எனவே, அவர்கள் ஆலும் குளமும் அதனாலுகே நெல்வயலும் சூழ எழுந்தருளி இருக்கும் குருக்கட்டுச் சித்திவிநாயகருக்குப் பூசையை முடித்துக்கொண்டுதான் வல்லிபுர கவாமிக்குப் பூசை செய்வது வழக்கமாயிற்று. அவர்களால் ஆக்கப்பட்ட அன்றைய பாரம்பரியங்களிற் சில இன்றும் திருவிழாக் காலங்களில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. மேற்படி விநாயகராலயத்தின் மேற்குத் திசையில் இரு திருக்குளங்கள் உண்டு. அவற்றில் ஒன்றிலிருந்துதான் திருநாமம் எடுக்கப்பட்டுவந்தது. சமுத்திர தீர்த்தத்துக்கு அடுத்தநாள் நடைபெறும் கேணித் தீர்த்தத்தை மற்றைய குளத்தில் நடத்திவந்தார்கள்.

பூசகர்களுக்கிடையே பாகப்பிரிவினை காரணமாக ஏற்பட்ட பினக்கினால், தற்காலம் புலோவி தெற்கில் (அக்காலம் புலோவி கிழக்கு), ‘மணியம்வீடு’ என வழங்கப்படும் வீட்டில் வசித்தவரும், காலஞ்சென்ற பிரசித்த நொத்தாரிஸ் வி. சேனேதிராச்சேகரத்தின் பீட்டனுமான வினாக்கித்தமிபி என்பவரிடம் அக்காலத்துப் பஞ்சாயத்துச் சபையார் பரிபாலனத்தை ஒப்படைத்து உரிமை யாளரின் பிரதிநிதி ஒருவரையும் கெளரவ ஆலோசகராக நியமித்தனர். பரிபாலனத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டமையினால் இக்காலப்பகுதியில் பிள்ளையார், நாகதம்பிரான், நாச்சிமார் தெய்வங்கள் புதியனவாக உட்பிரகாரத்தில் அமைக்கப்பட்டன. அவர்களே கோவிலைப் பயபக்தியாய்ப் பரிபாலித்து வந்தனர்.

சிலகாலஞ் சென்றபின் புலோவி தெற்கைச் சேர்ந்த புலோலித் தமிப் என்பவரின் கைக்குப் பரிபாலனம் மாறியது. தருமசீலராகிய அவரும் கோவில் முன்னேற்றத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு உழைத்தார். இன்றைய கேணி குளமாக அமைக்கப்பட்டுக் கேணித் தீர்த்தமும் நடைபெற்றது.

அதன்பின் துன்னாலை தெற்கைச் சேர்ந்த மயில்வாகனம் உடையார் முகாமையாளரானார். அவரின் சிரேஷ்ட புதல்வன் ம. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் காலத்தில் திருப்பணி வேலைகள் பலவும் நடைபெற்றன. கேணி திருப்பணியாகக் கட்டப்பட்டது. வெளிமண்டபம் அமைக்கப்பட்டது. அவரின் சகோதரன் ம. செல்லத்துரை அவர்களும் கோவில் முன்னேற்றத்துக்கு முன்னின்று உழைத்தார். இவர்களிடமிருந்து கி. பி. 1932இல் முன்னர் சூறிய புலோலித்தமிபியின் மரபிலுதித்தவரும் பிரசித்திபெற்றவருமான திரு. நா. இராசா அவர்கள் நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றி நடத்திவந்தார். ஷட் கோவிலில் இன்று நடைபெற்றுவரும் ஆறுநேரப் பூசையை ஆக்கியவர் அவரே. கோவில் வீதிகளை ஒப்பமாக்குவித்தபோதுதான் சிங்கள மன்னான வசபன்காலச் சாசனங்கள் சில அகப்பட்டன. வசபன் காலத்திலேயே விஷ்ணுதேவாலயம் இங்கு இருந்தது என்பதை இச் சாசனம் உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது. மேலும் பல தர்மகர்த்தாக்கள் மாறிமாறி ஆலயத்தைப் பரிபாலித்து வந்தனர்.

அதன்பின் இவ்வாலயத் தேரை அமைத்தற்கண், இரவும் பகலும் அயராது மிக்க சிரமத்தோடு முன்னின்று உழைத்து நிறைவேற்றறியவரும், இரதோற்சவத்தைச் சிறப்புற நடத்தியவரும் ஆசிய அமரர் ப. நாகவிங்கம் அவர்களின் மாபெரும் முயற்சியாலும் அமரர் ம. செல்லத்துரை அவர்களின் ஒத்துழைப்பாலும் முறையான தர்மகர்த்தாசபை மூலம் 2-8-76இல் இருந்து செயலாற்றி வருகிறது.



பொருமை என்னும் விஷப்பூண்டு சிலசமயங்களில் பண்பட்ட உள்ளத் தரையிலேகூட முளைத்து விடுகிறது. அது வேறுங்கு வளர்ந்துவிட்டால் அதைப் பிடுங்கி எறிவது மிகக் கடினம்.

— துரோணர்

வல்லிபுரத்துப் பொன்னேட்டின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் ஒரு மறு மதிப்பீடு

கலாநிதி செல்லத்துக்கார குணசிங்கம் அவர்கள், M. A., Ph. D. (Cey.)
விரிவுரையாளர், பேராதனை வளாகம்

இலங்கையின் ஆதிகால வரலாற்றை, குறிப்பாக வட இலங்கையின் வரலாற்றை ஒழுங்கான முறையிலே அமைத்துக்கூறக் கிடைக்கின்ற ஆதாரங்கள் மிகக் குறை வாகும். இந்நிலையில், கிடைக்கின்ற இலக்கிய ஆதாரங்களையும் சாசன ஆதாரங்களையும் பிற தொல்பொருள் ஆதாரங்களையும் தனித்தனியாகவும் ஒன்றேடொன்று தொடர்புடூத்தியும் ஆராய்வதன்மூலமே ஒரளவிற்காவது உண்மை வரலாற்றைக் கண்டுகொள்ளமுடியும். ஒன்றேடொன்று தொடர்புடூத்தி யாராய்வதற்கு இவ்விரு வகைப்பட்ட ஆதாரங்களும் ஒரு கால வரலாற்றுக் குரியினாக இல்லாதபோது, தனித்தனியே அவற்றைப் பயன்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்களில், எந்த அளவிற்கு அங்கு விருந்து தகவல்களை - வரலாற்றுத் தகவல்களை - பிழிந் தெடுக்க முடியுமோ அந்த அளவிற்குப் பிழிந்தெடுத்து விடுகின்றோம். இவ்வாறு இயன்ற அளவிற்கு வரலாற்றுத் தகவல்களை நாம் பெற முயலும்போது, ஆதாரங்களைக் கையாளுவதனைப் பொறுத்து அவதானமாக இருக்கவேண்டியவர்களாயுள்ளோம். இதிலும் சாசன ஆதாரங்களைக் காட்டிலும் இலக்கிய ஆதாரங்களைப் பொறுத்தே இக்குவணம் - எச்சரிக்கை - கூடுதலாக வேண்டப்படுகின்றது. இலக்கிய ஆதாரங்கள் காலத் தால் திரிபடையக் கூடியவை. நம்பவியாத தகவல் களைக் கொண்டிருக்கக்கூடியன. இத்தன்மையான இலக்கிய ஆதாரங்களை விளங்கி அவை தரும் தகவல் களன் அடிப்படை உண்மை கண்டுவரலாற்றுக்கு ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தும்போது அதிக கவனம் வேண்டும். ஆனால், சாசன ஆதாரங்கள் பெரும்பாலும் சமகால நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றனவாதலால் கூடிய அளவிற்கு நம்பத்தக்கவை; / காலத்தால் திரிபடையாதவை. இவற்றைக் கையாளுவது இலகுவானதாகும். ஆயினும் பிற ஆதாரங்கள் இல்லாதபோது, அல்லது போதிய தகவல்கள் சாசனங்களிலிருந்து கிடைக்காத போது கிடைக்கின்ற ஒரு சில சாசனங்களிலிருந்து போதிய தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொள்ளும்போது, தெரிந்தோ தெரிய மாலோ, அச்சாசனங்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் மிகைப்படுத்தப்படுவதும் உண்டு. - வல்லிபுரத்துப் பொன்னேடும் இத்தகைய மிகைப்படுத்தப்பட்ட முக்கியத்துவம் பெற்றதொன்றுக்கவே தோன்றுகின்றது. அதாவது, இப்பொன்னேடு கொண்டுள்ள தகவல்களையும் அத்தகவல்கள் வரலாற்றுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள முறையையும் கொண்டு பார்க்கும்போது, அப் பொன்னேடின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் மிகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகக் காணலாம்.

வல்லிபுரத்துப் பொன்னேடு, 1936ஆம் ஆண்டளவில், தற்போது வட இலங்கையில் பிரசித்திபெற்று விளங்கும் வல்லிபுர ஆழ்வார் எனப்பட்ட விஷ்ணு கோவிலுக்குரிய நிலத்திலுள்ள பழைய கட்டிட அத்திவாரத்தின் ஆழிபாடுகளிடையே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. இச்சாசனம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வரலாற்றைத் திருப்திக்கரமாக அறிந்துகொள்வதற்குத் தெளிவான் தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. நான்கு வரிகளைக் கொண்ட இச்சாசனம், பொன்னேடின் ஒரு பக்கத்தில் மாத்திரமே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்து வளர்ச்சியின் அடிப்படையிலும் அச்சாசனத்தில் குறிப்பிடப்படும் மன்னனை அடையாளங்கான முயன்றும், அது சிறித்து வகுப்பு பிறப்பட்ட முதலாம் நூற்றுண்டின் பிறப்புகுகிக் குரியதாக, அல்லது இரண்டாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுகுகிக் குரியதாகக் கொள்ளலாம். பிராமியில் எழுதப்பட்ட இச்சாசனத்தின் மொழி ஆதிச் சிங்கள மொழியாகும்.

இச் சாசனம் பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கம், பேரரசன் 'வசபனின்' ஆட்சியில், நாகதீபத்தை இளிகிரிய என்ற மத்திரி நிருவகித்தபோது, பியகுகதில்லை என்பவன் பட்கர அதன் என்ற இடத்தில் ஒரு விகாரையைக் கட்டினால் என்ற செய்தியைப் பதிவு செய்வதற்காகவாகும். இவ்வாறு இச்சாசனத்திற் கூறப்படுகின்ற செய்தியைக்கொண்டு, ஏற்கெனவே பிறராற் பெறப்பட்டது போலச் சில வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது.

1. இச்சாசனத்தில் இடம்பெறுகின்ற அரசனை, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சி புரிந்த வசபனுடன் அடையாளங் காணப்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டால், நாகதீபம் என அழைக்கப்பட்டபகுதி, அநுராதபுர இராச்சியத்து அரசனால் நியமிக்கப்பட்ட தேசாதிபதியினால் நிருவகிக்கப்பட்டது என்றும், அதனால் இக்காலமளவில் அநுராதபுர மன்னனின் ஆதிக்கத்திற்கு நாகதீபம் உட்பட்டிருந்த தென்றும் கொள்ளலாம்.

2. இச்சாசனத்தில் வருகின்ற பியகுக என்ற தீட்டு, தற்காலத்திலுள்ள புங்குடுத்துவன் அடையாளங் காணப்படுவது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் புங்குடுத்துவு என்ற இடப்பெயர் பற்றிய முதற்குறிப் பினைத் தரும் சாசனத் தகவல் இதுவாகும்.

இவற்றைவிட, இன்னும் சில வரலாற்றுச் செய்திகளை இச்சாசனத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ள முடிகின் எனச் சிலர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள். அவற்றை எந்த அளவிற்கு ஏற்க முடியும் என்பதுபற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இச்சாசனத்தைப் பதிப்பித்த காலங்சென்ற பேரா சிரியர் ஸெனரத் பரணவிதான் அவர்கள், இச்சாசனத் திடம் பெறும் படகர—அதன் (BADAKARA—ATANA) என்பதனை இடப்பெயராகக் கொண்டு, “தற்போதுள்ள வல்லிபுரம் என்ற இடம், ஆதியில் படகர அதன் என்ற பெயர் பெற்றிருந்ததனை அறியலாம்” எனக் கூறியுள்ளார். இதனை ஏற்றுக்கொள்வதில் சில கஷ்டங்கள் உள்ளன. அதாவது, இவ்விடத்தில் தோன்றும் கேள்விகள், பரணவிதானவின் கருத்தை ஏற்பதற்குத் தடையாகவுள்ளன. “1936ஆம் ஆண்டு இச் சாசனம் கண்டறியப்பட்டபோது எங்கிருந்ததோ, அதே இடத்தில் தான் இச்சாசனம் பொறிக்கப்பட்ட காலமான கி. பி. இரண்டாம் நூற்றிற்கண்டாவிலும் இருந்திருக்கமுடியுமா? பிறதோர் இடத்தில் பொறிக்கப்பட்ட இப்பொன்னேநு இலகுவாக எடுத்துச் செல்லக்கூடியதான் தோன்றுதலால், காலப்போக்கில் இன்னேர் இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கலாமா? பியகுக என்ற இன்னேர் இடப்பெயர் இச்சாசனத்திற்கு குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலால் அதையண்டிய பகுதியாக இந்தப் படகர அதன் என்ற இடம் இருந்திருக்க முடியாதா?” இத்தகைய வினாக்களுக்குத் தீர்வு கண்ட பின்னரே, இடப் பெயரை அடையாளங் காணும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். பரணவிதான் அவர்களின் கருத்து, இவ்வேடு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள குழந்தை, எங்கு ஆரம்பத்தில் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றிற்கண்டாவில் இச் சாசனம் பொறிக்கப்பட்டதோ, அங்கேயே அது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்பதாகும். ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்டதுபோல, இச்சாசனங் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட வரலாற்றை, (அதாவது, இச்சாசனம் யாரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எச் சந்தர்ப்பத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது, சரியாக எப்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டதுபோன்ற விபரங்களை) பெற்றுக்கொள்வதற்குத் தகவல் கள் கிடைக்கவில்லை. இதுபற்றிய விபரங்களைப் பரணவிதான் அவர்களும் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதை, அவர்தமது பதிப்பின் ஆரம்பத்திற் கூறியவற்றைக் கொண்டு காணலாம். இப்பிரச்சினைகள் மாத்திரமன்றி, இந்தப் படகர—அதன் என்ற இடத்தை அடையாளங் காணக் கூடிய விதத்தில் சமகால இலக்கியங்களிலோ பிறப்பட்ட கால இலக்கியங்களிலோ அல்லது பிற சாசனங்களிலோ கூவல்கள் கிடைக்கவில்லை. இப்பிரச்சினைகளைத் தீர்க்காது, படகர அதன் என்பதைத் தற்கால வல்லிபுரம் என்ற இடத்துடன் அடையாளங் கண்டு அதன் மீது விவாதங்களைக் கட்டியெழுப்புதல் வரலாற்று ஆய்வு முறைக்குப் புறம்பான தொன்றுகும்.

மேலும், இச்சாசனம் ஆதிச் சிங்கள மொழியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளமையால் அப்போது அங்கு ஆதிக்கத்திலிருந்த மொழி சிங்களமொழி எனப் பரணவிதான் அவர்கள் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறுதல் எந்த அளவிற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கது என்பது கவனிக்கப்பட்டத்தக்கது.

எதாவது ஒரு செய்தி பற்றி மக்கள் அறியச் செய்வதற்கு, எந்த மக்கள் அக்செய்தியை அறிய

வேண்டுமோ, அம்மக்கள் விளங்கக்கூடிய மொழியிலே சாசனங்கள் பொறிக்கப்படுவதும் உண்டு. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, சிங்கள வர்த்தகர்கள் தென் விந்தியாவுடன் வணிக முயற்சியை மேற்கொண்ட காலங்களில், தென்னிந்தியத் தமிழ்நாட்டு வர்த்தகர்கள், ஈழத்துடன் வியாபார முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த போது ஒரு கல்வெட்டைச் சிங்கள மொழியில் பொறித் தனர். ஆனால் இந்த ஒரு சில உதாரணங்களைக் கொண்டு, எந்தப்பகுதியில் எந்த மொழி பேசும் மக்கள் கூடுதலாக இருந்தனரோ, அவர்கள் விளங்கக்கூடிய மொழியிலேயே எப்போதும் சாசனங்களைப் பொறித்தனர் எனக் கூறுவது கடினமாகும்/ இத்தகைய ஒரு மரபு வழக்கில் இருந்தது என்று கொள்வதற்கு எத்தன்மையான சான்றும் கிடைக்கவில்லை. இத்தகைய ஒரு மரபு வழக்கில் இருந்திருந்தால், இவங்கையில் சோழர் ஆட்சி நடைபெற்ற போது, சிங்கவூர் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த பகுதிகளில், சோழர் சிங்கள மொழியில் சாசனங்களைப் பொறித்திருக்கலாம். ஆனால், அவ்வாறு பொறிக்கப்பட்டமைக்குச் சான்றில்லை. ஆகவே, மக்கள் என்னிக்கையை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது, என்ன விடயத்தை எந்த மக்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென விரும்பினார்களோ, அந்த மக்கள் விளங்கும் மொழியேயே சாசனங்களைப் பொறித்தனர் எனக் கொள்ளுவதே பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகின்றது. எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவான அரசு ஆணைப்பற்றி மக்களுக்குத் தெரிவிக்கையில், நாட்டில், அல்லது நாட்டின் ஒரு பகுதியில் எந்த இனமக்கள் கூடுதலாக வாழ்ந்தனரோ, அந்த மக்களுக்குரிய மொழியில் சாசனத்தைப் பொறித்திருப்பர். ஆனால், நாம் இங்கே கவனிக்கின்ற வல்லிபூரத்துப் பொன்னேநு, பெளத்த விஹாரை ஒன்று கட்டப்பட்டமையைப் பதிவு செய்கின்றது. பெளத்த விஹாரை ஒன்று கட்டப்பட்ட செய்தியைப் பெளத்த மக்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டிய தேவையில்லை என வேண்டும். ஆதலால், இச்சாசனம் ஆதிச் சிங்களமொழியில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு, அங்கு சிங்கள மொழியே ஆதிக்கம் பெற்ற மொழியாக இருந்தது எனக் கூறுமிற்புதல் பொருத்தமற்றதாகும்.

மேற்கூறிய விளங்கத்தை வலுப்படுத்துவதற்கு, இன்னும் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக் காட்டலாம். இச் சாசனம், ஏற்கெனவே கூறியது போன்று, விஹாரை ஒன்று கட்டப்பட்டமைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதால், இந்தப் பொன்னேநு ஆரம்பத்தில் விஹாரையொன்றில் வைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது விஹாரையில் வைத்துப் பேணப்பட்டிருக்கலாம். முற்பட்ட காலங்களில் அரசர் ஆணையேயோ, அரச நடவடிக்கைகளையோ, அரசைச் சேர்ந்தோரின் நடவடிக்கைகளையோ, அனைக்காக எல்லோரும் அறியவேண்டுமென்பதற்காகக் கற்றான்களிலும் கற்பாறைகளிலும் அவைப்பற்றிய செய்திகள் பொறிக்கப்பட்டன. இலங்கையில் மாத்திரமன்றி அதற்கண்மையிலுள்ள தமிழ்

நாட்டுப் பகுதிகளிலும், கற்றுணர்விலும் பாறைகளிலுமே கூடுதலான சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்டன. இவ்வாறிருக்கும்போது பொன்னேட்டில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய சாசனம் விலூரை ஒன்றில் வைத்துப் பேணப் பட்டதாக அறிய முடிவதால், நாட்டுமக்கள் அல்லது நாட்டின் ஒருபகுதி மக்கள் எல்லோரும் அறிவதனையே பெருநோக்காகக் கொண்டு பொறிக்கப்பட்டதாக இப்பொன்னேட்டைக் கொள்ளல்முடியாது. ஆனால் மத்திய காலத்தில், குறிப்பாக எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுகளிலிருந்து தமிழ்நாட்டில், அரசு ஆணைகள் பற்றியனவாகவோ, அரசு நடவடிக்கைகள் பற்றியனவாகவோ, அரசு அதிகாரிகள் மற்றும் பொதுமக்கள் ஆகியோரின் நடவடிக்கைகள் பற்றியனவாகவோ காணப்பட்ட சாசனங்கள் எல்லாம் பெரும்பாலும் கோயிற் சுவர்களிலேயே நீளமாகப் பொறிக்கப்பட்ட மையை அறிகிறோம். ஆகவே, மத்தியகாலத் தமிழ்நாட்டு இந்துக்கோயிற் சுவர்களில், சாசனங்கள் பொது மக்களின் கவனத்திற்காகப் பொறிக்கப்பட்டதுபோன்று, கிறிஸ்துவுக்குப் பிறப்பட்ட இரண்டாம் நூற்றுண்டு மத்து விலூரைகளிலும் பொதுமக்கள் எல்லோரதும் கவனத்திற்காகச் சாசனங்கள் பேணப்பட்டிருக்க முடியாதா என்ற கேள்வி இந்த இடத்தில் எழுகின்றது. இருந்தும், மத்தியகால இந்துக்கோயில்களின் நடவடிக்கைகளையும், கிறிஸ்துசூகாப்த ஆரம்பத்துப் பெளத்த விலூரைகளின் நடவடிக்கைகளையும் வேறுபடுத்துவதன்மூலம் இக்கேள்விக்கு விளக்கம் கொடுக்கமுடியும்.

॥ பல்வெள்காலத்தின் முழுப்பகுதியிலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பக்தியியக்கத்தின் உண்மையானதாகக் கத்தினை, அடுத்துவந்த சோழர் காலத்திலேயே தெளிவாக உணர்தல் முடிகின்றது. பக்தியியக்கம் கொடுத்த சமயவுணர்வின் விளைவாகத் தமிழ்நாட்டில் முன்னர்

என்றுமில்லாத விதத்திற் பெருங் கோயில்கள் கட்டப் பட்டமை மாத்திரமன்றி அப்பெருங் கோயில்களே மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும், பண்பாட்டினையும் செம்மைப்படுத்துவனவாகவும் விளங்கின. அதாவது ஒரு காலப் பகுதியில் கோயில் நிறுவனங்களே பன்பாட்டு வளர்ச்சியின் மத்திய ஸ்தானங்களாக விளங்கின. இத்தகைய நடவடிக்கைகள் மூலம் இந்நிறுவனங்கள், மன்னர் தொடக்கம் சாதாரண மக்கள் வரையுள்ள பலதரப்பட்ட மக்களின்தும் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய சமய நிறுவனங்களாக விளங்கின. மன்னரதும் பிற்ரதமும் பிரச்சார இடங்களாக மாறலாயின. மன்னரும் பிற்ரும் தங்கள் நடவடிக்கைகளைப் பலரும் அறிய வேண்டுமாயின், பொதுமக்கள் வாழ்வோடு நெருங்கி இணைவற்ற கோயில்களிலேயே தம் நடவடிக்கைகள் பற்றிய செய்திகளைப் பொறிக்கவேண்டுமென உணர்ந்து, அவற்றைத் தம் பிரச்சாரமேடைகளாக்கிக் கொண்டனர். இவ்வாறு மத்தியகாலத்துத் தமிழ்நாட்டு இந்துக்கோயில்கள் பெற்றிருந்த ஒரு மேம்பட்ட நிலையை, கிறிஸ்துசகாப்த ஆரம்பகாலத்துப் பெளத்த விலூரைகள் பெற்றிருக்கவில்லை. பொதுமக்கள் வாழ்வோடு பெருமளவிற்குத் தொடர்பற்று விளங்கிய விலூரை, மத்தியகால இந்துக்கோயில்கள் பெற்றிருந்தது போன்ற “பிரச்சார நிலையங்கள்” என்ற நிலையினை அடைந்திருத்தல் முடியாது. ஆகவே, ஒரு சிறிய பொன்னேட்டில் நான்கு வரிகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள சாசனம், ஆதிச் சிங்கள் மொழியிற் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனைக் கொண்டு, அக்காலப் பகுதியில் நாகதீபத்திலோ அல்லது நாகதீபத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரிவிலோ, சிங்களமொழிதான் ஆட்சி மொழியாக அல்லது ஆதிக்கம்மிக்க மொழியாக இருந்ததென்று கொள்வது இப்பொன்னேட்டின் வரலாற்று முக்கியத் துவத்தை மிகைப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

* * *

எப்பொழுதும் எல்லாக் கருமங்களையும் செய்த போதிலும் என்னைச் சரணடைகின்றவன் எனத்ருளால் சாக்வதமானதும் அழியாததுமாகிய பதமடைவான். — கீதை

* * *

விவேகத்தால் கர்மங்களையெல்லாம் என்பால் ஓப்படைத்து, என்னைக் குறியாகக் கொண்டு புத்தியோகத்தைச் சார்ந்திருந்து யாண்டும் சித்தத்தை என்பால் வைப்பாயாக. — கீதை

* * *

கீதா தியானம் செய்கிறவனை, பாபங்களுள் மகாபயமும் தீண்டுவதில்லை, தாமரையிலை தண்ணீரில் தோய்வுருதிருப்பதுபோன்று அவன் இருக்கிறான். — கீதை

* * *

நெருப்புக்கெனத் தனியாக நிச்சயமான உருவம் இல்லை. ஆனால் ஜ்வலிக்கின்ற தணறுகட்டிகளாக இருக்கும்போது நெருப்பானது பல்வேறு உருவங்களை ஏற்கத்தான் செய்கின்றது. இவ்வாறு உருவமொன்று அற்ற நெருப்பு, உருவங்கள் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. அதே போன்று உருவமில்லாத பகவான், சில வேளைகளில் நிச்சயமான உருவங்களைத் தம் மீது ஏற்று அணிகின்றார். — ஸ்ரீ இராமசிருஷ்ணர்

"மாயவன் வந்து நூக்காட்டுகின்றன்".....

காந்தி ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள், B. A. (Hons.), Ph. D. (Cey.), D. Phil (Oxon)
துணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை, பேராதனை வளாகம்

ஆண்டாள் பாடிய நாச்சியார் திருமொழியிலே மேற்காட்டிய தொடர் காணப்படுகின்றது. பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனுக்குத் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்த மிகப்பழைய பெயர்கள் மால், மாயவன் என்பன வாகும். மூலஸீப்பாட்டின் முற்பகுதியில் 'மால்' என்ற சொல்லும். மதுரைக்காஞ்சியின் பிற்பகுதியில் 'மாயவன்' என்ற சொல்லும், வருகின்றன. மாயோன், மாயவன் என்பன மாற்று வடிவங்கள். தொல்காப்பியம் 'மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்' என மாயவன் மூலஸீப் நிலத் தெய்வம் என்று கூறுகிறது. மாயவன் என்ற பெயரை மாயையோடு தொடர்புபடுத்தி விளக்குவதே பொருத்தம்போலத் தெரியவருகிறது. உலகத்தைப் பற்றிய அறிவு, கால அளவாலும் பறப்பு அளவாலும் விரிந்து விரிந்து செல்ல, உலகத்தில் நடந்த யாவும் பொய்ம்மைத் தோற்றம், கானல் நீர், புலன்களால் ஏற்பட்ட மயக்கம், அறியாமையால் ஏற்பட்ட இருள் என்று சிந்திக்கும் நோக்கு இந்தியாவிலே தோன்றியது. இந்தவகை நோக்கில், உலகமே மாயமயமாகக் காட்சி யளிக்கிறது. உயிர்களுக்கு அகங்காரம், முமகாரம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமான மாயை, சக்தியாக உருவகிக்கப்படுகின்றது. மாயாசக்தி மாயவனுடைய விருப்பப்படி இயங்குகிறது. வல்லிபுரக் கோவிலிலே மக்கள் இறைவனைக் கூறி அழைப்பதற்கு 'மாயவா' என்னும் விளியையே மிகவும் அதிகமாகப் பயன்படுத்துவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

வட இந்திய விஷ்ணு வணக்கமும் தமிழ்நாட்டுத் திருமால் வணக்கமும் ஆராய்ச்சியாளரிடையே ஒரு பிரச்சினையைக் கிளப்பிடிட்டுள்ளன. வட இந்தியத் தெய்வமும் தென்னிந்தியத் தெய்வமும் ஆதிகாலத்தில் வெவ்வேருக் கூடிய நூக்கும் பொழுது நோக்கும் பொழுது கூடுமா என்பதே அது. கண்ணன் திராவிடத்தெய்வம் என்ற முடிவுக்கும் சிலர் வந்துள்ளனர், ஆராய்ச்சியாளர்களுடைய கூற்றுக்களை நூலுகில் நோக்கும்பொழுது சங்க காலத்திலேயே வடநாட்டு வெணவ சமயக் கருத்துக்கள் தமிழ்நாட்டுக்குட்புகுந்து கலந்துவிட்டன என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டியுள்ளது. கண்ணனைப் பற்றிய கதைகள் சில, தமிழ்நாட்டிலே மட்டும் தான் காணப்படுகின்றன. நபின்னைப்பிராட்டியார், குருந்தொசித்தது, குடக்கூத்து முதலிய ஆடல்கள், ததி பான்னாக்கும் தாழிக்கும் வீடளித்தது முதலிய குறிப் புக்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டுமே இடம்பெற றுள்ளன. விஷ்ணுவைக் குறிப்பிடும் வேதமும் புராணங்களும் வடநிந்தியாவிலே தோன்றித் தென்னிந்தியாவை நோக்கிப் பரவிவந்தபோதிலும், தமிழ்நாட்டு மூலஸீப் நிலத்தெய்வம் பற்றிய சில கூறுகளும் வெணவத்துட்கலந்துள்ளன என்றே கூறவேண்டியுள்ளது.

வேதத்தை உலகுக்கு அருளியவர் திருமாலே என்ற நம்பிக்கையுடைய வெணவர், உலகை உயிப்பதற்காகக் கருணைக்கடலான இறைவன், உருக்கள் பல கொண்டதை எடுத்துக்காட்டுவர். வேதத்தைப் புணையாகக் கொண்டு உயிர்கள் கடைத்தேருமையைக் கண்ட திருமால் உலகத்தை உயிப்பதற்காகவும் தருமத்தை நிலைநாட்டு வதற்காகவும் தீமையை ஓழிப்பதற்காவும் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தார். மச்சாவதாரம், கூர்மாவதாரம், வராகாவதாரம், நரசிம்மாவதாரம், வாமனவதாரம், இராமாவதாரம் மூன்று, கண்ணனவதாரம், கல்கியவதாரம் என்பனவே அப் பத்து அவதாரங்கள் என்பன பொதுவான நம்பிக்கையாகும். கல்கியவதாரம் இன்னும் நிகழுமில்லை. இனிமேல் நிகழும் என்று நம்பப் படுகிறது. கண்ணன் அவதாரமே திருமாலுடைய அவதாரங்களுள்ளே மிகவும் பூரணமான அவதாரமெனப் படுகின்றது. மகாபாரதத்தின் முக்கியமான கதாபாத் திரங்களில் ஒருவரான கண்ணன் போர்க்களத்திலே அருச்சனாக்குச் செய்த உபதேசம் பகவத்தீசைத் தெய்வ பெயரிலே தனிநூலாக விளங்குகின்றது. பகவத்தீசைத் தைவனவமக்களுக்குப் பாராயன் நூலாகவும் வாழ்க்கை வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகின்றது. மீன், ஆமை, பன்றி, சிங்கம் என்ற உருவங்களிலே திருமால் தோன்றி மக்களுக்கு நன்மைபயக்கும் காரியங்களை ஆற்றியமையை முதல் நான்கு அவதாரங்கள் சுட்டுகின்றன.

அவதாரங்கள் மூலமும் உலகை உயிப்பக்குமிய வில்லை என்பதைக் கண்ட பகவான், எடுத்த அடுத்த முயற்சியே ஆழ்வார்கள் அவதார மென்பபடுகின்றது. திருமாவின் அணிகள், ஆயுதம், வாகனம் முதலியன் ஆழ்வார்கள் பன்னிருவராகத் தமிழ்நாட்டிலும், கேரளத்திலும் அவதரித்து வேதத்தைத் தமிழ் செய்தன - சைவ மறுமலர்ச்சிக்காக நாயன்மார் தோன்றியது போல, வைணவ மறுமலர்ச்சிக்காக ஆழ்வார்கள் தோன்றினர். பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் முதலியோர் தொண்டை நாட்டிலும், திருமங்கையாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணைழ்வார் சோழநாட்டிலும், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார் பாண்டியநாட்டிலும், குலசேகராழ்வார் சேரநாட்டிலும் தோன்றிப் பாகரங்களை அருளிச்செய்து வெணவ பக்தியியக்கத்தை ஆரம்பித்துவைத்தனர். ஆழ்வார்களும், நாயன்மாராதி யோரும் செய்த பணியால், தமிழைப் போலப் பக்திப் பாடல்கள் மிகுந்துள்ள மொழி பிறிதில்லை என்ற பெருமை தமிழுக்குக் கிடைத்தது. வட இந்திய வெணவர்கள், ஆழ்வார்கள் அவதரித்த நாடு என்று தமிழ்

நாட்டை மரியாதையோடு குறிப்பிடும் நிலை தோண்றியது எனவே, ஆழ்வார்களும், மாயவன் காட்டும் உருவங்கள் சில என்றே கொள்ளலாம்.

ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களில் இலங்கையைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் வருகின்றன. அவை யாவும் இராமாயணக் கதைத்தொடர்பானவை, தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவரங்கத்தானைப் பாடிய திருமாலையில் வரும் ஒரு பாட்டு மேற்படி கருத்துக்கு விலக்குப் போல அமைந்திருக்கிறது.

“குடதிசை முடியை வைத்துக்குண்டிசைப் பாதம் நீட்டி வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசை யிலங்கை நோக்கி கடல்நிறக் கடவுளேந்தை யாவினைத் துயிலு மாகண்டு உடலெனக் குருகு மாலோ என்செய்கே னுலகத் தீரோ.”

வெணவக் கோயில்களிலே மிகச்சிறந்தது திருவரங்கமாகும். சௌவர்களுக்குச் சிதம்பரம் எப்படிப்பட்டதோ வெணவர்களுக்குத் திருவரங்கம் அப்படிப்பட்டதாகும். தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவரங்கத் தொண்டுக்கே தமிழை அரப்பணித்து, ‘இச்சைவை தவிர யான் போய் இந்திர லோகம் ஆனும் அச்சைவை பெற்றும் வேண்டேன்’ என்று பாடியவர். கோயில், பெரிய கோயில், பூலோக வைகுண்டம் என்றெல்லாம் பல வாருகச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் திருவரங்கத்துத் திருமால், சயனக்கோலத்திலிருக்குமாற்றைப் பாடும்போது ‘தென்திசை இலங்கை நோக்கி’ என்று பாடுவதற்கான காரணம் பலர் அறியாததாக இருக்கக்கூடும். இராமாயணத் தொடர்பான கதை இங்கும் காணப்படுகின்றது. இலங்கையில் எழுந்தருளியிருக்க வேண்டிய திருமாலே திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் என்று ஒருக்கதை வழங்கிவருகிறது. அரங்கநாதன் பிரமானாலே பூசிக்கப்பட்ட மூர்த்தியென்றும், பிரமா, இஷ்வாருவின் தவத்துக்கிரங்கி அவனுக்கு அம்மூர்த்தியைக் கொடுத் தாரென்றும், இஷ்வாரு முதல் இராமர் வரையிலே அம்மூர்த்தியைப் பூசித்துவந்தனரென்றும், இராமர் அம்மூர்த்தியை விபீஷணனுந்துக் கொடுத்தாரென்றும், அவன் அயோத்தியிலிருந்து, இலங்கைக்கு வரும்வழியில் அரங்கநாதன் திருவரங்கத்திலிருந்து படைபெயராது தங்கிவிட்டாரென்றும் கூறப்படுகின்றது.

சமுநாட்டிலே, திருமாலே முழுமுதற் றெய்வம் என்று கொண்டாடும் வெணவம் தனிச்சமயப் பிரிவாக இடம் பெறுதபோதிலும், திருமால் கோவில்கள் பல கள். சிங்கள பெளத்த மக்கள் புத்தர்பிராண் திருமாலை இலங்கைக்கு ஒரு காவற்றெய்வமாக வைத்துள்ளாரென்று நம்புகின்றனர். அவர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளிலே, மகாவிஷ்ணு தேவாலயங்கள் சில உண்டு. தமிழ் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாராக உள்ள பகுதிகளிலே உள்ள, மிகப் பிரபலமான கோவில் களாக வல்லிபுரம் ஆழ்வார் கோவில், பொன்னுலை வரதராசப்பெருமாள் கோவில், வண்ணர்ப்பன்னை வேங்கடேசப்பெருமாள் கோவில் என்னும் யாழ்ப்பான மாவட்டத்திலுள்ள கோவில்களைக் கூறலாம். மட்டக்களப்படிப் பிரதேசத்திலே வந்தாறுமுலை, குருகாலுக்கிடையில்

குடி, காரைதீவு, பெரியபோரதீவு, கிரான் முதலிய இடங்களிலும் மலையகத்திலே மாத்தளையிலும் திருமால் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. காட்டும் ஏற்காட்டும்

சுவாமிக்கும் தலத்துக்கும் வழங்கும் பெயர்கொண்டு ஆராயும்போது வல்லிபுரம் ஆழ்வார் கோயில், தனிச்சிறப்புடன் விளங்குவதைக் காண முடிகின்றது. வரதராசப் பெருமாள் என்னும் பெயர் காஞ்சிபுரத்திலிருந்தும், வேங்கடப்பெருமாள் என்னும் பெயர் வேங்கடமலையிலிருந்தும் தருவிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆழ்வார் என்னும் பெயர் பொதுவாகத் திருமாலயாருக்கே வழங்குவது. அப்பெயர் திருமாலைக் குறிக்க வழங்குவதற்குச் சான்று, சோழப் பெருமன்னர் காலத் தமிழ்க்காசனமொன்றிலே ‘ஆழ்வார் திருவரங்கதேவர்’ என்று வருகின்றது. ஆழ்வான் என்ற சொல்லுக்குக் குரியன் என்ற பொருள் உண்டு. வேதகாலத்திலே குரியனே தொடர்புடைய தெய்வமாகவே விஷநுகூறப்படுகிறார். குரியகுலத்து மன்னர்களாலே பூசிக்கப்பட்டு வந்தமையால் அரங்கநாதர் ஆழ்வார் எனப்பட்டிருக்கலாம். வல்லிபுரநாதர் ஆழ்வாரெனப்பட்டமைக்கான காரணம் ஆராயப்படவேண்டும். இலங்கையின் வடபகுதியும், இந்தியாவின் சில பகுதிகளும் மிகப்பழைய காலத்திலே நாகர் என்ற இன்ததாரின் குடியிருப்புக்களைக் கொண்டிருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தின் மிகப்பழைய பெயர்கள் லொன்று நாகத்தீவு என்பதாகும். நாகர்கள் நாகங்களைப் போற்றுவதோடு குரியனையும் வழிபட்டனர். வல்லிபுர ஆழ்வாரின் மிகப்பழைய உரு குரியக்கடவளாக இருந்திருக்கலாம்.

சமுநாட்டிலே பெளத்த சமயம் பரவின்போது வல்லிபுரத்திலே கி. பி. இரண்டாம் நாற்றுண்டளவிலே பெளத்த விகாரையொன்று கட்டப்பட்டதை வல்லிபுரம் பொன்னேட்டுச் சாகனம் எடுத்துக்கூறுகின்றது. நாகவழிபாடு பெளத்த சமயத்துடனும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளது. பெளத்தர்கள் நாகபாம்பைக் கொல்ல மறுப்பதை இன்றும் காணலாம். பெளத்த விகாரைகளுக்குத் துவாரபாலகர்களாக நாகபாம்புகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பெளத்தம் செல்வாக்கோடு விளங்கிய காலத்திலே, யாழ்ப்பாணமாகிய நாகத்தீவத்தை விகாரை தோண்றியதில் வியப்பில்லை. இந்த நேரத்திலே, வல்லிபுரம் என்றால், என்ன என்று நோக்குவதும் பொருத்தமே. வல்லியம் என்றால், ஆய்ப்பாடியைக் குறிக்கும் என்பது பிங்கலந்தை நிகண்டி விருந்து தெரியவருகின்றது. வல்லி என்ற சொல்லுக்கு ஆய்ப்பாடி (அதாவது கோகுலம்) என்ற கருத்து ஆனந்த விகடன் அகராதியிலே காணப்படுகின்றது. பூரம் என்ற பலபொருளொருசொலாகவுள்கூக்க கோவி ஸ் என்ற பொருளும் உண்டு. எனவே, வல்லிபுரக்கோவில் என்பது ஆய்ப்பாடிக் கோவில் என்ற பொருள்தரும். கண்ணன் வளர்ந்து இடுவதும் ஆய்ப்பாடியாகும். இன்றைய வல்லிபுரத்தலம் ஆய்ப்பாடிக் கோவிலான வரலாறு நன்றாக ஆராயப்படவேண்டும்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பழைய இராசதானி யாகிய சிங்கநகர், வல்லிபுரப் பகுதியே என்ற கருத்தை அறிஞர் பலர் வெளியிட்டுள்ளனர். முதலியார் இராசநாயகர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பேராசிரியர் கண்பதிப்பிள்ளை முதலியோர் அவர்களுட் சிலர். வல்லிபுரப் பகுதியிற் பல இடங்களிலே குவிந்துகிடக்கின்ற பூர்வகடைகள் கோவில்களைக் கொடுக்கிட்டம் ஆடியனவும் அங்கிருந்து கரைமார்க்கமாகப் போன பெரும்வீதியின் அடையாளங்களும் அவ்வூர் ஒருக்காலத்திலே பெருநக

ராக வினங்கியிருக்கவேண்டுமென்பதைக் காட்டும். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பெருங் கடற்படையுடையோ ராய்ப் பிரசித்திபெற்றிருந்தமையினால், மரக்கலத்திரள் ஆழியிற் சுலபமாய்க் கென்று திரும்பக்கூடிய துறைமுகம் இருந்திருக்கவேண்டும். வல்லிபுரத்துறை இப்பொழுதும் கப்பற்றுத்துறையென்றே வழங்கப்படுகின்றது இவ்வூருக்குச் சிங்கநீர்க்கர என்ற பெயர் எப்படிவந்திருக்கலாம் ஏன் நோக்கவேண்டும்.

கவாமி ஞானப்பிரதாசரின் கருத்துப்படி தி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டிலிருந்து, கலங்கநாட்டு உக்கிர சிங்கனும் அவன் பரம்பரையினரும் சிங்கை நகரை அரசுதானியாக்கொண்டு அரசியற்றிவைந்தனர். கலங்க நாட்டின் பழைய தலைவர்களொன்றின் பெயர் சிங்கபுரமாகும். மேலும், கலங்கநாட்டிலே சிங்காசலம் அல்லது சிங்கவேன் குன்றம் என்ற பிரசித்திபெற்ற வைணவத் திருப்பதி உண்டு. திருமால் நரசிங்காவதாரம் கொண்ட இடம் அதுவென்று நம்பப்படுகிறது. பல்லவர்காலத் தொடக்கத்திலே தமிழ்நாட்டின் வடபகுதியிலே நரசிங்காவதாரம் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. காஞ்சிபுரம் வரதராசப்பெருமாள் கோவிலிற்கூட, ஆழ்வார்களாற் பாடப்பெற்றது அத்திரியின் அடிவாரத்திலுள்ள அழியிசிங்கப்பெருமாளே என்று அறிஞர்கள் சிலர் கூறுகின்றனர். தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள இன்னெரு பெரிய வைணவத்தலம் சோாங்கிசுங்கபுரம் என்றிருந்து இன்று மருவிச் சோாங்கிபுரம் என்று வழங்குகின்றது. சீர்காழியிலிருந்த திருவாலித்தலத்தில் நரசிம்மன் சந்திதி மிகப்பழையது. இவை இந்தியத் தமிழ்நாட்டிலே தோன்றிய பலவர்காலத்திலே, இலங்கையிலே சிங்கைநகர் குறிப்பிடப் படுவதால், அக்காலத்தில் வல்லிபுரப் பகுதியிலே நரசிங்கஸுரத்தி தாபிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றும் அம்மூர்த்தியின் பெயராலேயே ஊர்ப்பெயர் சிங்கை நகரென்று மாறிற்றென்றும் கொள்ளக்கிடகின்றது.

நாகர்கள் குரியனுக்கு அமைத்த கோயிலே காலத் தின் கோலத்தால் பொத்த விகாரையாக மாறிப் பின்பு நரசிங்கப்பெருமாள் கோவிலாக மாறியிருக்கவேண்டும். மயில், சினி. வேங்கடசாமி தம்முடைய ‘சமனமும் தமிழும்’ என்னும் ஆராய்ச்சி நூலுள், வெளியிட்ட கருத்தொன்று இவ்விடத்திலே விளக்கம் தருகின்றது. ‘சமனக் கோயில்களையும் பொத்தக் கோயில்களையும் வைணவர் கைப்பற்றும்போது முதலில் நரசிங்க மூர்த்தியை அமைப்பது வழக்கம்’. சமனத்தலமான்று வைணவத் தலமாக மாறியமையை, அவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பாண்டிய நாட்டிலே, மதுரையை அடுத்த யானைமலை, முன்பு சமனர்களின் இருப்பிடமாக விளங்கியது. ‘யானைமலையாதியாய இடங்களிலே’ சமனர் வாழ்ந்ததைத் திருஞானசம்பந்தர் தமிழுடைய திருவாவலாய்ப். பதிகத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளார். கி. பி. 770இல் மாரண்காரி என்னும் பாண்டிய நாட்டு அமைச்சர், யானைமலைக் குடையிலே நரசிங்க மூர்த்தியை அமைப்பதற்குச் சௌவர்களும் உடன்பட்டு நின்றார்கள், இந்திகழ்ச்சி திருவிளையாடற புராணத்திலே உருவகிக்கப்பட்டு, சமனருடைய யானையைச் சோம சுந்தரப் பெருமான் நரசிங்க அம்பு எய்து கொள்ளுர் என்று யானை எய்த படலைத்திற் கூறப்படுகின்றது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டிலே உக்கிரசிங்கன் காலத் திலே, இன்றைய வல்லிபுரப் பகுதியிலே, சிங்கை நகர் மேற்கூறிய முறையிலேயே தோன்றியிருக்கவேண்டும் என்று கொள்ளலாம்.

வல்லிபுரக்கோவில் வரலாற்றில் ஏற்பட்டு வந்த விட்டதாகக் கொள்ளல் முடியாது. பொத்தத்தை வைணவம் அழித்துவிட்டது என்று கூறுவதிலே முழு

உண்மையில்லை. கௌதம புத்தருக்கும் புத்தநடையோ போதனைகளுக்கும் மிக உயர்ந்த கௌரவம் அளித்துப் பொத்தத்தைத் தன்னுள் ஜக்கியப்படுத்திக் கொண்ட தெப்பதே பொருத்தக் கம். தமிழ்நாட்டு மாமல்ல புரத்திலே ஆதிவராகர் குகைக் கல்வெட்டு கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டிலே கௌதம புத்தரை விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களிலே ஒன்றாகக் கூறுவதை இங்கே கவனிக்கவேண்டும். பத்து அவதாரங்களின் வரிசையிலே கிருஷ்ணவதாரம் விடுபட்டுப் புத்தரவதாரம் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. திருமாலே கௌதம புத்தராக அவதரித்தார் என்ற நம்பிக்கை அங்கே காணப்படுகின்றது. பொத்தர்கள் வைணவர்களாக மாறுவதற்கும் பொத்த விகாரை திருமால் கோயிலாக மாறுவதற்கும் இந்த நம்பிக்கை வழிவகுத்திருக்கிறது. குரிய வழிபாட்டிலே, குரிய வழிபாட்டுச் சின்னமாகச் சக்கரம் இடம்பெறுவது இயல்பு. அதே சக்கரம், பொத்தர் செல்வாக்குற நிருந்த காலத்திலே, பொத்த மதத்திலே சிறப்பாகப் பேசப்படும் தருமச்சக்கரமாக மாறியிருக்கும். அதே சக்கரம் திருமால் கோவிலிலே திருமாலின் சக்திவாய்ந்த ஆயுதமான சக்கரமாகப் போற்றப்படும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். வல்லிபுரக் கோவிலின் வரலாறு இந்த நெறியிலேயே சென்றிருக்கவேண்டும்.

கி. பி. பதினேங்காம் நூற்றுண்டிலே சபுமால் குமரையா யாழ்ப்பான் அரசனை வென்று, சிங்கை நகரை அழித்துத் தரைமட்டமாக்கி, நல்லூரிலே புதிய இராசதானியை ஏற்படுத்தினான். அதன் பின்பு சிங்கை நகர் புனரமைப்புப் பெறவில்லை. சிங்கை நகரிலிருந்த கோவிலுக்கு என்ன நடந்ததென்பதைத் துணியுமாற இல்லை. இன்றைய வல்லிபுரக் கோவிலே, நரசிம்ம மூர்த்தி முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. இன்றைய வல்லிபுரக் கோவிலிற்கட்டிடம் மிகப் பழைய காலத்துக்கு உரியதும் அன்று. எனவே, சிங்கைநகர் அழிபாடுகளிடையே வல்லிபுரக் கோவிலே புனரமைப்புச் செய்யப் பட்டிருக்க வேண்டுமென்னலாம். சிங்கைநகர் வரலாறு பழங்கதையாகப் போய்விட்ட பின்பு ஆய்ப்பாடி இராசதானா என்று பொருள்படும் வல்லிபுரம் என்ற பெயர் முக்கூக்கு வந்திருக்க வேண்டும். புரம் என்ற சொல் மூக்குக்கு இராசதானி என்ற பெயருண்மையைத் திவாகர நிகண்டு எடுத்துக்கூறுகிறது. புவிமனனர் அரசோக்சிக் கால வெள்ளத்திலே மறைந்துவிட: ஆய்ப்பாடி இராசதானியிலே இன்று மாயவன் தனிக்காட்டு இராசாவாகக் காட்சியருள்கிறுன்.

ஆய்ப்பாடி என்ற பெயருக்கேற்க, வல்லிபுரக் கோவில் இறைவனுக்கும் சக்திக்குமான உருவத்திருமேனி கள் – கண்ணன் வளர்ந்த வடமதுரை ஆய்ப்பாடி அல்லது கோகுலத்தில் இருப்பதைப் போல – நவமோகன் கிருஷ்ணன், ருக்மணிப்பிராட்டி, சத்தியபாமாப்பிராட்டி என்னவாம். வைணவர் சிறப்பாகக் கொண்டாடும் ஏகாதசி தோறும் வல்லிபுரக் கோவிலிலே உற்சவம் நடைபெறுகிறது. ஆவணி மாதம் கிருஷ்ண ஜயந்தி கொண்டாடப்பெற்று, உறியடி உற்சவத்திலே, கண்ணஞக மாயவன் தோன்றுகிறன். வல்லிபுரக் கோவிலே, திருவுலாக்காலத்திலே, கிருஷ்ணவதாரத் திற் சிறப்பிடம் பெறும் வெண்ணெய் திருடல், மகாக்மச்சன் போர் என்பன நடித்துக்காட்டப்படுகின்றன. நாராயணன் நடத்திய நரகாசரசங்காரம் தீபாவலியின் போது இடம்பெறுகின்றது. மார்கழி மாதம் முழுவதும் உதயநேரத்தில் விசேட பூசை நடைபெறுகின்றது. ஞாயிற்றுக்கிழமையே வல்லிபுர ஆழ்வாருக்கு மிகச் சிறப்பான நாளாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. குரியனுக்குரிய ஞாயிற்றுக்கிழமை இவ்வாறு சிறப்பிடம் பெறுவது ஆதியிலே குரிய வணக்கத்தோடு இருந்த தொடர்பினால் ஏற்பட்டு இருக்கக்கூடும்.

அரி ஓம் நம

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வர் சுவாமி நித்தியாஞ்சலிப் பதிகம்

கவிஞர் கற்கை சரவணனுர் அவர்கள்
இளைப்பாறிய தலைமை ஆசிரியர்

காப்பு வெண்பா

பாலாழி கொண்டபணிப் பாயறுயில் கொண்டகர
மேலாழி கொண்டமுகின் மேனியனே — மாலான
மாயவனே, மாதவனே, மன்னுதச பேதவுரு
ஆயவனே, அச்சுதனே ஆள்.

பாகரம் (அந்தாதி வரிசை)

ஆதியே! மூல மே!யென் ரூனெயான் றள்ளற் பள்ள
மீதிலே கராவாய்ப் பட்டு மிடலழிந் தழைத்த வோலம்
காதிலே விழலும், காத்தல் கடனெனக் கருட னார்ந்தப்
போதிலே புகலாய் நின்ற பொற்பதம் போற்றி! போற்றி! (1)

(அன்னறபள்ளம் — சேறுடைய நீர்நிலைப் பள்ளம்,
கரா — முதலை, மிடல் — வலிமை, புகல் — தஞ்சம்)

போற்றிந் புவியிற் ரீயோர் புன்மையோர் பெருகித் தீமை
ஆற்றிவாழ் பொழுதிற் காத்தற் காவல தார மொன்றில்
தோற்றிவங் தருள்வாய்; அல்லார் தொடக்கறுத் திடுவாய்; நின்சீர்
ஶாற்றிடற் கெளிதோ; நோன்றுள் சரணமே சரணம் ஜூயா! (2)

(அல்லார் — தீயோர், தொடக்கு — பாவம்,
நோன்றுள் — வலிய பாதம், சரண் — அடைக்கலம்)

சரணமுன் துளைத்தா ளென்று சார்பவர்க் கபய மீவாய்;
மரணமே யுறினு நின்னை மனமொழி மெய்க ளென்ற
கரணமுன் றினுங்கொண்டாரைக் கைவிடாய்; இதனைக் காட்ட
இரண்ணியன் மகனுக் காக வீருருக் கொண்டாய்; எந்தாய்! (3)

(துளைத்தாள் — இரு பாதங்கள், ஈருரு — நரசிங்கவுருவம்,
கரணம் மூன்று — மனம், வாக்கு, காயம்)

எந்தையே! “பிரக லாத னெம்பிரா னிதோமுன் நிற்கும்
மைந்துசேர் தூணின் மற்றைத் துரும்பிலு மூளான்” என்று
தந்தையா மவன்முன் சொல்லத் தறியுதைத் திடலுஞ், சீறி
வந்தவீ ருருவக் கோலம் வையகம் மறக்கப் போமோ. (4)

(மைந்து — வலிமை, தறி — தூண், வையகம் — உலகம்,
ருருவக் கோலம் — நரசிங்க உருவம்)

மறக்குமோ வுலகுன் றன்னை; மாயப்பேய் முலையின் பாலை
யிறக்குமா ருயிரோ டுண்டோய்! ஏழுல குண்டு கொண்டோய்!
சிறக்குஞ்சக் கரமவில் தண்டு செய்யவாள் சங்கொ டேவின்
பறக்கும்புண் மீதி லூர்ந்த பைந்துழாய் மாலை யோனே! (5)
(வின் பறக்கும் புள் - கருடன்,
பஞ்சாயுதம் - சக்கரம், வில், தண்டு, வாள், சங்கு)

பைந்துழாய் மலரின் மாலைப் பரவிய சிரமும், மார்பில்
கந்தாண் மலராஞ் செய்ய கமலவா சனப்பொன் மாதும்,
சந்தமார் கதிர்கொள் ரதனக் கவுத்துவ மணியுஞ் சாரும்
நந்தகோ பாலன் சேயாய் நவிலுநா ரண்ணே! போற்றி.
(சிரம் - தலை, பொன்மாது - இலக்குமி, சந்தம் - அழகு,
கவுத்துவமணி - திருமாவின் மார்பணி)

நாரணை! நிலை ரங்கி வளிவெளிப் பஞ்ச டுதக்
காரணை! கமலக் கண்ணை! கருமுகிற் கோல வண்ணை!
பூரணை! புவனத் தோற்றப் போக்கிலா வாதி யான
ஆரணை! ஜவாய்ச் சென்னி யராவணை யச்ச தாவே! (7)
(புவனம் - உலகம், ஆரணம் - வேதம்,
ஜவாய்ச் சென்னி அரா - ஜந்துதுலை நாகம்,

அச்சதா! அமலா! ஆதி! யடியவர் வினைக ஹர்க்கும்
நச்சமா மருந்தே! தேனே! நறுஞ்சைவக் கனியே! பாலே!
மச்சமாய், விலங்கு, புள்ளாய், மற்றுமற் ருயிராய்த் தோன்றி
உச்சமா யுலகைக் காக்க வுதித்தவேயங் குழலோய்! போற்றி! (8)
(நச்சதல் - விரும்புதல், வேய்ந்குழல் - புல்லாங்குழல்)

குழலிலே யமுத கானங் குழைத்தகோ பாலா! உன்றுள்
நிழலிலே யடைந்தார் நிதய நிம்மதி நிலைக்கு ணிற்பர்;
விழலிலே வாழ்வுத் தோணி வேட்கைவெம் புயற்குள் விட்டோர்
அழலிலே ஆழ்வர், வீழ்வர் அடியறு தாலம் போலே. (9)

(தாள் - பாதம், தாலம் - பனை,
நிதய நிம்மதி நிலை - நித்திய சாந்த நிலை (வைகுந்த வாழ்வு)

தாலங்கள் மாக்கள் புன்குத் தக்கடேம் வருக்கை தெங்கின்
சாலங்கள் மணற்குன் றங்கள் தம மெழில் தழைக்குஞ் குழவில்
கீலங்கொள் இந்து நேமி நீள்கரைக் கணித்தாய்ச் செங்நெல்
மூலங்கொள் முதார் வல்லி புரத்திருப் பதியுள் ளோனே! (10)
(இந்துநேமி - இந்துசமுத்திரம், குழவில் - குழலில்)

திருப்பதி யாகும் வல்லி புரத்திலே, ஆழ்வார் கோவில்
விருப்புட னமர்ந்த மாலே! விஷ்ணுவே! வேத வித்தே!
கருப்பொலி பிறப்பை கீக்குங் கண்ணனே! பின்னைகேள்வா!
உருப்பொலி காம வேளை யுதவிய வுலப்பி ளோனே! (11)
(பின்னைகேள்வன் - நப்பின்னையின் மனவாளன்,
காமவேள் - மன்மதன், இவன் திருமாவின் புத்திரன்,
உலப்பிலோன் - அழியாது நிலைத்துவாழும் நித்தியன்)

வைஷ்ணவ சமயமும், வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயமும்

வித்துவான், பண்டிதர் க. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள்

சேய பங்கயச் சிறுவீரல் அங்கையில் திரட்டிய நறுவெண்ணெய் ஆயர் மங்கையர் இடிடிட, அமுதசெய் தாடிய திருக்கூத்தும், நேயமும் குறுமுறு வலும், புரிந்து பார்த் தருளிய நெடுங்கண்ணும், மாயவன் திருவடி வழும், அழகும் என் மனத்தைவிட்டகலாவே.

(வில்லிபுத்துராழ்வார் பாரதம்)

1. உடம்பை இயக்குவது உயிர்; உயிர் இல்லாமல் உடம்பு தானே தனித்து இயங்காது; அவ்வாரே உலகங்களையும், அவற்றிலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் இயக்குவது ஒரு பொருள்; ஒரு சக்தி; அந்தச் சக்தி இறைவன் என்னும் பொருளின் பெருங்கருணை; அவனது அருள், திருவருள்; அவனின்றி, எவ்வயிரும், எவ்வலுகும், உலகங்களிலுள்ள எப்பொருளும் அசையா.

2. இறைவன், அந்தத் திருவருட் சக்தியால் உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் எல்லா உயிர்களிலும் ஒன்றாய்க் கலந்து நிற்கின்றன; அவ்வாறு கலந்தும், அவற்றின் வயப்படாமல், எல்லாம் தன்வயப்பட, வேறாய்க் குதந்திரமாய் நிற்கின்றன; உயிர்கள் அவனுடைய அடிமைகள்; உலகங்களும், அவற்றில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் அவனுடைய உடைமைகள்; உயிர்கள் செய்யும் கன்மத்திற் கேற்ப, இறைவன் அவ்வுயிர்களின் இடமாக உடன் நின்று, அவற்றைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; கருங்கச் சொல்லின், இறைவன், ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் நிற்கின்றன; இது சித்தாந்தம்.

3. உலகம், உயிர், இறைவன் என்னும் மூன்றும், உள்பொருள்கள்; ஆகாயத்தாமரைப்படு போன்ற இல்பொருள்கள் அல்ல; இந்த மூன்று பொருள்களும் சம்பந்தம் உடையன. இம்மூன்றற்கும் உள்ள சம்பந்தம் மிக்க பண்டைக் காலத்திலேயே மெய்ஞ்ஞானிகளால் ஆராயப்பட்டு, முடிபுகள் காணப்பட்டுள்ளது. அம் முடிபுகளை ஈண்டுக் கூறுதல் அத்தியாவசியகம் ஆகும்.

4. “இறைவன், உயிர் இரண்டும் வெவ்வேறுன தனிப்பொருள்கள்; ஒளியும் இருஞும் போல அவை உள்ளன; அவை தமிழுட் பெரிதும் பேதம் உள்ளன.” என்பர் ஒரு சாரார்; பேதங் கூறுவதனால், இவ்வாறு கூறுவார் ‘பேதவாதிகள்’ எனப்படுவர். இரண்டு பொருள்களாகக் கூறுவதனால், இவர்கள் ‘துவைதிகள்’ எனவும் அழைக்கப்படுவர்; (துவைதம்: இரண்டாக உள்ளவை.) இக்கொள்கை மிக்க பண்டைக்காலந் தொட்டே இருந்து வந்ததேனும். மாத்துவாச்சாரியார் முதலிய ஆன்றே ராலேயே நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

5. “இறைவன், உயிர்கள் என இரு பொருள்கள் இல்லை; இறைவனே ஒரு பொருள்; வேறு பொருள் இல்லை; அவனே உயிர்களாகவும் இருக்கின்றன. உலகங்களாகவும், உலகத்தில் உள்ள பொருள்களாகவும் காட்சி அளிப்பவன் அவனே. பொருள் எனப்படுவது அந்த ஒன்றே; மூன்றன்று; இரண்டுமன்று. பொன்னும், பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பொருள்களும் வெவ்வேறுன பொருள்கள் அல்லவே. எல்லாம் ஒன்றுதானே. அது போலவே இறைவன் எனப்படும் ஒரே பொருளே உயிர்களாகவும், உலகங்களாகவும், உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களாகவும் உள்ளன” என்பர் மற்றொரு சாரார். இவர்கள் அபேதங்கூறுவபர்களாதவின் ‘அபேத வாதிகள்’ எனப்படுவர். இந்தக் கொள்கை ‘மாயாவாதம்’ என்று சொல்லப்படும். இக் கொள்கை உடையவர்களே இன்றைக்குத் தமக்குத் தாமே ‘வேதாந்திகள்’ என்று பெயரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ‘ஒரே பொருள் மாத்திரம் உண்டு’ என்பதனால் இக் கொள்கை உடையவர்கள் ‘கேவலாத்துவிதிகள்’ என்றும் சொல்லப்படுவர். ஆதிசங்கராச்சாரியார் முதலிய சான்றேர்களால் இது பரவலாயிற்று.

6. “இறைவன் உயிர்களையும், உலகங்களையும், உலகத்துப் பொருள்களையும் உடலாக்கித், தான் உயிராக நின்று அவற்றை இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இறைவனைத் தவிர உயிர் வேறன்றுயினும் உயிர், கடவுள் எனபவை ஒன்றேயாயினும், உயிர், பாசம் என்பவற்றாலும், தன் குணங்களாகிய சக்தி, சங்கறபங்களாலும், இறைவன் உயிர்கள் போலாது, விசிட்டம் உடைய வனுயை நிற்கிறன:” என்பர் இன்னொரு சாரார். சொல்லும், பொருளும்போல இவை உள்ளன என்று எடுத்துக்காட்டும் அவர்கள் கூறுவர். இவர்கள் விசிட்டாத்துவிதிகள்’ எனப் பெயர் பெறுவர். இஃது இராமாஞ்சர், போதாயனர் முதலிய அறிஞர்களாற் பரப்பப்படலாயிற்று. அந்த இறைவனே ஸ்த்ரீ: அவரைப் பரமான்மாவாக, அக் கொள்கை உடைமையே வைஷ்ணவம். இது பாஞ்சராத்திரம் எனவும் கறப்படும். ‘பேதாபேதவாதிகள்’ எனவும் இக் கொள்கை யுடையவர்கள் அழைக்கப்படுவர்.

7. கருங்கக்கூறின் ‘உடலை இயக்குவது மனம், அந்த மனத்தை இயக்குவது உயிர்; இல்லாறே பிரபஞ்சத்தை இயக்குவது பிரபஞ்ச மனம் என்னும் மகாமனம்; அம் மகாமனத்தை இயக்குவது, இறைவன். எனவே, உயிர்கள், உலகங்கள் ஆகியவை உடலாக, இறைவன் உயிராக

நின்று இயக்கியும், இயங்கியும் கொண்டிருக்கிறான் என்பது வைஷ்ண சமயக் கொள்கை” என்று இன்றைய நலீன சமய ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். மனம் சடமாக விளை, உடலை இயக்குவது உயரேயென்பர் பிராசினர்.

8. ‘இறைவன் உயிர்களின் வேறுப் நிற்கிறான், என்ற (இரு பொருட்) துவிதியக் கொள்கையையும், இறைவன், உயிர் என இரண்டிலை, என்ற ஒரு பொருட்) கேவலாத் துவிதக் கொள்கையையும், ‘ஒரு வகையால் ஒன்றியும், மற்றெருவகையால் வேறுயும், சொல்லும் பொருளும் போல உள்ளன, என்ற விசிட்டாத் துவிதக் கொள்கை யையும் ஒருங்கு ஏற்று நிற்பது மற்றெரு கொள்கை. அக் கொள்கையின்படி “இறைவன், உயிர்களோடு உயிரும் உடம்பும் போலக் கலந்து நிற்கும் தன்மையால் ஒன்றியும்; கண்ணும், குரியனும் போல, உயிர்களாகாது, பொருட்டன்மையால் வேறுயும்; உயிர்கள், உடல்கள், உலகங்கள், உலகத்துப் பொருள்கள் என்பவற்றை எல்லாம், உயிரிலும் கண்ணேளியை உடனின்று செலுத்து மாறு போலக் கெலுத்தி நிற்பதால் உடன்றியும் நிற்கிறான்” என்பதாகும். இக் கொள்கை ‘சுத்தாத்துவிதம்’ எனப்படும். இதுவே சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தம் எனப்படுவதுமாகும். ‘சிவம்’ என்னும் பெயரால், அவ் விறைவை அழைத்து, எழுமட்ட பலர் இன்று பின்பற்றி நிற்கும் கொள்கை இதுவேயாகும். இது நீலகண்டர் முதலிய பரமஞாளிகளாற் பரப்பப்படலாயிற்று.

9. இந்த அத்துவிதக் கொள்கைகள், வேதத்தைத் தொகுத்தருளிய வியாசரால் எழுதப்பட்டதும், பிரம மீமாங்கல, உத்தரமீமாங்கல, வேதாந்த சூத்திரம் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்படுவதும் ஆகிய வியாச சூத்திரத்திற்குப் பார்வீயங்கள் எழுதிய இந்தச் சான்றேர்களால் நன்கு பரப்பப்பட்டனவேயாயினும் அச்சான்றேர்களின் காலங்களுக்கு முன்னரே வேத காலத்திலும், அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் தோன்றியனவேயாகும். எனவே திருமால் (விஷ்ணு) வழிபாடு கால ஆராய்ச்சிக்கு மிக முற்பட்ட தொன்மைவாய்ந்தது என்பது விளங்கக் கிடக்கின்றது.

10. மிக்க பழைய தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்திலும் “மாயோன் மேய காடுறை யுலகும்” என்ற அடி இதற்குச் சான்று பகருகின்றது. ‘திருமாற்கு இரு நான்கு’ என்னும் வெள்பாவால், எட்டுச் செய்யுள்கள் பரிபாடலில் இருந்தனவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஏனைய சங்கங்களின் இலக்கிய நூல் களாலும், திருமால் வழிபாடு இருந்த வரலாறு புலப் படலாகும். திருக்குறளில் ‘உலகளந்தான் தாயது’ (திருக். 610) என்பது முதலியன, இதற்கு ஆதாரங்கள் ஆகும்.

11. ‘விசிட்டாத்துவிதம்’ பேசும் வைஷ்ணவ சமய மும், ‘சுத்தாத்துவிதம்’ சொல்லும் சைவசமயமும் அத்துவித நுட்பத்தில் மாத்திரமேயன்றி, தத்துவத் தொகை, பிரபஞ்ச முதல் துணையித்த காரணங்கள், ஆன்ம இலக்கணம் முதலியவற்றிலும் வேற்றுமையுடையனவே யாயினும், அவை தம்முட் பெரிதும் ஒற்றுமை யுடையனவேயாகும். இந்தியாவில் ஒரு காலத்தில் இவை இரண்டும் மிக்க வேற்றுமையுடையன என்ற

கருத்து மிக மேலோங்கிச் சமய வாதங்களுக்கும், சமயச் சங்கட களுக்கும் இடமாயிருந்தது உண்மையே; எனி னும், பிற்காலத்தில் அவை அடங்கி, அமைதியும், சமாதானமும் உடையனவாய் நிலவிகின்றன; சிவனும், விஷ்ணுவும் மைத்துணமுறை யுடையவர் என்ற கொள்கையும் பரவலாயிற்று. புராணங்களாலும், நாடகங்களையும் பரவலாயிற்று. இறைவன் ஓராலும் இது வலியுறுத்தப்படலாயிற்று. இறைவன் ஒருவனே உருவத் திருமேனி இரண்டு கொள்கூடு இவ்வாறு திருவிளையாடல் செய்தான் போலும்.

12. இனி, ‘சுத்தாத்துவிதம்’ பேசும் சைவசித்தாந்திகள், “உலகு, உயிர் எல்லாவற்றையும் இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் சக்தி, அருவும், அருவருவம், கொண்டிருந்து என்னும் முத்திறப்பட்ட திருமேனிகள் கொண்டுள்ளது” என்றும், “அவற்றுள், உருவத் திருமேனிகளுடன்தான்” என்றும், சைவர்களும் உருவும் பெயர்பூண்டு, படைத் தொன்து ‘திருமால்’ என்னும் பெயர்பூண்டு, படைத் தல், காத்தல், அழித்தல்களுள் காத்தலையே முதன்மை பெறவும், ஏனையிரண்டையும் துணையை பெறவும் நடத்தி வருகின்றது” எனவும் கூறுந்தற்பர். சிவத்தின் வலப் பாகத்தில் திருமாலும் இடப்பாகத்திற் பிரமனும் உள்ளனரென்னும், இதனாலும் சைவ சமயிகள் திருமால் வழிபாடு செய்து வருகின்றனர்.

13. இதனால் தமிழ் ஈழத்திலும் சிவாலயங்களும், வைஷ்ணவ ஆலயங்களும் அமைக்கப்படலாயின. இரண்டு சமயங்களும் பக்தியே (அன்பே) கடவுளை அடைதற்குச் சிறந்த வழி என்னும் தொள்கை உடையன. பக்தியால் அதன் முதிர்வால் இறைவன் திருமேனி கொண்டு, பக்தர்களின் கண்முன் தோன்றுவான் என்பதும் இந்துக் களின் கொள்கையும் நம்பிக்கையுமாகும். கனவிலும், நனவிலும் இறைவன் பக்தர்களுக்குத் தரிசனங்களோடுத் தவரலாறுகளை யாம் அறிவோம்; நம்புகின்றேம். பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், பாகவத புராணம், வேதாகமங்கள், தமிழ் வடமொழி இலக்கியங்கள் இவற்றை எடுத்து எமக்கு இயம்பிக் கொண்டிருக்கின்றன.

14. தமிழ் ஈழத்தில் (இளை)வல்லி என்னும் பெயருடைய பக்திரோண்மணி வாழ்ந்தாள். தமிழ் ஈழத்தின் வடக்கிழக் கடலில் வந்துற்ற மீன் ஒன்று பலவகையாலும் வலையால் அகப்படுத் தினேஞ்சார் கைப்பற்ற இயலாமல் துள்ளிக் குதித்து உயிருடன் திருவிளையாடல் புரிந்ததாகவும், வல்லி என்னும் அப்பெண்மணி தான் முதல்நாட் கண்ட கனவின்படியே அம்மீன் திருவிளையாடல் செய்யும் இடத்திற்குச் சென்று அதை எடுக்க, அந் நங்கையின் திருக்கரத்தில் அது அடங்கியதாகவும், அவள் கொண்டுவரும் வழியில், அது நழுவி விழுந்து திருமாவின் குழந்தை உருவத்தைக் காட்டிச் சக்கர உருவமாய் மறைந்ததாகவும், அதனால் அவளாலும், அவ்வற்புத்ததைக் கண்ணூற் கண்டவர்களாலும் மறைந்த அவ்விடத்தில் வைஷ்ணவ ஆலயம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டதாகவும், அதனால் அவ்விடம் வல்லிபுரம் (புரம் = ஊர், கோவில்) என்னும் சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டு வருவதாகவும், வல்லி எடுக்க எடுக்க மனவுள் ஆழந்து ஆழந்து இறுதியிற் சக்கர உருவாய் மறைந்ததனாலும், திருமாலுக்கும் திரு

மால் அடியார்க்கும் ஆழ்வார் என்னும் பெயருள்ளையாலும், மூன்று காலத்தும் உள்ள நிகழ்ச்சி எதிர்காலத்துக்கூறப்படும் முறை தமிழ்மொழிக் குணமையாலும், சக்கர ஆழ்வார் என்னும் பெயரால் அத் திருமால் அழைக்கப்பட்டு வருவதாகவும், அவ் ஒராரும் அயலாரார் பலரும் கர்ணபரம்பரைச் செய்தி கூறுகின்றனர். இதுபற்றிப் பிறவாறும் வரலாறுகள் கூறுவாரும் உள்ளது, எதற்கும் கர்ணபரம்பரையே அன்றிப் பிற சான்றுகள் இதுவரையிற் கிடைக்கவில்லை. வல்லிபுரப் பொன்னேடு என்னும் பெயருடைய சாதனமும் அதுபற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் பொருத்தமற்றன என்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

15. யாழ்ப்பாணத்துச் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சி நடத்திய காலத்தில், அவர்கள், இப்போதிருக்கும் ஆலயத்தானத்திற்கு அணித்தாய் இராசதானையையும் பல கடலரண்களையும், கைத்தொழிற் சாலைகளையும் நிறுவியிருந்து, வல்லியால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தைப் புதுக்கி வழிபட்டு வாழ்ந்தார்கள் என்றும் அது பிற்காலத்துக் கடல்கோளாலோ, மனஸ்கோளாலோ, அன்றிப் பிற்தொரு காரணத்தாலோ மறைவதாயிற்று என்றும், பிற்காலத்தில் புத்தசமயிகள் சிலர் வந்து புத்தசமய தாபனம் செய்வதற்காக அதை உபயோகிக்க முற்பட்டபோது அயல் ஊரவர்கள் ஒருங்கு திரண்டு அவ்வாறு நிகழாது தடுத்து இதைப் புனரமைப்புச் செய்து பேணிப் பரிபாலனம் செய்வாராயினர் எனவும், சிலர் கூறும் கர்ணபரம்பரைச் செய்தியும் பல வகையாலும் பொருத்தமுடைத்தெனவே கொள்ளக்கிடக்கின்றது. எவ்வகையால் நோக்கினும் இல்லை சமூத்தமிழகத்தின் காலத்தில் மிக முற்பட்ட ‘விஷ்ணு ஆலயம்’ என்பது மறுக்கவொன்றை உண்மையேயாகும்.

16. “புகையிரதம், பஸ், கார், குதிரைவன்டி முதலிய பிரயாண வசதிகள் இல்லாமல் இருந்த காலத்

தில், இவ்வாலயத்தின் பாங்கராய் இருந்த பாதை ஒன்றின் வழியாக யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திலும், வன்னி இராச்சியத்திலும் வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் போக்குவரவு செய்தார்கள்” எனவும், “புகையிரதம் முதலிய பிரயாண வசதிகள் ஏற்பட்ட பிற்காலத்தில், அப்பாதையின் முக்கியத்துவம் தேயந்து குறைந்துவிட்டது” எனவும், என்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, இற்றைக்கு முப்பது ஆண்டுக்கு முன் காலஞ்சென்ற முதியார் ஒருவர் கூறிய கூற்றும் ஆராய்ச்சிக்குரியதேயாகும். எவ்வாற்றால் நோக்கினும், இவ்விஷ்ணு ஆலயமும், திருமாலாகிய வல்லிபுர ஆழ்வார் மகிமையும் இன்னும் நன்கு மேலோங்கிப் பெரும் பிரசித்தி வாய்ந்து நிலைத்து நிற்கும் காலம் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்பது துணிபு.

17. இன்று இவ்வாலயத்தை ஒரு சபையார் நிருவாகனு செய்கின்றனர். இந்த நிர்வாகசபைக் காலத்தில், சிறந்த முறையிற் பூசை யொழுங்குகளும், திருப்பணி வேலைகளும் மிக முன்னேற்றம் பெற்றுள்ளன. கர்ப்பக்கிருக்கத்தில், பேரவங்காரங் கொண்டு, காண்பார்கணகளையும் மனத்தையும் கவரும் தன்மையில் ஸ்தூபி ஒன்று, உயரம் பெறப் புதிதாய் இன்று இந்த நிர்வாகசபையாரின் பெருமுயற்சியால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மிகக் குறுகிய காலத்தில், செயற்கரிய இம்முயற்சியைச் செய்து காண்பாரும் கருதுவாரும் பாராட்டத்தக்க வகையில் நிறைவேற்றி, இன்று கும்பாபிஷேகத்தை நடத்தும் இந்நிர்வாக சபையாரின் சேவை என்றும் போற்றப்பாலுதேயாகும்.

18. வேண்டியதை வேண்டியாங்கு அளித்தருளும் விண்ணவர் பெருமான் வல்லிபுர ஆழ்வான், அன்பர்கள் யாவரையும் தன்பாற் கவர்கின்றன; வரவழைக்கின்றன; வரவழைத்து வேண்டிய வரங்களை எல்லாம் வாரிவழங்கின்றன; அவன் அருள்பெற முந்துவோமாக — ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்

*

இரவு நேரத்தில் ஆகாயத்தில் நடசத்திரங்கள் பலவற்றை நீ காண்கின்றாய். ஆனால் சூரியன் உதிக்கும்பொழுது நீ அவற்றைக் காண்பதில்லை. ஆகையினாலே பகற் பொழுதிலே வானத்திலே நடசத்திரங்களே இல்லையென நீ சொல்லிடலாகுமா? மானுடா, உன்னிடம் அஞ்ஞானம் இருக்கின்ற நாளிலே நீ இறைவனைக் காணமுடியாத காரணத்தால் இறைவனே இல்லை என்று பகராதே.

*

*

ரூனம் என்றால் என்ன?

*

எது எது அநித்தியமோ அதையெல்லாம் விசாரணையால் ஒவ்வொன்றாக நீக்கியின் மிஞ்சி நிற்பது எதுவோ, அதுவேதான் ரூனம்; அதுதான் மெய்ப்பொருள்; கடவுள், தெய்வம், நான், நீ எல்லாம் அதுதான். மலையிலே போன்றான் ரூனம் வரும், குகையிலே போன்றான் ரூனம் வரும் என்று அங்குமிங்குமலைவது பைத்தியந்தான்.

— “மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவ”

*

*

*

*

கடவுள் எங்கே உள்ளான்? பொதுவாக எங்கும்; சிறப்பாக அவரவர் உள்ள மலரிலும் எழுந்தருளியுள்ளான். உடல் கோயில்; உள்ளம் சந்திதி; இறைவன் மூர்த்தி; எல்லார் உள்ளத்தும் இறைவன் உள்ளான்.

— சுத்தானந்தர்

பரதி கண்ண் கண்ண்

திரு. சி. தில்லைநாதன், அவர்கள் M. A., M. Litt.,
விரிவிரையாளர், பேராதனை வளாகம்

கண்ண் என்ற திருமாலின் நாமம், இன்று இல்லங்கள் தோறும் வழங்கும் ஒன்றுக்க விளங்குவதை அவதானிக்கலாம். வெணவர்கள் அல்லாதோரையும் வசீகரிக்கும் விதத்திற் கண்ண் தமிழ் மக்களிடையிகப்பிரச்சிதி பெற்றிருக்கிறார்கள். வேதகாலக் கடவுளான் கண்ண் கிறித்து பிறப்பதற்கு முன்பே தமிழ்நாட்டிற் பரவப்பட்டவானால் வேண்டும். அகநானாறு, பறநானாறு, மதுரைக்காஞ்சி, பெரும்பானுற்றுப்படை, திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல், கவித்தொகை, தொல்காப்பியம் முதலான முற்காலநூல்களிற் கண்ண் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். இடைக்காலத்திலும் கண்ண் கதைகள் பெருவழக்காய் இருந்தமைக்குச் சிலப்பதி காரம் சிறந்த சான்றுக்கும். பக்தி இயக்கம் வேகம் பெற்ற காலத்திலே கண்ணனது தோற்றுப் பொலிவையும், அவதாரங்களையும், லீலகளையும், சாதனைகளையும் வெணவ ஆழ்வார்கள் வெகு விஸ்தாரமாகப் படிப்போர்உள்ளங்களைப் பினிக்கும் வகையிற் பாடியிருக்கின்றனர்.

அளித்தற் கடவுளாகக் கண்ண் கருதப்பட்டமையாலும், அவனது லீலைகள் சாதாரண மக்களோடு சம்பந்தப்பட்டு அவர்களைக் கவரும் தன்மையனவாக அமைந்தமையினாலும் போலும் அவன் ஏனைய கடவுளரைக் காட்டிலும் வெகுஜனப் பிரசித்தி அதிகம் பெற்றவங்களான். இந்தியாவின பல பிரதேசங்களையும் சேர்ந்தவர்கள் அவனுக்குப் பென்களைத் தந்ததாய்க் கதைகள் உண்டு. நப்பின்னை தமிழ்நாட்டவராலே தரப்பட்டவள்ளனப்பர்.

இந்தாற்றுண்டின் தோற்றுவாயில் இந்திய விடுதலை இயக்கத்துடன் இரண்டறக் கலந்து நின்ற மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியும் கண்ணைப் பலவாறுக்கப் பாடியிருக்கின்றன, அவனது கண்ணன் பாட்டுக்கு எழுதிய முன்னுரையிற் பாரதியின் நெருங்கிய நன்பரும், புகழ் பூத்த இலக்கிய விமர்சகரும், அறிஞருமாகிய வ. வே. ச. ஜயர் மேல்வருமாறு உரைப்பர் :

“பாரத நாட்டின் குலதெய்வமாகிவிட்ட கண்ணுக்குப் பாமாலை குட்டாத கவிகள் அருமை. தன்னை நெடுநாட்களாக மறந்திருந்த பாரதநாடு தில்ரென விழித்துக் கொண்டதும், அதன் எதிரே முதலில் தோன்றிய ஒளி, கீதா சாஸ்திரத்தைக் கூறிப் பார்த்த னுடைய ரத்ததை வெற்றிபெற ஓட்டிய கண்ணபிரா னுடைய உருவமே. அந்த உருவமானது நமது கவியின் இருதயத்திலும் எழுந்து அவருடைய கவிதைக்கு ஒரு சோபையைக் கொடுத்தது.”

பாரதியைக் கண்ண் ஆட்கொண்டு அவனது கவிதைக்குச் சோபை அளித்த சிறப்பைப் பற்றியோ, அல்லது பாரதி கண்ணமேற் கொண்ட ஈடுபாடு எத்தகையது என்பதைப் பற்றியோ, அல்லது பழைய பெளராணிக மரபொடு சார்ந்து கண்ணனது சிறப்புக்களையும் சாதனைகளையும் முன்னைப்பல புலவர்களைப் போலப் பாரதி எவ்வாறு சித்திரித்தான் என்பதைப் பற்றியோ, அல்லது பாரதியின் கண்ணன் பாட்டில் மிகுந்து காணப்படும் கவிதா நயங்கள் குறித்தோ ஆராய் எத்தனிப்பதல்ல இக் கட்டுரை.

தன் சிறப்புக் குலவைதச் சகிக்க முடியாது, விழித்துக்கொண்டு, எதிர்கால வளர்ச்சியை அவாவி நின்ற ஒரு சமுதாயக்கில், அதன் முயற்சிகளோடு தன்னை இறுகப் பினித்துக்கொண்டு, ‘பொய்க்கும் கவியையான கொண்டே பூலோகத்தார் கணமுன்னே மெய்க்கும் கிருதயுகத்தினையே கொணர்வேன் தெய்வ விதி இஃதே’ என்று சங்கறப்பம் பூண்ட பாரதியின் எதிரிற் கண்ணன் எவ்வாறு தோன்றினால் என்பதைத் தொட்டுக் காட்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பாரதி கண்ணைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் அரசனாகவும் குருவாகவும் ஆண்டானாகவும் குலதெய்வமாகவும் மட்டுமென்றித் தோழனாகவும் சீடனாகவும் சேவகங்கைவும் குழந்தையாகவும் பல உன்னத பாவங்களில் வைத்துப் பாடியுள்ளான். அவனுக்கு முன்னரும் பலர்கண்ணைப் பாடியிருக்கப் பாரதியின் என்றால் அதற்குக் காரணம், தன் காலமக்களுக்கு அர்த்தமும் பயனும் அளிக்கவல்ல கருத்துக்களையும் உணர்வுகளையும் கண்ணன் ஊடாகப் பரப்பலாமென்றும் வளர்க்கலாமென்றும் பாரதி கருதியமையோதல் வேண்டும்.

ஆணவத்தையும் கர்வத்தையும் பொய்யையும் உடைத்துத் தொலைப்பவானாகவும், உழைக்கும் வழியும் பிழைக்கும்வழியும், வினையானும்வழியும், கலக்கமகற்றும் வழியும் காட்டுப்பவானாகவும், உலகில் வேண்டிய தொழிலைல்லாம் ஆசையும் தாபமும் அகற்றிப் புரியச் சொல்பவானாகவும் கண்ணன் பாரதிக்குத் தோன்றினான்.

‘சோதி அறிவில் விளங்கவும் — உயர் சூழ்சி மதியில் விளங்கவும் — அற நீதி முறைவழி வாமலே — எந்த நோழும் பூமித் தொழில் செய்ய’

வேண்டுமெனப் பாரதி கண்ணன் செப்புகின்றன என்றால், அவ்வாறு தன்மக்கள் வாழுவேண்டுமென்ற வேணவா பாரதிக்கு இருந்ததென்பதுவே அதன் அர்த்தமாகும்.

இந்தப் பூமியில் வாழும் தன் சோதரர்களுக்குப் பாடப்பட்டவையே தன் கவிதைகள் என்பதைப் பாரதி மறந்துவிடாத காரணத்தினாலேதான்,

“பூமிக் கெளைய னுப்பினுன்; — அந்தப் புதுமன் டலத்திலென் தமிழக ஞஞ்சு”

என்று கண்ணைத் தந்தையாகப் பாவனை செய்து கொண்டு பாடுகையிற் குறிப்பிடுகின்றன.

தான் பிறந்த சமுகம் பலவீனங்கள் யாவும் ஒழிந்து, பலங்கள் யாவும் மிகுந்து விளங்கவேண்டு மென்ற வேட்கையே பாரதியின் உந்துசக்தி. அவ்வேட்கையால்ரீ பெற்ற முயற்சிகளுக்குக் கைகொடுக்கத் தக்கவஞக்கக் கண்ணனும் பாரதிக்குப் பட்டிருக்க வேண்டும். பிரிவினைகள் மக்களிடையில் மினிது கிடப்பதைக் கண்டு வெகுண்டவன் பாரதி. சமயத்தின் பேரால் எழுந்த சக்சரவுகளைக் கண்டித்து, ‘தெய்வம் பலப்பல சொல்லிப் பகைத் தீயை வளர்ப்பவரை மூடரெனக் கடிந்த பாரதி, கண்ணைப் பாடுமிடத்தும்,

“முவகைப் பெயர் புனைந்தே — அவன்
முகமறி யாதவர் சண்டைகள் செய்வார்”

என்று கிண்டலாகக் கூறிவைக்கிறான்.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சாபக்கேடெனப் பலராற் கருதப்படும் சாதிப் பிரிவினையானது, அச் சமுதாயம் ஒற்றுமையாக இயக்கம் பெறவேண்டிய காலங்களிற் பெரும் முட்டுக்கட்டையாகக் கிடந்ததை முற்காலத் திலும் பலர் உணர்ந்திருந்ததாகவே தெரிகிறது. பெளத்த சமண மதங்களின் செல்வாச்சுத் தமிழரிடை மிகுவதைக் காணச் சுகியாது மூன்டெழுந்த பக்கு இயக்கத்துக்குக் கூட இந்தச் சாதிப்பிரிவை முதலிற் சமாளிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றூயிற்று. எனவேதான்,

“அங்கமெலாங் குறைந்தமுகு தொழுநோ யார்
ஆவுரித்துத் தின்றுமூலம் புலை ரேனுங்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பர் ஆகில்
அவர்கண்டார் நாமவணங்கும் கடவு ளாரே.”

என்று திருநாவுக்கரசரும்,

“பழுதிலா வொழுக்க லாற்றுப் பலசதுப் பேதி மார்கள்
இழிகுலத் தவர்களேனு மெம்மடி யார்களாகில்
தொழுமினீர் கொடுமின் கொள்மின்.”

என்று தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரும் பாடிச்சென் றனர். ஆயினும், அவ்வாறு பாடி ஓராயிரத்தோடு ஒரிரு நூற்றுண்டுகளும் சென்று சென்று முடிந்தபின், பாரதி எழுந்து தேசிய ஒற்றுமைக்குக் குரவெடுத்த வேலையிலும் அதற்குத் தடங்கலாய்க் கிடந்தது சாதிப் பிரிவையே. அதனைப் பலவாறு சாடிய பாரதி, கண்ணனைப் பாடுமிடத்தும்,

“நாலு குலங்கள் அமைத்தான்; — அதை
நாசமுறப் புரிந்தனர் மூடமனிதர்;
சீலம் அறிவு கரும் — இவை
சிறந்தவர் குலத்தினிற் சிறந்தவராம்;
மேலவர் கீழவு ரென்றே — வெறும்
வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்
போலிச் சுவடியை யெல்லாம் — இன்று
பொசுக்கிவிட்டாலெவர்க்கும் நன்மையுண்டென்பான்.”

என்று பாடுகின்றன். முன்னிருவர் கூற்றுக்களோடு, மனிதருள் ஏற்றுத்தாழ்வு கற்பிப்பவற்றைப் போலிச் சுவடிகள் என்றும் அற்றைப் பொசுக்கிவிடுமாறும் சுவடிகள் என்றும் அற்றைப் பொசுக்கிவிடுமாறும் பக்கும் பாரதி கூற்றினை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது, பாரதியின் புரட்சிகர ஆவேசம் துலக்கம் பெறுவதை அவதானித்தல் இயலும். அத்தகைய வீறும், இறுமாந்த துணிவும் பாரதி போன்ற ஒர் ஆளுமை சிறந்த கவிஞர் னுக்கு வாய்க்க வல்லவையே ஆயினும், அவனது குரல் புதுயுக விடிவை நாடிநிற்கும் ஒரு காலத்தின் குரலு மாகும் என்பதை மறந்துவிடல் சாலாது. ‘சாத்திரம் பல பேசும் சமூக்கர்கான்’ என்று திருநாவுக்கரசரும், ‘சாத்திரச் சந்ததிகளில்’ என்று இராமவிங்கரும் கூறிச் சென்றனராயினும், பொருந்தாத மூட நம்பிக்கை களுக்குக் காலாகும் சாத்திரங்களைப் பொசுக்கிவிடுமாறு பாரதி எழுப்பும் கண்ணனின் குரல் புதியதே. அவன் குரல் இக்கட்டான் ஒரு நிலையில், அல்லது ஒர் இயக்கத் தின் தேவைக்கு வேற்றுமைகளை மறந்து ஒன்றுபட்டு வருமாறு அழைக்கும் கூக்குரலன்று; மனிதருள் ஏற்றத் தாழ்வை வீராவேசத்துடன் எதிர்க்கும் ஒரு மனிதாபி மாளியின் குரலாகும்.

இருபதாம் நூற்றுண்டிற் பாரதி கண்ட கண்ண அங்குப் பொருளாதார ஏற்றுத்தாழ்வுகள் சம்மதமில்லை. அவன்,

‘ஏழைகளைத் தோழுமை கொள்வான்; — செல்வம் ஏறியார் தமைக்கண்டு சீரிவிழுவான்.’

சமுதாயத்தின் ஒரு பாதியாகிய பெண்கள் அடிமைப் பட்டுக் கிடக்கையில், மறுபாதி விடுதலையெடைய முடியுமா என்ற வினாவினைத் தன்னிடம் எழுப்பிய நிவேதிதா தேவியைத் தன் குருமனியாகவும் தாயாகவும் வரித்துக் கொண்ட, பாரதி பெண்ணுரிமைக்காக முழுமூச்சுடன் பாடியவைவான். அவன் படைத்த கண்ணம்மா பல விடத்துப் புதுமைப் பெண்ணுக்கவே தோன்றுகின்றன்,

“ஆற்றங் கரையதனில் முன்ன மொருநாள் — எனை அழைத்துத் தளியிடத்தில் பேசிய தெல்லாம் தூற்றி நகர்முசு சாற்றுவ ணென்றே சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம்.

“சோர மிழுத்திடையர் பெண்களுடனே — அவன் குழ்ச்சித் தற்மைபல காட்டுவ தெல்லாம் வீர மங்குலத்து மாத ரிடத்தே வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விடா!”

என்பது அச்சுமும் நான்னும் நாயக்கட்டே எனக் கருதும் வீரமரக் குலத்துப் புதுமைப்பெண் ஒருத்தியின் குரலாகவே ஒவிக்கிறது. மேல்வரும் கூற்றுக்கள் பெண்ணுரிமைப் போராட்டத்தின்பாற் பட்டவை என்பது சொல்லாமலே போதரும்:

“பூத்தவர் சம்மதியில் — வதுவை முறைகள் பின்பு செய்வோம்”,

“தில்லித் தருக்கர் செய்த வழக்கமை! — பெண்கள் திரையிட்டு முகமலர் மறைத்து வைத்தல்.”

“ஓரிரு முறைகளுடு பழகியிடன் — வெறும் ஒப்புக்குக் காட்டுவதே நான் மென்னாம?”

பாரதி தனது கண்ணன் பாட்டில், தான் வாழ்ந்த சமூகத்தின் குறைபாடுகளைக் காட்டுவதோடு மட்டும் அமைந்துவிடாது, அக்குறைபாடுகளை அகற்றும் மார்க் கங்களையும் காட்டுவது பலவிடத்தும் புலனுகும். இறைவன் பெருமைகளையும் தோற்றுப் பொருளையிடுமே விஸ்தாரமாகப் பாடிய பழைய மரபினின்றும் மாறு பட்டு, இறைவனை எளியவான மட்டுமென்று சமுதாயப் பிரக்ஞை மிகுந்தவானாலும் ஆக்கி, அவன்மூலம் சில புதிய முடிவுகளைக் காட்ட முனைந்தவன் பாரதி; அம் முனைப்பினிற் சமயப்பகை, சாதிப்பேதம், பெண்ணடிமை, அர்த்தமற்ற மூட வழக்கங்கள் போன்றவற்றிலிருந்து விடுபட்ட புதிய பாதை யொன்றினைப் பாரதி சுட்டி நிற்கின்றன். தொகுத்து நோக்குங்கால், பாரதி கண்ட ‘பள்ளத்திலே நெடுநாளமுகுங் கெட்ட பாசியை யெற்றி விட’ வந்த கண்ணன், பழைய கோலத்திலன்றிப் புதுப் பொலிவுடன் எமக்கு முக்கியமான பல செய்திகளை வெளியிடுவானாலும், சமகாலத்தின் தலையான பணி கருக்கும் கைகொடுப்பவனுகவும் விளங்குவது புலனுகும்.

“கண்ண னெம்பெரு மானருள் வாழ்கவே!
கலிய ழிந்து புவித்தலம் வாழ்கவே!”

வல்லிபுர அந்தாநிப் பதிகம்

பண்டிதர் போன். சின்னத்துரை அவர்கள்

மாதவா ! வல்லிபுர மாயவா ! மாசற்ற
 மனந்தனில் மருவு மரசே!
 மாதவம் செய்திலேன் மனிதரில் கடையனும்
 மயங்கிடச் செய்தல் முறையோ ?
 தீதகல வன்னடிகள் சிந்திக்க வந்திக்கச்
 சிறியனேன் வந்து சேர்ந்தேன் ;
 திருவரு ளருந்திடும் தாகமிக வந்துளேன்
 தெய்வமே ! சிறிது பாரும் ;
 பாதகம் வெய்யவினை செய்தோரும் பயபக்தி
 படிந்தவுள் எத்த ராகிப்
 பலமுறை பணிந்தெழுந் துள்ளமெழு காயுருகிப்
 பாடியே வலம்வ ஞகிரூர் .
 காதலால் “ஓம்நமோ நாராய ணயைநம்”
 கருத்தொடே செபித்து நிற்பார் ;
 கண்ணனே ! மணிவண்ண ! கருதிடும் பொழுதெலாம்
 காப்பதுன் கடமை; அருளே !

அருளினைப் பெற்றிட, அன்புளம் உருகிட,
 ஆக்கையும் கரைந்து நிற்க,
 ஆனந்த மானகண் ஸீர்தாரை தாரையாய்
 அடியினை நனைக்க நின்றூர் ;
 இருகரம் தலையில் குவிந்தபடி யுன்னடிகள்
 இடைவிடா தெண்ணி யெண்ணி
 இன்றுபோல் என்றுமாய் எங்குமே நின்றபடி
 ஏத்தவுன் ஞருள்பெ றுவனே ?
 மருவுமுன் திருநாமம் மறவாத நெஞ்சமும்
 மங்காத பக்தி யன்பும்
 மாசின்றி யிரவுபகல் கழுநனவு நிலையெலாம்
 மன்னியே பொலிய வருள்வாய் ;
 தருவையோ ? வல்லிபுரத் தையனே ! துய்யனே !
 தமியனேன் வேண்டி நின்றேன் ;
 தாழ்விலா வாழ்க்கையும் தளராத செல்வமும்
 தவநிலையும் வேண்டும் ; அரியே.

அரியே யெனப்பாடி ஆடியும், போற்றியும்,
 ஆனதவ ழசை செய்தும்,
 ஆற்றிடும் புண்ணியம் தவங்கள்பல பண்ணியும்,
 அகமதில் துதித்து நிற்பார் ;
 உரிமைகொள் பல்லாயி ரத்துருவு நீகொள்ள
 உண்மை யுணர்ந்த ஞானி
 ஊரவர்கள் புகழ்கின்ற சாதேவன் பக்தியால்
 உனதுருவம் கட்ட நின்றூய் ;

அரிதரிது மானிடப் பிறவியில் உன்னடியன்
அன்பினால் உள்ள மதனில்
ஆராத பாசத்தில் கட்டிவைத் தேழூசை
ஆற்றியே என்று மகிழ்வேன் ?
வரிவரா ஒுகள்பொய்கை வல்லிபுர நாதனே !
வழியின்று தருதல் வேண்டும் ;
வானவர்க் கழுதத்தை வாரிக் கொடுத்தவா !
வாழ்வுறத் தருக ; வரமே.

3

வரந்தருக மாயவா மாதவா வெனவன்பார்
வந்துதொழு துய்ய நிற்பார் ;
வாய்த்தபடி யன்னவர்க் குள்ளாம் நினைத்தவை
வழங்கியே காவல் செய்வாய் ;
அரகரா சக்கரப் படையேந்து கேசவா !
ஆனபினி வறுமை நோய்கள்
ஆபத்து துன்பம் பயந்தளர்வு நீங்கிட
அனித்துயர்வு தருதல் வேண்டும் ;
உரகமதில் ஆடியும் அறிதுயில் புரிந்துமநீ
உள்ளமெல் லாமறி குவாய் ;
ஊதா தொலித்திடும் சங்குசக் கரகரா !
உன்னடி மைநா னல்லனே ?

விரவியே தொழுகையொலி மந்திரம் பாடலொலி
வீதியெங் கும்மு முங்கும்
வீரனே ! வல்லிபுர நாதனே ! யுன்னடிமை
வேண்டுவன தருதல் கடனே.

4

கடனுமக் கென்னையாண் டடிமையாய் வைப்பதும்
காப்பதும் வளர்வ தெல்லாம்
கடனெனக் குன்னடிகள் மறவாது தொழுவதும்
கண்டிடும் தியான மெல்லாம் ;
படவரவு சூடிடும் பரைக்கண்ண னனநீ,
பராபரன் சக்தி யாகிப்
புாங்கா யவன்வலப் பாகமாய்க் கொண்டனை !
பராவுறும் பெருமை பூண்டாய் ;
மடமைகொள் தாருக வனத்துமுனி சூட்டத்தின்
மாயையைக் களைதல் வேண்டி
மாயங்கொள் மோகினிப் பெண்ணுருக் கொண்டுநீ
மருவியாரி கரற்ப டைத்தாய் ;
திடமனப் பக்தியாய் வல்லிபுரம் போற்றுவார்
தீராத வினை திருமே ;
தீதகற்றிப் புவியை வாழவைத் தாண்டவா !
தீயனையு மாளால் முறையே.

5

முறையெதன் றறியாது மூடனுய் வாழ்கிறேன்
முத்திநெறி தருதல் என்றே ?
முன்செய்த பாவவினை மூட்டையை யழிக்கநின்
முன்னிலையில் தொழுது நின்றேன் ;
இறைவன் அடியஞ்ய என்னையே கொண்டனை ;
எனதுடலம் ஆவி பொருள்கள்
யாவுமே நின்னுடைமை ; இந்நிலைகை சூடவருள் ;
ஏறிலா இன்ப மடைவேன் ;

மறையுமாய் மறைகளின் பொருளுமாய் மலர்ந்தவா !
 மாயவா ! கோவிந்தனே !
 மனமொழிமெய் மூன்றிலும் மன்னிடும் வணக்கமொடு
 மருவுபுண் னியம்த வந்தா ;
 குறைகொண்ட வாழ்விலே நிறைமல்க வேண்டினேன் ;
 கும்பிட டிரந்து நின்றேன் :
 கூபமலி வல்லிபுரம் கோவிலாக் கொண்டவா
 கூறடைக் கலமுனக் கே.

6

உனக்கேது கூறுவேன் ; எல்லா மறிந்தனை
 உள்ளம் கவர்ந்த கண்ணே !
 ஊனெடுத் துழல்கிறேன் ; உயர்ந்தவழி காண்கிலேன் ;
 உன்னருளின் ஒளியை யருள்வாய் ;
 மனக்குறைகள் பலவுண்டு ; கூறவந் தேன் : உமது
 மாண்பு மிகுசந்தி திக்கே ;
 மாயவா ! மாதவா ! வாமனு ! கேசவா !
 மனத்தினில் கொள்ளு மையா ;
 எனக்குமது திருவுருவம் கானுதவம் இல்லையோ ?
 ஏற்றவொரு கனவி லேனும்
 என்னிதயம் மகிழ்கொள்ள வந்தடிகள் காட்டுவாய் ;
 எதுவுந் செய்த லரிதோ ?
 வனத்தயல் மணற்குன்று வாய்ந்தழகு காட்டிடும்
 வயல்களும் தட்டமும் மிளிர
 வானமும் கடலுறின் நீலநிற மூட்டிடும்
 வல்லி புரம்வாழ் தெய்வமே.

7

தெய்வநீ; ஐயனீ; செகமெலாம் காத்திடும்
 தேவனீ; போற்றி ! போற்றி !
 செய்கின்ற கருமங்கள் சீரும் சிறப்புமாய்ச்
 சேர்ந்தே யுயர்ந்து பொலிய
 உய்யவழி காட்டுவாய் ; என்னுடைமை யாவுமே
 உனக்க பயமென் கடவுளே !
 உலகெலாம் பணிந்திடும் செங்கமல பாதனே !
 உன்னருளை யென்று பெறுவேன் ;
 வெய்யவினை வாட்டுதே ; வேதனைப் படுகிறேன் ;
 விரும்பிய வைநீ யருளுவாய் ;
 விண்ணவர்கள் நடுநிசியில் வந்துசக் கரதேவ !
 வேண்டியே ! தொழுகை புரிவார் ;
 வெய்யவன் கதிர்க்கரம் போற்றுதுன் ஒலையம்
 விருத்திகொள் வல்லி புரனே !
 வீரமுறு சிங்கைநகர் தொன்னாள் விளங்கிடும்
 வேந்தநலம் அருள்க ; வரியே !

8

அரியவெல் லாமெனக் கெளியவாய் ஆக்குவாய் ;
 அலைவிலா துறச் செய்குவாய் ;
 அகத்தினில் நினைந்தவை அடுத்துடன் நிறைவுசெய்
 யாற்றலும் வழங்கல் வேண்டும் ;
 பெரியநல் லவல்லிமடி மற்சமாய் மகவுமாய்
 பெருகுசா பந்தவிர்த் தாய் ;
 பேதையேன் இடர்களைந் துயர்வுறும் ஒருவரம்
 பாலித்தல் நிற்கருமை யோ ?
 உரியவன் பால்தொழுது வரமெலாம் அடியர்பெற
 உலுத்தனுய் நான்லை வதோ ?
 ஓலமிட் டலறியும் கதறியும் உருகியும்
 உன்னருள் அடைந்தி லேனே
 உரியவென் னுயிரினுக் குயிராகி நின்றவா !
 உயர்ந்தவழி காட்டி யாள்வாய் ;
 உயர்வல்லி புரத்தேவ ! யமன்தூதர் வருமுன்னர்
 உன்னடிமை யாக்கு மரியே.

9

அரிந்மோ நாராய ணையநம ! மாயநம !
 அனந்தசய ணையநம ஓம்.
 அச்சுதா ! கேசவா ! வாமன ! போற்றிஓம்
 அடைக்கலம் அடைக் கலம்கான் ;
 கரியமா லேகண்ண ! கோவிந்த ! காகுத்த !
 கருதுபஞ் சாயு தத்தாய் ;
 கருதிடும் நின்னடியர்க் கொருகுறையு மில்லையே ;
 கருணைமழை பொழிதல் வேண்டும் ;
 உரிமையோ டுன்னடியை நம்பினேன் ; போற்றினேன்
 உயர்முத்தி யருஞ மையா ;
 ஊனெடுத் தைம்புலனில் உழலாது பக்திமுறை
 உறவாழ்வு தருதல் வேண்டும் ;
 கரியகட லலையோசை சங்கோசை மணியோசை
 கானமார் பறவை யோசை
 காலமெல் லாமநிறையும் பருதிநகர் வல்லிபுரக்
 கடவுளே போற்றி போற்றி.



நல்லாரைக் காப்பதற்கும் கெட்டவரைக் கரந்தொடுக்குவதற்கும், நாமத்தை
 நிலைநாட்டுதற்கும் யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கிறேன். — பகவத்கிதை

* * *

வேகவைத்த நெல்லைப் பூமியில் வினைத்ததால், அது மறுபடியும் பயிராக முனைக்காது.
 அதுபோல, சித்தனை பிறகு, ஒருவன் இறப்பானாலும், அவன் மறு ஜனம் அடைவ
 தில்லை. — ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உபதேசம்

* * *

விளையாட்டுப் பழமும், விளையாட்டு யானையும் வாஸ்தவமான பழத்தையும்,
 யானையையும் நினைப்பூட்டுவதைப் போல, ஆராதிக்கப்படும் விக்கிரகங்கள் நித்தியனும்
 அருபியமான ஈசவரரை நினைப்பூட்டுகின்றன. — ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உபதேசம்

திருமால் வழிபாடும் வஸ்லிபுரமாயன் கோயிலும்

பண்டிதர் சங்கர வைத்தியலிங்கன் அவர்கள்

பழந்தமிழ் மக்கள் வழிபட்ட கடவுளர்களில் திருமாலும் ஓருவர் என்பது மிகப் பழந்தமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியத்துப் பொருளத்தில்

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணால் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்ளன்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.”

என்னும் சூத்திரத்தாற் பெறப்படுகின்றது. தமிழ் இலக்கணக்கடலை ஆரப்பருகி, அதனைத் தன்காலத்தில் இலக்கண அறிவிற்குறைந்த மக்களுக்கு இலக்கணச் சுருக்கம் செய்யவந்த தெய்வத் தொல்காப்பியர், நிலத்தையும் நிலத்துறை மக்கள் ஒழுக்கங்களையும் வகுத்துக் கூறவந்து, திருமால் வழிபாடு காட்டகத்தே நிகழ்ந்ததாகக் கூறிப்போந்தார். காடுகளும் மெல்ல நாடுகளாயின, கடைச்சங்க நூல்களாகும் அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்திலும், இசைதழுவிய கவிததொகை, பரிபாடலிலும் பலப்பல செய்யுள்கள் திருமால் வழிபாட்டைக் குறிப்பன. பரிபாடலில் திருமாலுக்குரிய பாடல்கள் படிக்குந்தோறும் இன்பச் சுவையும் பத்திச்சுவையும் சொட்டுவன. இன்னும் சிலப்பதிகாரத்தில் நாடுகாண்காதை, காடுகாண்காதைகளில் பூலோக வைகுந்தம் என்று புகழப்படும் திருவரங்கமும் திருப்பதியும் வழிபடப்படுகின்றன. ஆய்ச்சியர் குரவையிலுள்ள வழிபாட்டுப் பாக்களும் படிக்குந்தோறும் பத்திச்சுவையூட்டிப் பரவசப்படுத்துவன.

“வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணுக்கிக்
கடல்வண்ணன், பண்டொருநாள் கடல்வயிறு கலக்கினையே
கலக்கியகை யசோதையார் கடைகயிற்றுற் கட்டுண்கை
மலர்க்கமல உந்தியர் ! மாயமோ மருட்கைத்தே.”

“பெரியவளை மாயவளைப் பேருலகம் எல்லாம்
வீரிகமல வுந்தியடை விண்ணவளைக் கண்ணும்
திருவடியுங் கையும் திருவாயும் செய்ய
கரியவளைச் கானுத கண்ணென்ன கண்ணே;
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே.”

“மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனூர் வஞ்சம்
கடந்தானை நூற்றுவர்பால் நாற்றிசையும் போற்றப்
படர்ந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே;
நாராய ஞவென்ன நாவென்ன நாவே.”

பிற்காலத்துப் பன்னிரு ஆழ்வார் நாலாயிரப் பிரபந்தங்கள் திருமால் வழிபாட்டை உச்சப் படியிற் செலுத்துவன.

வல்விபுர மாயன் கோயில் பண்டைப்பெருமையுள்ளது; ஈழத்திலுள்ள திருமால் தலங்களில் மிகப்பழமையானது; காடுறை உலகத்தன்றி, பெருமணல் உலகத்தில் இயற்கையழகு உள்ள திருமால் கோயில் எதனிலும் சிறப்புடையதாக எல்லாராலும் பத்தி செய்யப்பட்டு நித்திய பூசைகளுக்கு அடியார் பெருந்தொகையினரால் வழிபடப்பட்டுவருவது; திருவிழாக்காலங்களில் எல்லா ஊர்களிலும் உள்ள இந்துக்களால் தவரூத பத்தியோடு ஒழுங்காகத் தரிசிக்கப்படுவது; கண்ணனுடைய திருவிளையாடல்கள் அழகாக நடித்துக்காட்டப்படுவது. இத்திருவிழாக்களில் அனுமார் தீர்த்தம் என்னும் கடலாடு திருவிழா, உவா நாளில் கொந்தளிக்குங் குணகடலில் தீர்த்தம் ஆடுந் திருவிழா பாடலால் ஏத்தும் தகையது. இங்கு முறையாக வழிபடும் அடியார்கள் திருமகள் கலைமகள் கடைக்கண்ணேக்கம் பெற்று நீண்டநாள் இன்பவாழ்வு எய்துவது கணக்கு. இத்தன்மையாக மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் மூன்றும் ஒருங்கியைந்து அமைந்து விளங்கும் தலங்கள் ஈழத்திற் சிலவே. இத்தலம் இவ்வளவு அண்மையில் அமைந்து எமக்கு வழிபடக் கிடைத்தது நாம் செய்த தவமே.

இத்தலத்தைப் பாடிய பிரபந்தங்கள் ஓன்றுசேர்க்கப்பட்டு அச்சிடப்படல்வேண்டும்; இத்தலத்தின் பண்டைய வரலாற்றினை, வரலாற்று ஆராய்ச்சிவல்லார் ஒருவர் எழுதி வெளியிடல் வேண்டும்; அதிலிருந்து புராணம் தோற்றுதல் வேண்டும். இத்தலத்தமரும் மாயனைப் பாடிய பிரபந்தம் ஓன்றினை யாம் படித்து இன்புற்றாரும். சொற்கவை, பொருட்கவை மலிந்த அப்பதிகத்தை இயற்றியவர், துன்னை, பண்டிதர் தா. முருகேசம்பிள்ளையாகும். இதனையும் அரும்பதவரையுடன் திருப்பி அச்சிடுதல் வேண்டும்.



முருந்துன் நாமம்

இளம்பிறையான்

அறிவினையும் அழகினையும் அனைத்த நாமம் ;
அடியினையும் முடியினையும் இனைத்த நாமம் ;
நெறியினையும் நினைவினையும் நேர்ந்த நாமம் ;
நேத்திரங்கள் போல்கின்ற நித்த நாமம் ;
பொறியினையும் போக்கினையும் மாற்று நாமம் ;
பொறையினையும் நிறையினையும் ஆக்கு நாமம் ;
அறிவினையும் அன்பினையும் அடக்கு நாமம் ;
அவனியெலாம் அசைகின்ற முகுந்த நாமம் ;
சித்தினையும் அசித்தினையும் சேர்க்கு நாமம் ;
சீர்த்தியெலாம் அளிக்கின்ற சிறந்த நாமம் ;
முத்தினையும் மணியினையும் நிகர்க்கு நாமம் ;
மூவேழு லோகத்தும் ஒலிக்கு நாமம் ;
பத்தனையும் பரமனையும் இனைக்கு நாமம் ;
பாவேந்தர் படிக்கின்ற பழைய நாமம் ;
வித்தினையும் விளைவினையும் விளக்கு நாமம் ;
வேதமெல்லாம் விளக்குகின்ற விகிர்தன் நாமம் .

வேணு கோபாலன்

திரு. வ. குசர்மா அவர்கள்

திருமால் காத்தல் தொழிலுடையவர். அதற்குப் பொருத்தமாய் அருள்மிகு கண முடையவர். “நிலவரை பரந்த இளங்காயிற்றினது ஒனிபோலும் பீதாம்பரத்தையும், மணி முடையையும், நிறைமதி போலும் அளித்தற்றெழுழிலையும் கொண்ட நெடுமாலே” எனத் தமிழ் முதுநூலாகிய பரிபாடல், திருமாலை அழைக்கிறது

திருமால் உலகினை அருளக் கொண்ட வேடங்களும், எடுத்த அவதாரங்களும் பல. அவை திருமால் உலகினை அருளக் கொண்ட வேடங்களும், எடுத்த அவதாரங்களும் பல. அவை ஆழ்வார்களால் விதந்து பாடப்பட்டுள்ளன. ஆழ்வார்கள் திருமாலைக் குழந்தையாக, வேணு ஆழ்வார்களால் விதந்து பாடப்பட்டுள்ளன. ஆழ்வார்கள் திருமாலைக் குழந்தையாக, வேணு ஆழ்வார்களால் விதந்து பாடப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள் “முனிவர்களுடைய உள்ளத்தாமரையை நெகிழிச் செய்யும்” உன்னத சிறப் புடைய வேணுகான கோபாலனைப்பற்றி, அடியார் கூறும் அரிய கருத்துக்களில் ஒரு சில வற்றைப் பார்ப்பதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கண்ணன் அழகிய திருமுக மண்டலத்தைத் தியானம் செய்து மெளன் நிலையில் இருக்கும் போது, கண்ணன் குழலோசை கேட்டு அந்த மனப்பூசை கலையவேண்டும் என அடியார் ஒருவர் விரும்புகிறார்.

“கண்களை முடிக் கண்ணனை எண்ணி
தண்ணிய சிஷ்டை னான்புரி போதில்
வண்ண இசைக்குழல் வாயில் இசைத்துப்
புண்ணியன் முன்வாப் பூசையும் கெடுமோ”

கண்ணன் முகத்தாமரையிலிருந்து குழலோசையாகிய தேன் பெருகுகின்றது. அந்தத் தேனை விரும்பும் பெண்கள் கண்களாகிய வண்டுகளின் போர்க்களம் போல விளங்குகின்ற கண்ணனின் வதன கமலம்” எனப் பாடுகின்றார் ஓர் அடியார்.

ஆழ்வார்களுள், பெரியாழ்வார் கண்ணன் குழலூதும் சிறப்பைப் பல திருமொழிகளில் பாடியுள்ளார். “தேவர்கள் யாகங்கள் முதலியவற்றில் மக்களாற் கொடுக்கப்படும் அவியுணவில் விருப்பமுடையவர்கள்; அவியுணவு தேவர்களுக்கு நாவின் சுவையை நல்குகின்றது; ஆனால், கோவிந்தன் ஆயர்பாடியில் இசைக்கும் குழலோசை கேட்டவுடன் தேவர்கள் தங்கள் நாவின் சுவைக்குரிய அவியையும் மறந்து போகிறார்” என்கிறார். “செவியின் வழியே புகும் இனிய வேணுகானம் அவர்களுக்கு நாவின் சுவையையும் அளித்துவிடுகிறது” என்கிறார்; கண்ணன் குழலோசையின் இனிமைக்கு எவ்வளவு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு இது.

“அவியுனு மந்து வானவரோலம் ஆயர்பாடு நிறையப் புகுந்தீண்டி
செவியின் நாவின் சுவைகொண்டு மகிழ்ந்து கோவிந்தனைத் தொடர்ந்தென்றும் விடாரோ.”

எனப் பெரியாழ்வார் கூறுவது வியக்கத் தகுந்தது. “கண்ணன் குழலோசை கேட்டு வீணை வல்லவர்களாகிய தும்புருநாரதகரும், கின்னரசாதியார்களும் தம் வீணை இசைகளை மறந்து அந்தக் குழலோசையையே கேட்டு நின்றார்கள்” எனப் பெரியாழ்வார் திருப்பாசுரம் கூறுகிறது. மயிற்பீலியனிந்து, பீதாம்பர ஆடையுடுத்து ஆயர் பெருமானாகும் திருமால் குழலோசைப் பெரியாழ்வார் தமது பாசுரத்திற் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறுகிறார்:

“மரங்கள் நின்று மதுதாரகைகள் பாயும்; மலர்கள் விழும்; வளர்கொட்டுகள் தாழும்;
இரங்கும்; சூம்பும்; திருமால் நின்றநின்ற பக்கம் நோக்கி அவை செயும் குணமே,”

ஆழ்வார்கள் மாத்திரமல்ல, வேறு அடியார்களும் திருமால் பெருமையையும், அவர் குழலூதும் மகிழ்மையையும் விதந்து பாடியுள்ளார்கள். உதாரணமாக, அருணகிரிநாதரைக் குறிப்பிடலாம். அவர், முருகப்பெருமானின் அடியார். அவர் தாம் முருகப்பெருமானைக் குறித்துப் பாடிய திருப்புகழிலும் “மாலோன் மருகனை” முருகப்பெருமானைப் பாடி மகிழ்ச்சியடைகிறார். அவர் திருப்புகழில் கண்ணபிரானின் வேணுகானத்தைப்பற்றிப் பாடியுள்ளார். “கண்ணபிரானின் குழலோசையைக் கேட்டவுடன், புலிக்குட்டிகள் பசுவின் மடியில் பால் அருந்துகின்றன; மரங்கள் தளிர்விடுகின்றன; பறவைகள் நிலம் வருகின்றன” இவ்வாறுன பல காட்சிகளைக் காட்டுகிறார்,

“அனோயி லுறைபுலி பெறுமக வயிற்று
பசுவி னிரைமுலை யமுதுண, நிரைமகள்
வசவ ஞெடுபுலி முலையுண, மலையுட — னுருகா,நீள்
அடவி தலிலுள வுலவைகள் தளிர்விட,
மருள மதமொடு களிறுகள் பிழையுடன்
அகல, வெளியியர் பறவைகள் நிலம்வர, — விரல்சேரேழ்
தொளைகள் விடுகழை விண்முறை தடவிய
இசைகள் பலபல தொனித்ரு கருமுகில்
சுருதி யுடையவ ஜெடியவன் மனமகிழ் — முருகோனே”

என்பது திருப்புகழ்.

“எந்தக் குழல் செல்வனை கோபகுமாரனுடைய சிறந்த உடட்டினருகில் வைக்கப் பெறும் உத்தமப் பதவியை அநுபவிக்கிறதோ, அந்தப் பதவியைப் பெறுவதற்கு நான் புண்ணியம் படைத்தவனுகி ஒரு பிறவியில் அதைப் போல மூங்கில் குழலாக ஆவேனே, என்று லீலாக்கர் தாம் பாடிய “ஸ்ரீகிருஷ்ண கர்ணமுருதம்” என்னும் நூலில் வேண்டுதல் செய் வதை நாம் சிந்திப்போமாக.



வாடினேன்; வாடி வருந்தினேன்; மனத்தால்,
பெருந்துயர் இடும்பையிற் புரிந்து
கூடினேன்; கூடி இளையவர் தம்மோ
தவர்தரும் கலவியே கருதி
ஓடினேன்; ஓடி உய்வதோர் பொருளால்
உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து
நாடினேன்; நாடி நான்கண்டு கொண்டேன்;
நாராயனை என்னும் நாமம்.

— திருமங்கையாழ் வார்

*

*

*

*

செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்கும் நெடுமாலே !
நெடியானே ! வேங்கடவா ! நின்கோயி லின்வாயில்,
அடியாரும் வானவரும் அரம்பையரும் கிடந்தியங்கும்
படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே.

— குலசேகராழ் வார்

மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் விஷ்ணு வழிபாடு

பேரரசியர், கலாநிதி, சுப்பிரமணியம் வித்தியானந்தன் அவர்கள், M. A., Ph. D: (Lond.)

தமிழர் வாழும் பகுதிகளில் விஷ்ணு வழிபாடு இலங்கையிற் சிறப்புற்று விளங்குவது மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திலாகும். அங்குள்ள தமிழரிற் பெரும்பான்மை யோர் சைவ சமயிகளாயினும், அவர்கள் விஷ்ணுவையும் வழிபட்டு வருகின்றனர், ஆங்காங்கு பல விஷ்ணு கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. வந்தாறுமலை, திமில் தீவு, குருக்கள்மடம், கன்றாவளை, கல்லடி, காரைதீவு, பழுகாமம், தம்பிலுவில் போன்ற இடங்களிலுள்ள மறைப்படி நடந்து வருகின்றது.

திருமாலுக்குச் சுக்தி தங்கையாவள்; இதனால், மட்டக்களப்பிலுள்ள கண்ணகியம்மன் உற்சவங்கள் முடிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து, விஷ்ணு கோயில்களின் உற்சவங்கள் ஆரம்பமாகின்றன. கிருஷ்ணனின் பிறந்த நட்சத்திரம் திருவோணம். “ஒன்பது கோரும் உறவு செய்யும் வேலையிலே, இன்பசகத் தவசு வென்னும் முகர்த்தமதில் – சீரான செல்வத் திருவோண நாளையிலே, பேராளன் வந்து பிறந்தான்” எனக் கிருஷ்ணனின் பிறப்பைக் கூறுகின்றது கஞ்சன் அம்மானை.

வைகாசித் திங்களில் வரும் அந்தத் திருவோண நாளிலேயே, பெரும்பாலும் மட்டக்களப்பு மகாவிஷ்ணு கோயில்களில் உற்சவம் தொடங்குகின்றது. விஷ்ணு உற்சவத்தை மட்டக்களப்பிற் ‘திருஷ்ணன் கோயிற் சடங்கு’ என்றே கூறுவர். கண்ணகையம்மன் உற்சவத்தைக் ‘கண்ணகியம்மன் சடங்கு’ என்று குறிப்பிடும் வழக்குடன் இஃது ஒத்திருக்கின்றது. ‘சடங்கு’ என்ற சொல்லிற்குத் திருமணம் என்ற பொருள் உண்டு. விஷ்ணு கோயில் உற்சவத்தின் இறுதி நாளிற் கிருஷ்ண னுக்குத் திருமண வைபவமொன்றும் நிகழ்வதனால், இவ்வற்சவம் சடங்கு என்ற பெயராற் குறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கண்ணகை உற்சவத்திலும் குளிர்த்திக்கு முன்னருள்ள இரவில் நிகழ்வது கலியானச் சடங்கு எனப்படுகின்றது. விஷ்ணு கோயிலில் நிகழும் இச்சடங்கைக் ‘கலியானப் படிப்பு’ என்று கூறுவது முன்டு. அன்றிரவு கஞ்சன் அம்மானையிலுள்ள உருப்பினிக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்த பகுதி படிக்கப்படுவதால், அன்றைய உற்சவம் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.

பொதுவாக மட்டக்களப்பிலுள்ள கோயில்களின் உற்சவத் தொடக்கத்தைக் ‘கதவு திறத்தல்’ என்பர், கண்ணகையம்மன் கோயில்கள் ஆண்டு முழுவதும் பூட்டியே வைக்கப்பட்டிருக்கும். வருடத்தில் நடக்கும் ஒரேயோரு உற்சவத்துக்காகவே, அங்கு வருடத்தில் முதன் முதலாகக் கதவு திறக்கப்படும். அதனால் போலும் எல்லாக் கோயில்களின் உற்சவத் தொடக்கமும் கதவு திறத்தல் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது.

மட்டக்களப்பு விஷ்ணு கோயில்களிற் கதவு திறக்கப் பட்ட நாளிலிருந்து உற்சவ இறுதிநாட் கலியானச் சடங்குவரை, கஞ்சன் அம்மானை ஒவ்வொரு நாளும் தொடர்பாகக் கிரமமாகப் படிக்கப் படுகின்றது. ‘கஞ்சன் தொடர்பாகக் கிரமமாகப் படிக்கப் படுகின்றது’ என்றால் கோயில்களிற் பயன் அம்மானை ஏட்டுப் பிரதிகளையே கோயில்களிற் பயன் படுத்துவர். உற்சவ காலத்திற் படிக்கப்படும்போது, ஏட்டை வைப்பதற்கென் ஒரு பெட்டி உண்டு. அப் பெட்டி ‘ஏட்டுப்பெட்டி’ என வழங்கப்படும். கடவுளுக்கு மடை வைப்பதுபோல, ஏட்டுப் பெட்டியிலும் ஒரு மடை வைக்கப்படுவது வழக்கம்.

மட்டக்களப்பிலுள்ள விஷ்ணு கோயில்களிலே தொடக்கக் காலங்களில் வெறுஞ் சடங்குகளே நடந்து வந்தன. அப்போது திருவிழாக்கள் நிகழ்ந்தனவெனத் தெரியவில்லை. அவிபாகங்கள் படைக்கப்பட்ட பூசையோடு, நாள்தோறும் ‘கஞ்சன் அம்மானை’ படிக்கப்பட்டு வந்தது.

திமிலதீவு விஷ்ணு கோயில் உற்சவம் ஒரு தனியான அமைப்போடு நிகழ்வதை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். வெறும் சடங்கு என்ற நிலையிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்று, திருவிழாவாக மலர்ந்து, ஒரு தனித்தன்மையோடு அது அங்கு நிகழ்த்தப்படுகின்றது. கொடுப்பேற்ற வைபவம் விஷ்ணு கோயில்களில் இல்லை. அங்கு முதல்நாள் நிகழ்ச்சி ‘மாங்கனி பறித்தல்’ என்ற பெயரோடு நடைபெறுகின்றது. ‘கஞ்சன் அம்மானை’, அன்று தொடக்கத்திலிருந்து படிக்கப்பட்டு, வேட்டைக்குச் சென்று மாங்களி பறித்தோடு நிறுத்தப்பட்டதும் திருவிழா தொடங்கும்; வாகனத்தில் விஷ்ணு எழுந்தருளிக் கோயில் வலம் வருவர். அத்தோடு கஞ்சன் வேட்டைக்குச் சென்று மாங்களி பறித்தலும், அதன்பின் முனிவன் வந்து சாப மிடுதலும் நடித்துக் காட்டப்படுகின்றன. கனி பறித்தல், பூதக வைதை, மருதுகால்சாய்தல், கன்று கொண்டு கனிக்கெறிதல், கூத்தரைக் கொல்லுதல், கருக்குருள் வைதை, கஞ்சசம்மாரம், கலியானச் சடங்கு என்ற வரிசையில் நிகழ்ச்சிகளை எட்டு நாட்களாகத் திருவிழா வில் நடித்துக் காட்டுவர். கஞ்ச சம்மாரத்திலின்று பெருந் திரளான மக்கள் கூடுவர். கஞ்சன் போர் நிகழ்த்தப்பட்டு, கஞ்சன் வெற்றிகொள்ளப்பட்டு, அவனது ஈமக்கிரியைகள் தத்தூபமாகக் காட்டப்படும். இறுதி நாளிற் கலியானச் சடங்கு மிக விமரிசையாக நடைபெறும். வரிசைக்கிரமான கிரியைகளுடன் ஓர் இளம் வேப்பங் கண்றைக் கலியானக் காலாக வெட்டி வருவார்கள். அதைக் கலியானப் பந்தவில் நட்டு, அடுக்கடுக்காகப் பல சேலைகளை அணிவர். பின்னர் ஒம்ம் வளர்த்துத் தாலி கட்டப்படும். கலியானச் சடங்குடன் விழா முற்றுப்பெறும். அடுத்த நாள் அழுதி கொடுக்கப்படுவதுடன் யாவும் இனிது நிறைவேறுகின்றன.

வந்தாறுமூலையிலுள்ள விஷ்ணு கோயிலில் விஷ்ணு வழிபாட்டின் முழுமையைக் காணலாம். விஷ்ணு அவதாரம் பற்றிய கூத்துக்கள் ஆடுவதும், உற்சவத்தின் போது விஷ்ணு வரலாற்றை வருணிக்குமுகமாக மக்கள் தமிழைக் கண்ணன்று கோத்திரமாகப் பாவித்து ஆடல் பாடல்களில் ஈடுபடுவதும் அங்கு நடைபெறுகின்றன. அங்கு ஆனிப்புரணயில் நடக்கும் தீர்த்தத்தின்போது தயிர்முட்டி விளையாட்டும் நடைபெறும். இதிலே ஆழ் வார் பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன. பெரியாழ்வார் கண்ணைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பாடிய பாடல் கள் சிறப்பாகப் பாடப்படும் தால், தொட்டில், சப்பானி யெனப் பாடல்கள் பாடுவார். பாடல் முடியக் கண்ணன் தயிர்முட்டி களவெடுக்கச் செல்வதும், தாயார் அவனைக் கட்டுதலும், இறுதியில் அச்சோப் பாடல் பாடுவதும் இடம்பெறும்.

வந்தாறுமூலையிலுள்ள பலர் தாமோதரன், பரசுராமன், அசோதை, தேவகி போன்ற பெயர்கள் தரித்திருப்பது அங்கு விஷ்ணு வழிபாட்டின் செல்வாக்கைக் காட்டுகின்றது. துண்ணை வல்லிபுர ஆழ்வார் கோயிலைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் பெயர்கள் ஆழ் வாப்பிள்ளை, இலட்சமிப்பிள்ளை, பாலகிருஷ்ணன், நாராயணபிள்ளை, கோவிந்தர், கிருஷ்ணசாமி, இராமநாதன், சிதை, கிருஷ்ணபிள்ளை, தாமோதரம்பிள்ளை, முகுந்தன், முரளி, யசோதை என அமைந்திருப்பதோடு இது ஒப்பிட்டு நோக்கற்பாலது.

மட்டக்களப்பில் நிலவும் விஷ்ணு வழிபாட்டினை நோக்கும்போது, மாடு ஏராளமாக இருந்த பகுதிகளிலேயே தொடக்கக் காலத்தில் இவ்வழிபாடு இருந்திருக்கவேண்டுமெனத் தோன்றுகின்றது. மாடுகளைக் காப்பவன் கண்ணன் என்ற அடிப்படையிலே, மாடுகளை ஏராளமாகப் பேணிய பகுதிகளில் இவ் வழிபாட்டினை மேற்கொண்டிருக்கக் கூடும். வந்தாறுமூலையில் இன்றும் காணப்படும் சில வழக்கங்கள் இதற்கு ஆதாரமாக உள்ளன. மாட்டுப் பட்டியிலே முதன் முதற் கண்றினை அடைத்துப் பால் கற்கும்போது, முதன் முதற் கறக்கும் பாற்பிரயோசனம் அனைத்தையும் கண்ணாலுயத் திற் படைக்க வேண்டும்; அன்றேல், தூர்நிமித்தங்கள் நடக்குமெனக் கூறுவார். வந்தாறுமூலையில் அதிகமான மக்களிடம் மாடுகள் உண்டு. அத்துடன் மிகத் தொன்மையான கோயில் அது என்றும் கூறப்படுகின்றது. மாட்டை நம்பி வாழும் மக்கள் தொன்றுதொட்டுப் பழகாமத்திலும் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இதனாலேயே அங்கும் ஆவணி அபரபக்கத் திருவோணத்தில் உற்சவம் தொடங்கிப் பதினெரு நாட்களுக்குத் திருவிழா நடைபெறுகின்றது. மட்டக்களப்பிலுள்ள பழமையான பல விஷ்ணு கோயில்கள் குளக்கோட்டன் காலத்திலே அமைக்கப்பட்டனவென மக்கள் கொள்கின்றனர். இதன் உண்மை எவ்வாறுயினும், மட்டக்களப்புத் தமிழகப் பொது மக்களின் சமய வாழ்க்கையில் விஷ்ணு வழிபாடு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சிறப்பிடத்தைப் பெறுகின்றதென்பது வெளிப்படை.



நீயலையே? சிறுவாய்! நெடுமாலார்க் கென்தூதாய்,
நோயென்று நுவலென்ன, நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்;
சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்நான்; இனிஉன்று
வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே.

— நம்மாழ்வார்

கஞ்சைக் காய்ந்த கருவில்லி கடைக்கண் என்னும் சிறைக்கோலால்
நெஞ்சு டுருவ வேவுண்டு, நிலையும் தளர்ந்து நைவேனை,
'அஞ்சேல்' என்னை அவன்ஒருவன்; அவன்மார் பணிந்த வளமாலை
வஞ்சி யாதே தருமாகில் மார்பில் கொணர்ந்து புரட்டாரே.

— ஆண்டாள்

ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் சரணப் பதிகம்

கவிஞர் திரு. சி. செல்லமுத்து அவர்கள், ஆசிரியர்

தொன்மைசேர் கீர்த்தி யோங்குந் துன்னையம் பதியின் கண்ணே
மன்னிய கருணை கொண்டு வஸ்லிபுர ஆழ்வா ராகிப்
பொன்மகள் பூமா தேவி புடைகுழ வரங்கள் நல்குந்
சென்னியில் துளவஞ் சேருந் திருமாலே சரணம் நீயே.

ஆழியுஞ் சங்குந் தாங்கி அரவணைப் பாயல் மேவி
ஆழியில் மீனு மாகி ஆமையாய் வராக மாகி
ஆழியில் அமுதந் தேடி அமரர்கள் உய்யத் தந்து
ஆழியில் உதித்தா ளாகம் அமரத்தியோய் சரணம் நீயே.

மங்கலக் கண்ணி மாதம் மதிநிறை நன்னாள் தன்னில்
வங்கஞ்சேர் வளைகு டாவில் வர்த்துமே தீர்த்த மாட
அங்குறு மடியார் கோடி அளவினு மதிக மாகும் ;
இங்கிவர்க் கருஞ் கின்ற இறைவனே சரணம் நீயே.

வென்னெண்யுந் தயிரு முண்டு, வியன்பசி போகா தென்ன
மண்ணையு முண்ட வாயுள் மாபெரு மூலகங் காட்டி
மண்ணடி மூன்று கேட்டு மண்ணுடன் வானுங் காணு
மண்ணுள்மா வலியைச் சேர்க்கும் மாதவா சரணம் நீயே.

நல்லொரு பாலன் சொல்லும் நாரன் நாமங் கேட்டுக்
கல்லினு லாய தூணைக் கையினு ஸ்ரைந்தான் தன்னை
நல்தர சிங்க மாகி அல்பகல் வெளியுள் வின்றி
வல்லுகி ரதஞ்சு மாய்த்த மாதவா சரணம் நீயே.

கயந்தனில் மலர்ந்த போதைக் கயமது பறித்த போது
பயந்தனில் வாழி டங்கர் பற்றியே காலை யீர்க்க
அயர்ந்தது அரியே யென்று அழைத்தலும் விரைந்து சென்று
உயர்ந்தவை குந்தப் பேறு உதவியோய் சரணம் நீயே.

பேசருங் கீதை சொல்லிப் பேதவிப் பகற்றிப் போரில்
நேசமிக் குடைய பார்த்தன் நிலைத்திட வலவ னைய்;
வாசவன் பகையால் வாடு மாநிறை கிரியே டுத்துப்
பாசமாய்க் காத்து நின்ற பரந்தாமா சரணம் நீயே.

உந்தியிற் கமலந் தன்னில் உதித்தனன் அன்ன லூர்தி ;
தந்தியின் உரியோன் கூடத் தந்தனை ஜைன் தன்னைச்;
சிந்தனை தன்னிற் காமன் திருமகள் மைந்த னைன் ;
கந்தனுக் கிருவர் தம்மைத் தந்தவா சரணம் நீயே.

துருபதன் பாவை தன்னைச் சுயோதனன் தம்பி மன்றில்
ஒருகரங் கூந்தல் பற்றி ஒன்துகில் களைந்த போது,
தருமனுந் தம்பி மாருந் தலைதாழ்த்தி வாளா நிற்ப
மருளுற்றுள் மாவங் காத்த மனிவண்ணை சரணம் நீயே.

அல்லியங் குடமும் மல்லும் அரவினில் நடமு மாடி,
மெல்லியல் பின்னை முன்னேன் மேவவே குரவை பாடி,
வஸ்லியின் மடியிற் பால வடிவுடன் வந்து சேர்ந்து
வஸ்லிபுர ஆழ்வா ராகும் மாயனே சரணம் நீயே.

ஞீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்துத்
திருக் குடமுழுக்கு மஸர்க் குழு



இடமிருந்த வகை: திருவாளர்கள் : ச. தேவதாசன் (செயலாளர்),
த. கெங்காதரன் (தலைவரும், ஆசிரியரும்), Dr. க. அருளா
னந்தம், இ. க. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி.

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்துத் திருப்பள்ளிச் சபை



திடியுத ஷண்முகனிகை: திருவாளர்கள்: சி. கணபதிப்பிள்ளை, ச. மா. கந்தசாமி, ப. இராமலிங்கம், க. கணபதிப்பிள்ளை, சி. வல்லிபுரம், ப. நா. திருஷ்ணகுமார். இடம்பூஷ வைஞ்சலிகை: திருவாளர்கள் : வ. செல்லத்தம்பி, சி. வே. சிவசுப்பிரமணியம், த. கெங்காதரன்.

ஆழ்வார்களின் பாவனைத் திறன்

கலாந்தி, அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள், B. A. (Hons.) Ph. D. (Edin.)
(தமிழ்த்துறைத் தலைவர், யாழ். வளாகம்)

நமது தமிழ்மொழியாலமைந்த இலக்கியப் பரப்பிலே பலவேறு வகையான பொருள்மைதிகளையும் உருவங்களையும் நாம் தரிசிக்கமுடிகின்றது. அவற்றுள், பண்டைய புராண, இதிகாச, பாகவத மூலங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு தமிழகத்திலே பாடப்பட்ட பக்திப்பாடல்கள் தனித்தன்மைகொண்டனவாய்மைகின்றன. அவை சமய ஆர்வலருக்கும் இலக்கிய ரசிகர்களுக்கும் ஒருங்கே பயணளிப்பனவாயுள்ளன. இவற்றுள்ளும் திருமாலைத் தொழுதேத்தும் பாடல்கள் ஒரு வகையானவை. திருமால் மாணிட அவதாரம்பெற்ற புராண, இதிகாச, பாகவதச் சதைகள் திருமாலடியார்களுக்கு மாணிட அன்பினைக் கடவுள் அன்பாதுமாற்றிக் கவிதைகள் படைக்க நன்கு உதவின. மாணிட அன்பு கடவுள் அன்பாகும் தத்துவம் இந்திய மெய்யியல் ஞானத்துடன் ஒட்டியதாகும். இவ்விடத்தில் வங்கக் கவிஞர் இரலீநிதிரநாத்-தாகூர் கூறிய ஒரு கூற்று மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“இந்தியாவில் எங்கள் இலக்கியங்களின் பெரும்பாலான பகுதி சமயச் சார்புடையன. ஏனெனில், எங்களுடைய கடவுள் எங்களிடமிருந்து தார இருப்பவரல்லர். அவர் எங்கள் வீடுகளிலும் உள்ளார்; கோயில்களிலும் உள்ளார். உண்மையான பெண்களில் அக் கடவுளைக் காண்கிறோம். உண்மையான ஆண்களிலும் காண்கிறோம். குழந்தைகளில் அவனைக் காண்கிறோம், அவன் திரும்பத் திரும்பப் பிறக்கிறான். ஆகவே எங்கள் சமயப் பாடல்கள் காதற் பாடல்களாக அமைகின்றன.”

என்று கூறுகின்றார். பாரதநாட்டின் குலதெய்வம் கண்ணன் என்று கூறுவார்கள். அவன் அளித்த பகவத் கிடை இந்துக்களின்பைபிள் அல்லது திருக்குர்-ஆன் என்கொள்ளப்படும். ஏனெனில் முன்னெழுந்த இந்திய சமய மெய்யியற் கருத்துக்களின் சாராம்சமாக அது அமைவதாலேயாகும். இதனை ஒரு ஸம்ஸ்கிருத சுலோகம் நன்கு தெளிவருத்துகின்றது :

ஸ்ரவோப நிஷதோ காவோ

தோக்தா கோபால நந்தந:

பாரதோ வத்ஸ ஸாதீர் போக்தா

துக்தம் கீதாம்ருதம் மஹந்

வைஷ்ணவ தந்திரஸார என்னும் நூலிலே குறிப்பிடப் பட்டுள்ள இச் செய்யுளின் பொருள் பின்வருமாறு :

“உபநித்தங்களைல்லாம் பசக்கள்; கோபால நந்த னுடைய மகன் கிருஷ்ணன் அப்பசக்களிற் பால் கறப்பவன்; அருச்சனன் பசக்கன்று; மிகச்சிறந்த கிடை என்னும் பால் அப் பசக்களிலிருந்து கறக்கப்படுகின்றது. அப்பாலினைக் குடிப்பவர்கள் அறிஞர்.”

இவ்வாறு இந்திய தத்துவ தரிசனத்தையே அளித்த கண்ணன் பாரத நாட்டின் குலதெய்வமாகியது விந்தையல்ல. சுதந்திரம் பெறவேண்டின்ற இந்திய நாட்டில் இந்த நூற்றுண்டில் பாரதி கண்ணைப் பாடிய போது வ. வெ. ச. ஜயர் அவர்கள் இவ்வாறுதான் கூறினார்;

“பாரத நாட்டின் குலதெய்வமாகிவிட்ட கண்ணனுக்குப் பாமாலை சூட்டாத கவிகள் அருமை. தன்னை நெடுநாள் மறந்திருந்த பாரதநாடு திடீரென் விழித்துக்கொண்டதும், அதன் எதிரே முதலில் தோன்றிய ஒளி, சீதா சாஸ்திரத்தைக் கூறி, பார்த்தனைடைய ரதத்தை வெற்றிபெற ஒட்டிய கண்ணப்ரானுடைய உருவே. அந்த உருவமானது நமது கவியின் இருதயத்திலும் ஏழந்து அவருடைய கவிதைக்கு ஒரு சேரபையைக் கொடுத்தது.”

இத்தகைய கண்ணன் மனிதரோடு மனிதராகவாயிப் பல அவதாரங்களை எடுத்துள்ளான். ஏன் அவ்வாறு அவதாரங்கள் எடுத்தான் என்பதற்குக் காரணத்தையுட் அவனே பகவத் கௌதமில் கூறி விடுகிறுன்.

“யதா யதா விதர்மஸ்ய க்லாரிப்பவதி பாரத அப்யுத்தான மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸருஜாம்யஹம்”

“பரித்ரானைய ஸாதுநும் வினாசாய ஸதுஷ்க்ருதாம் தர்மஸம் ஸ்த்தாபனார்த் தாயஸம் பவாமியுகேயுகே” என்ற இரு சுலோகங்களும் ;

“பாரதா, எப்பொழுதெல்லாம் தர்மம் அழிந்து அதர்மம் மேலாங்குகிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் நான் என்னைப் பிறப்பித்துக் கொள்கிறேன்.”

“நல்வர்களைக் காப்பதற்கும் கெட்டவர்களை அழிப்பதற்கும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் நான் யுகந்தோறும் அவதரிக்கிறேன்”.

என்னும் பொருளைத் தருகின்றன. இவ்வாறு மாணிட அவதாரங்கள் பெற்ற கண்ணைப் பாடுதற்கு மாணிட உறவுகளையே கையாளுதல் ஆழ்வார்களுக்கு மிகவும் இலுவாயிற்று. கண்ணனின் தாயாக, காதலியாக, மார்யாக; இராமனின் தந்தை தசரதனாக எல்லாம் ஆழ்வார்கள் பாவனைசெய்து பாடியுள்ளார்கள். அத்தகைய பாடல்களிலே அவர்ச்சுநுடைய பாவனைத் திறன் காரணமாக பரபக்தியின் ஆழத்தினையும் அகலத்தினையும் வேகத்தினையும் உணர்ந்து கொள்வது மட்டுமன்றி, அவற்றின் இலக்கியச் சுவையையும் நாம் சிறப்பாக அனுபவிக்குமிகின்றது.

முதலில், தாயாகப் பாவனை செய்வதை நோக்குவோம். கண்ணைக் குழந்தையாக என்னித் தம்மைத் தாய் என்னும் பாத்திரமாகப் பாவனை செய்து பாடுகிறார்கள் பெரியாம்வாரும், குலச்சுராம்வாரும். பெரியாம்வாருடைய கண்ணஞ்குத் தாயமை உணர்க்க பொங்கும் அவருடைய பாவனைத் திறன் காரணமாக பரபக்தியின் ஆழத்தினையும் அகலத்தினையும் வேகத்தினையும் உணர்ந்து கொள்வது மட்டுமன்றி, அவற்றின் இலக்கியச் சுவையையும் நாம் சிறப்பாக அனுபவிக்குமிகின்றது.

முதலில், தாயாகப் பாவனை செய்வதை நோக்குவோம். கண்ணைக் குழந்தையாக என்னித் தம்மைத் தாய் என்னைப் பாவனை செய்து பாடுகிறார்கள் பெரியாம்வாரும், குலச்சுராம்வாரும். பெரியாம்வாருடைய கண்ணஞ்குத் தாயமை உணர்க்க பொங்கும் அவருடைய பாவனைத் திறன் காரணமாக பரபக்தியின் ஆழத்தினையும் அகலத்தினையும் வேகத்தினையும் உணர்ந்து கொள்வது மட்டுமன்றி, அவற்றின் இலக்கியச் சுவையையும் நாம் சிறப்பாக அனுபவிக்குமிகின்றது.

முதலில், தாயாகப் பாவனை செய்வதை நோக்குவோம். கண்ணைக் குழந்தையாக என்னித் தம்மைத் தாய் என்னைப் பாவனை செய்து பாடுகிறார்கள் பெரியாம்வாரும், குலச்சுராம்வாரும். பெரியாம்வாருடைய கண்ணஞ்குத் தாயமை உணர்க்க பொங்கும் அவருடைய பாவனைத் திறன் காரணமாக பரபக்தியின் ஆழத்தினையும் அகலத்தினையும் வேகத்தினையும் உணர்ந்து கொள்வது மட்டுமன்றி, அவற்றின் இலக்கியச் சுவையையும் நாம் சிறப்பாக அனுபவிக்குமிகின்றது.

முதலில், தாயாகப் பாவனை செய்வதை நோக்குவோம். கண்ணைக் குழந்தையாக என்னித் தம்மைத் தாய் என்னைப் பாவனை செய்து பாடுகிறார்கள் பெரியாம்வாரும், குலச்சுராம்வாரும். பெரியாம்வாருடைய கண்ணஞ்குத் தாயமை உணர்க்க பொங்கும் அவருடைய பாவனைத் திறன் காரணமாக பரபக்தியின் ஆழத்தினையும் அகலத்தினையும் வேகத்தினையும் உணர்ந்து கொள்வது மட்டுமன்றி, அவற்றின் இலக்கியச் சுவையையும் நாம் சிறப்பாக அனுபவிக்குமிகின்றது.

“ஓடு வார்சியூ வாருகந் தாவிப்பார்;
நாடு வார்க்கபி ரானெங்குற் றுளென்பார்;
பாடு வார்க்கஞ் பல்பறை கொட்டின்
ரூடு வார்க்கு மாயிற்றுப் பாடியே.”

இவ்வாறு பிறந்த குழந்தைக்குத் தாயாகத் தம் மைப் பாவணை செய்து பாடும் பெரியாழ்வார் பல இதிகாச புராணாக் கதைகளைத் தனையாகக் கொண்டு தம் பாவணைத் திறனை அரண் செய்கின்றார். பிறந்த கண்ணக் குழந்தையினைத் தாய் தாலாட்டுகிறார். அப்பொழுது அக்குழந்தைக்கு வந்த பரிசில்கள் பற்றிக் கூறுமிடத்து, மாணிக் குறளனை தாலேலோ வையமளந்தானேதாலேலோ”

என்று பெரியாழ்வார் என்னுந்தாய் தாலாட்டுப் பாடு கிறார். உலகளந்த பெருமாளுக்கு — முன்றடிகளாலே உலகமெல்லாவற்றையும் கடந்தவனுக்கு — இந்த உலகத் தையே படைத்த பிரமனே தொட்டில்கட்டி அனுப்புவது பொருத்தமாய்வுள்ளது. அந்த வண்ணச்சிறுதொட்டிலே உலகளந்த பெரியவன் படுக்கமுடியாதல்லவா? அதனால் தான் பெரியாழ்வார் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, “மாணிக் குறளனை” என்று விளிக்கின்றார். அவ்வாறு சிறுவனுக் கிலித்தபோதும் அவன் பெருமையினைத் தாய் மறந்தவளாயில்லை. கண்ணக் குழந்தை சந்திரனை வரும்படி கூவி யழைக்கிறார். ஆனால் சந்திரனே ஓடிச் செல்கிறார். அப்பொழுது தாய் கூறுகிறார் :

“சிறியளைன் நென்னினாஞ் சிங்கத்தை யிகழேல்கண்டாய்;
சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்றுகேள்;
சிறுமைப் பிழைகொள்ளில் நீயுன் தேவைக்குரியைகாண்;
நிறைத்தி! நெடுமால் விரைந்துளைக் கூவிகின்றுன்.”

“சந்திரா! கண்ணக் குழந்தை சிறியவன் என்று என்னி இகழ்ந்துவிடாதே. வாமன வடிவங்கொண்டு சிறியவனுக்கு சென்று மாவலியிடம் மூன்றடி மன்கேட்டு விண்ணையும் மண்ணையும் இரண்டு அடிகளிலே கடந்து மூன்றுவது அடி மாவலிச் சக்கரவர்த்தியின் தலையிலே விழுந்தது. சிறியவன் என்று மாவலி என்னி ஏமாந்து விட்டான். அவ்வாறு நியும் இவனைச் சிறியவன் என்று என்னிவிடவேண்டாம்”, என்று சந்திரனுக்குப் பெரியாழ்வாராகிய தாய் கூறுகிறார்.

பெரியாழ்வாராகிய தாய் தன் பிள்ளை தளர்நடை நடக்க, அவன் வாயிலிருந்து வீழ் நீர்வடியக் கண்டு அதனைத் திரும்ப எடுத்துக் கூறுங்காட்சி அருமையான சொற்சித்திரமாச அமைந்துவிடுகின்றது. அதுமட்டு மன்றி அப்பாடல் பெரியாழ்வார் தாயாகப் பாவிக்குந் திறனையும் நன்கு வெளிப்படுத்திவிடுகின்றது. அப்பாடல் இதுதான்;

பட்டர்பங் கயமல்வாய் நெகியுப் பனிபடு சிறுதுளிபோல் இடங்கொண்ட செவ்வா யூற்யூறி யிற்றிற்று வீழின்று கடுஞ்சேக் கழுத்தின் மளிக்குல போஹுடமளி கணக்கென தடந்தா லினைகொண்டு சார்ங்கபாளி தளர்நடை நடவானே.

இது சாதாரணமாக நாம் காணக்கூடிய காட்சி, வீழ் நீர் வடிய நிற்குங் குழந்தைகளை நாம் கண்டிருக்கிறோம். அது எவருக்குமே பரவசமுட்டக்கூடிய காட்சி. அதனை

அழகுணர்வுடன் ஆழ்வார் தத்ருபமாகச் சித்திரிக்கின்றார்.

பெரியாழ்வார் கண்ணக் குழந்தையை வளர்த்த யசோதையாகப் பாவணை செய்தார். ஆனால் குலசேக ராழ்வாரோ எல்லையில் பிள்ளையாகிய கண்ணக் குழந்தைக் குறும்புகளைக் காணுத் தெய்வத் தேவகி யாகப் பாவணை செய்கிறார். அவன் புலம்பிய புலம்பல் களை, அவன் தாயாள்ளத்தில் எழுந்த இன்பக் கணவுகளை அக்கணவுகள் நன்வாக முடியாததனால் ஏற்பட்ட உள்ளக் குழந்தைகளைக் கவிதை உருவங்களாகத் தீட்டுகின்றார் குலசேகராழ்வார்.

‘மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம்’ என்றும், குழந்தைகள் விட்ட மிச்சில் உணவு அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே என்றும் குழந்தைகளாலும் உண்டாகும் இன்பங் களைக் கூறிச் செல்கிறுன் வள்ளுவன். இவ் வின்பங்களைத் தாயாரிடம் கேட்டாற்றார் அறியலாம். ஒவ்வொரு தாயும் தன் மனத்துள் இவ்வின்ப நினைவு அலைகள் எழுவதை உணர்ந்து மகிழ்வாள். ஆனால் யாம் அதனை முழுக்க முழுக்க அறிதல் இயலாது. எனினும், குலசேக ராழ்வார் தன்னைத் தேவகி என்ற தாயாக மட்டு பாவணை செய்து தன் நெஞ்சில் எழும் இன்ப அலைகளைக் கூறி அவற்றை அனுபவி கூட முடியாத நிலையில் தானிருக்கிறதாகக் கதறுகிறார்.

தண்ணாங் தாமரைக் கண்ணனே! கண்ணா!

தவழ்ந்தெ முந்து தளர்ந்ததோர் நடையால் மண்ணிற் செம்பொடி யாடிவந் தென்றன்

மார்பில் மன்னிடப் பெற்றிலேன் அந்தோ வண்ணச் செஞ்சிறு கைவிர லனைத்தும் வாரிவாய்க் கொண்ட ஆடிசிலின் மிச்சில் உண்ணப் பெற்றிலேன்; ஓ!கொடு வினையேன், என்னை யென்செயப் பெற்றதெம் மோயே.

‘குளிர்ந்த அழகிய தாமரைமலர் போன்ற கண்களையுடையவனே, கண்ணனே! நிலத்திலே தவழ்ந்து எழுந்து தள்ளாடி நடந்துசென்று, மண்ணிலே படிந்த செம்பழுதிகளை உடம்பு முழுவதும் பூசிக்கொண்ட அந்த அழுக்கோடு என் மார்பிலே வந்து அணைத்துக்கொள்கின்ற பாக்கியத்தை நான் பெருமலே போய்விட்டேன். ஐயோ! நீ உணவு உண்ணும்போது உனது அழகிய சிவந்த விரல்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து அந்த உணவை அள்ளுவாய்; அள்ளி அப்படியே அவ்விரல்கள் முழுக்க வாய்க்குள்ளே போகக் கீழும் மேலும் சிந்துவாய்; போட்டுவைத்த உணவு முழுவதையும் உண்ணுமல்கையினால் அளைந்து மீதம் வைத்து விடுவாய்; அந்த மீதத்தை எடுத்து அமிழ்தத்தைக் காட்டிலும் இனிமையாகச் கவைத்துண்ணும் பாக்கியத்தையும் பெருமல் போய்விட்டேன், இவ்வுலகில் எதற்காகத்தான் என்தாய் ஈன்றுள்ளோ அறியேன்,’ தேவகியின் அடிவயிற்றி விருந்து தாய் உணர்ச்சி கிளர்ந்தெழு அதனைத் தாங்க முடியாது வாய்விட்டுக் கதறுகிறார்.

இவ்வாறு தாயாக இவ்விரு ஆழ்வார்களும் பாவணை செய்து பாடியதுபோல் ஏனைய ஆழ்வார்களும் பல்வேறு பாத்திரங்களாகப் பாவணைசெய்து பாடியுள்ளனர். அப்பாடல்களிலே அவர்களுடைய பாவணைத் திறனை நன்கு தரிசிக்கலாம்.

இருக்கு வேதத்தில் விஷ்ணு ரூக்தும்¹ ஒன்று

1, 154. ரிஷி² : தீர்க்கதமல் : சந்தஸ்³ : திரிஸ்டுப்

(நாலகர், சிரேஷ்ட உதவி பல்கலைக்கழகம், பேராதணை)

இருக்கு வேதத்தில் விஷ்ணு ஆக ஆறு சூக்தங்களில் முழுமையாகவும், இன்னும் வேறு மிகச் சில சூக்தங்களில் இந்திரன் அக்கினி முதலிய பிற தெய்வங்களுடனும் போற்றப்படுகின்றார். ஏறக்குறைய நாறு இடங்களில்தான் அவர் நாமம் இவ் வேதத்தில் வருகின்றது. இவ்வடிப்படையில், வைதிக சமயத்தில் விஷ்ணு அவ்வளவு முக்கியமான தெய்வம் அல்லர் என்ற கருத்தினைச் சில அறிஞர்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இக் கருத்துப் பிழையானது என்றே கூறத் தோன்றுகிறது. இருக்கு வேத ரிஷிகள் தாங்கள் பாடிய தெய்வங்களைத் தரம் பிரித்துப் பாடினர்' என்று கூறல்முடியாது. வெவ்வேறு காலங்களில், வெவ்வேறு நேரங்களில் தாங்கள் கண்ட அமானுஷ்யக் காட்சிகளை, கவிதைகளில் வடித்துத் தந்தவர்கள் அவர்கள். காட்சி ஆற்றல் வாய்ந்த மேன்மையான காட்சியாக இருந்திருந்தால், அக்காட்சியில் உருவாகும் தெய்வமும் ஆற்றலும் மேன்மையும் உடைய தெய்வமே.

முதலாவது மன்டலத்தில் வரும் இச்சூக்தம் ஆறே ஆறு ரிக்குகளைக்⁴ கொண்டது. எனினும், இது பிற்காலத்தில் வைஷ்ணவ சமயம் தனக்கே சிறப்பான சில அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு தனிப்பெருஞ் சமயமாக வளர்வதற்கு வழிவகுத்துள்ளமையைக் காணலாம்.

1. எவன் செவ்வண்ண ஓளிமையாய், துகள் கிளம்ப உலகங்களை அளந்தவன்; எவன் அடியவர் வாழ, சுவர்க்கத்தை நிறுவியவன்; எவன் அகலமாய் மூவடி வைத்தவன்; அவன் விஷ்ணு. அவ்விஷ்ணுவின் வீரச் செயல்களைப் பாடுகின்றேன்.
2. எவன் தன் மூவடிகளின் கீழ்ச் சகல புவனங்களையும் ஆசவாசமாக அமைதியுற்று இன்புறஃ் செய்தவன்; அவன் விஷ்ணு. மலை உச்சிகளில் உலாவித் திரிந்து கர்ச்சிக்கும் சிங்கங்கள் போல. அவன் அடியார் செருக்குற்றுத் திரிந்து அவன் புகழ் பாடுவர்.
3. எவன் நீண்ட அகன்ற மேலுலகத்தை மூவடிகளினால் தானே ஒருவனும் அளந்தவன்; அவன் விஷ்ணு. மலைப் பிரதேசங்களில் திரிபவனும், அகலமாய் அடிவைப்பவனும் ஆகிய அவ்விஷ்ணு ரிஷபத்திற்கு எனது இப்பாமாலை அர்ப்பணமாகட்டும்.
4. எவன் தேன் சொட்டும் அநாதியான மூவடிகளினால் சீவர்களை அன்னம் அளித்துப் போவித்து இன்புறுத்துகின்றன, எவன் முத்தாதுக்களோடு சூடிய இப் பூமியையும் மேலுலகத்தையும் தாங்கி நிற்கின்றன; அவன் விஷ்ணு.
5. தெய்வத்தினை விகசிக்கும் மனுஷ்யர்கள் வாழும் அவனது பிரியமான இடத்திற்கு யானும் போக ஆசைப்படுகின்றேன்.

அங்குதான் அகல் ஞாலத்தினை அடியெடுத்தனந்த அண்ணவின் சக அடியார் கள் இன்புற்று வாழ்கின்றனர். விஷ்ணுவின் மேலான பதத்தில் தேனூற்று ஒன்றுண்டு.

6. தேவர்களே! எங்கு பெரிய கொம்புகளையுடைய பசுக்கள் மடிவின்றித் திரிகின்றனவோ, அச்சுகல்தானத்திற்குச் செல்ல ஆசைப்படுகின்றேன். அகலமாய் அடியெடுத்து வைக்கும் விஷ்ணு ரிஷபத்தின் மேலான பதம், வெகுவாய் எம்மை நோக்கிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இத் தமிழாக்கத்துக்கு, சில இடங்களுக்குச் சாயஞ்சாரியரின் உரையையும், இன்னும் சில இடங்களுக்கு மேற்கத்திய மொழிநூல் வல்லாரின் விளக்கங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. இன்னும் சில இடங்களில் பிற்கால வைஷ்ணவ சமய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுக்கேற்ப மொழிபெயர்த்துள்ளன.

1. ஸாக்தம்: நன்றாகக் கூறப்பட்டது என்பது பொருள்; வேதத்தில் ஒரு பொருள் பற்றி அல்லது ஒரு தெய்வம் குறித்து வரும் பல மந்திரங்களின் தொகுதி. ஒவ்வொரு சூக்தத்துக்கும் தேவதை, ரிஷி, சந்தல் உண்டு. இங்கு தேவதை விஷ்ணு.
2. மந்திரத்தையும் மந்திரப் பொருளையும் கண்டு கூறிய ரிஷி: இங்கு தீர்க்கதமல்.
3. யாப்பு ஒசை இரண்டையும் உள்ளடக்கியது சந்தல். சந்தலாக்களைப் பற்றிய வைதிக அறிவுத் துறையும் சந்தல் எனப்படும். இது வேதாங்கங்களில் ஒன்று.
4. பாதங்கள் எனப்படும் செய்யுள் அலகுகளைக் கொண்ட இருக்குவேத மந்திரம் ரிக்.
5. திரிதாது என்பது சொல். கருத்து தெளிவில்லை. சாயனரின்படி நீர், நிலம், தி,

தீருமால்

செஸ்ஸி சிவகாமி கணபதிப்பிள்ளை, B. A. (Hons.)

விரிவுரையாளர், பேராதனை வளாகம்

முல்லை நிலத்துத் தெய்வம் மாயோன் எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. மாயோன் அல்லது திருமாலைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன. மிகவும் பழைய நூல்களிலே மால், மாயோன் என்ற பெயர்களே வழக்கிலிருந்தன. மூல்லைப் பாட்டின் மூன்றாம் அடியில் 'மால்' என்ற சொல் லும், மதுரைக் காஞ்சியில் ஐந்தாற்றுத் தொண்ணாற்றேராம் அடியில் 'மாயோன்' என்ற சொல் லும் வருகின்றன. மற்ற நூல்களிற் பல இடங்களில் இப்பெயர் காணப்படவில்லை. எனினும் கூறப்படும் பண்புகளைக் கொண்டு அவ்விடங்களிற் குறிக்கப்படும் தெய்வம் திருமால் என அறிந்து கொள்ளலாம்.

'ஆலமார் கடவுள்' எனப் புறநானானாறும்,
 'நெந்தலை யுலகம் வளைஇ நேமீயொடு
 வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
 நீர்செலவ் நிமிஸ்ந்த மாஅல்'

என முல்லைப்பாட்டும் திருமாலைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. பெரும்பாறைற்றுப்படை, 'காந்தளஞ்சிலம்பிற் களிறு படிந்தாங்குப் பாம்பணைப் பள்ளி யமர்ந்தோன்' எனவும், 'நீனிற வுருவின் நெடி யோன் கொப்புழ் நான்முக்கென்றுவற் பயந்த' எனவும், 'இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின் முந்தீர் வண்ணன்' எனவும் திருமாலைப்பற்றிக் கூறுகின்றது.

திருமால் மும்முர்த்திகளிலே காக்குங் கடவுளாவர். திருமாலை விஷ்ணு என்றுங் கூறுவர். உலக மெங்கும் நிறைந்துள்ளவர் என்பது இதன் பொருளாகும். இவர் நான்கு கைகளை யுடையவர்; சங்கு, சக்கரம், உடைவாள், கதை, வில் ஆகியவற்றைத் தாங்கியிருப்பவர்; சங்கின் பெயர் பாஞ்சஜன்யம்; உடைவாளின் பெயர் நந்தகம்; கதாயுதத்தின் பெயர் கௌமேதகம்; வில்லின் பெயர் சார்ங்கம். இவர் மார்பில் ஒரு மறு உண்டு. அதன் பெயர் ஸ்ரீவத்ஸம், கழுத்தில் கொள்துபம் என்ற ஆரம் ஒளிரும். நீலநிற மேனி கொண்டவர். இடுப்பிலே பீதாம் பரம் என்று கூறப்படும் மஞ்சள் நிற ஆடை இருக்கும்; இவருடைய கைகள், கால்பாதங்கள், கண்கள் தாமரை மலர் போலிருக்கும் என்று கூறுவர்.

இவ்வித திருக்கோலத்திலே ஆலயங்களிலே திருமாலின் உருவம் அமைந்திருக்கும். சில கோயில்களிலே ஆதிசேடன் என்று கூறப்படுகிற பாம்பின் மேற் படுத்துக் கிடப்பது போல இருக்கும். இந்த நிலை 'கிடந்த கோலம்' எனக் கூறப்படும். பாற்கடலிலே இவ்விதம்தான் திருமால் ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பின் மேலே சயனித்திருக்கிறார் எனக் கூறுவர். கிடந்த நிலையிலே திருமால் 'யோகநித்திரை' செய்கிறார் என்பர். உலகத்து உயிர்களைக் காக்குங் கருத்திலேயே அந்த யோகநித்திரை செய்கிறாராம்.

சில இடங்களிலே, தலைக்குமேலே குடைபோல ஆதிசேடன் பட்டமெடுத்திருக்க, அவனது உடலையே சிம்மாசனமாகக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கும் கோலத்திலே இருப்பர். இந்த நிலை 'இருந்த நிலை' எனப்படும்.

சில இடங்களிலே, நிற்பது போலத் தோன்றுவார். இந்த நிலை 'நிற்ற நிலை' எனக் கூறப்படும். ஸ்ரீதேவி, ஸ்ரீதேவி எனப்படும் திருமகளையும் மண்மகளையும் திருமாலின் தேவியராகச் சொல்வர்.

உலகத்து உயிர்களைக் காக்குங் கடவுள் இவரேயாதலின் அங்ஙனம் காப்பாற்றுவதற்காக ஆவ்வப்போது உலகத்தில் மனிதரைப் போலத்தாமே தோன்றுவார். வாழும் மனிதருள் தகுந்த ஒருவரிடம் தமது சக்தியைச் சிறிதளவு கொடுத்து அவரைக் கொண்டு பல காரியங்களை மூடிக்கச் செய்வார். அதனாலேயே சர்தாரன் மனிதர்களாலே சாதிக்க மூடியாத வற்றை நிறைவேற்றிறுபவர்களைத் 'தெய்வ அருள் பெற்றவர்' என்று போற்றி மதிக்கிறார்கள்.

விவரமானைப் போலன்றித் திருமால் அவதாரங்கள் எடுப்பவர். பிறவாயாக்கைப் பெரியோனுகிய சிவனிலும் பார்க்க, அவதாரங்கள் எடுத்துவரும் திருமால், அடியார்கள் அண்மிச் செல்லக்கூடியவராகக் காணப்படுகிறார். திருமால், தாமே மாணிடராய் மண்ணுலகிற்கு இறங்கிவந்ததையே 'அவதாரம்' எனக்கிடேறும். அவதாரம் என்ற சொல் இறங்குதல் என்னும் பொருள்கொண்டதாகும். அவதாரங்கள் பத்து என்று கூறுவர். அவையாவன : மச்சாவதாரம், கூர்மாவதாரம், வராவாகதாரம், நரசிம்மாவ

தாரம், வாமனுவதாரம், பரசுராமாவதாரம், இராமாவதாரம், கிருஷ்ணுவதாரம். புத்தாவதாரம். சிலர் புத்தாவதாரத்தைச் சொல்லாமல் பலராமாவதாரம் என்று கூறுவர். மச்சாவதாரம், கூர்மாவதாரம், வாமனுவதாரம் என்பன பற்றிக் குறிப்புக்கள் சுதபத பிராமணத்திற்காணப்படுகின்றன. அவதாரங்களின் தொகை பற்றியும், பெயர்பற்றியும் கருத்து வேறுபாடு காணப்பட்டபோதிலும், அவதாரங்கள் பத்து என்று கூறுவது மரபு. எட்டாம் நூற்றுண்டு மாமல்லபுரச் சாசனம் ஒன்று மச்ச, கூர்ம, வராக, நரசிம்ம, வாமன, பரசுராம, தசீரதராம பார்க்கவராவ, புத்த, கல்கி என்னும் பத்து அவதாரங்களை எடுத்துக் கூறுகிறது. கண்ணன் திருமாலுடைய பூரண அவதாரமாகக் கொள்ளப்படுவதுண்டு. காத்தலுக்குரிய தெய்வமான திருமாலின் அருட்செயல்களாக இந்த அவதாரங்கள் கணிக்கப்பட்டுள்ளன.

பாகவதம் என்ற நூல் திருமாலின் பெருமை களையும், சிறப்புக்களையும், கருணைத் திறத்தை யும் விளக்குவதற்கென்றே எழுதப்பட்டதாகும்.

நூலையும்

ஒருகாலத்தில் ஏங்கும் நீரே வெள்ளமாகப் பெருகி நிரப்பியிருந்தது. அந்தவெள்ளத்தின் மேலே — ஆதிசேடஞ்சிய பாம்புப் படுக்கையிலே உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராய் விளங்கும் இறைவனுகிய திருமால் யோகநித்திரை கெய்துகொண்டிருந்தான். அவனுள்ளத்திலே இந்த உலகத்தைப் படைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. அப்போது அவனது நாடியிலே ஒரு தாமரை தோன்றியது. அதன் நடுவே வேதவடிவினை பிரமன் தோன்றினான். தோன்றியவுடனே தானும் இறைவனும் மாத்திரம் இருப்பதையும் இறைவனது விருப்பத்தையும் தியானத்தால் உணர்ந்தான். படைப்புத் தொழிலைப் புரியத் தனக்குச் சக்தி யையும், திறனையும் அருளும்படி வேண்டினான். உயிர்க்கு உயிராய் விளங்கும் பரமன் அருளாவே பிரமன் அந்த அருளாலும். தன் தவ வலிமையாலும், அறிவு வலிமையாலும் உலகங்களைப் படைத்தான். சில ஆலயங்களிலே ஆதிசேடஞ்சிய பாம்புப் படுக்கையிலே திருமால் படுத்திருப்பதுபோலவும், அவனது நாடியிலிருந்து தோன்றிய தாமரை நடுவே பிரமன் வீற்றிருப்பது போலவும் உள்ள திருவுருவம் காணப்படுகின்றது.

நூலை

1. திருமாலின் அவதாரங்களாகக் கூறப்படும் பத்து அவதாரங்களிலே ஒன்று, வராகாவதாரம் ஆகும். இரண்ணியாக்கன் என்ற அரக்கன் பூமியைக் கடலாழத்திலே அழுக்கிக்கொண்டிருந்தபொழுது திருமால் இந்த அவதாரத்தை எடுத்தார் என்று கூறப்படுகிறது. அவர் ஒரு

பெரியபன்றியாகத்தோன்றிக் கடல்நீரின் ஆழத்திலே மூழ்கித் தம் கொம்புகளின் நுனியிலே பூமியைத் தாங்கினார். பூமியை மேலே எழுவிடாது தடுத்த இரண்ணியாக்களைக் கொன்று விட்டுப் பூமியை மேலே கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்.

2. அட்ரேழியங்களைச் செய்த இரண்ணியக்கிபு என்பவனை அழிப்பதற்காக எடுத்த அவதாரமே நரசிம்மாவதாரம் எனக் கூறப்படுகிறது. இரண்ணியாக்களின் சகோதரங்கள் இரண்ணியக்கிபு, திருமால் தனது தமையனைக் கொன்றதாலே தீராப்பகை கொண்டு “திருமாலை எவரும் வணக்குதல் ஆகாது. அவர் பெயரைச் சொல்லுதல் ஆகாது” என்று உத்தரவிட்டான். எல்லோரும் தன்னையே தெய்வமாக வணங்கவேண்டும் என்றும் கூறினார். அவனின் மகனை பிரகவாதன் அவனுக்கு நேர்மாருக விளங்கி’ திருமால் தூணிலும் ‘இருக்கிறார்’ என்று தந்தைக்கே விடை பகர்ந்தான். இரண்ணியன் தூணைப் பிளந்த பொழுது, திருமால் அந்தத் தூணிலே மனித உடம்பும் சிங்கத் தலையும் கொண்ட நரசிங்க அவதாரம் எடுத்து இரண்ணியைக் கொன்றார்.

3. அசரர்களை அடக்குவதற்காகத் தேவர்கள் அமிர்தத்தைப் பெறும் பொருட்டுப் பாற்கடலைக் கடையும் பொழுது அவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகத் திருமால் கூர்மாவதாரம் எடுத்தார் எனக் கூறப்படுகிறது. வாசகி என்ற பாம்பைக் கடை கயிருகக் கொண்டு, மந்தர மலையை மத்தாக வைத்துப் பாற்கடலைத் தேவர்கள் கடையும் பொழுது, மந்தரமலை அடிப்புறத்திலே ஆதாரம் இல்லாமற் கடலுள் மூழ்கியது. அப்போது திருமால் மிகப் பெரிய ஆமையின் உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு அந்த மலையின் கீழேசென்று அதைத் தாங்கினார். அவர் முதுகில் மந்தர மலையாகிய மத்து நிலைத் துச் சுழன்றது.

4. அசரஞ்சிய மகாபலி முறையில்லாமல் தேவர்களின் உலகைக் கவர்ந்த பொழுது அவனை அழிக்கத் திருமால் வாமனுவதாரம் எடுத்தார் எனக் கூறப்படுகிறது. காசிப் முனிவரின் வேண்டுகோளின்படி திருமால் அதிதிக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து வளர்ந்தார். அவர் குள்ளமான வடிவொடு விளங்கியதால் ‘வாமனர்’ எனப்பட்டார். வாமனர் மூவடி மன்னை மகாபலியிடம் பெற்று, ஓரடியிலே மன்னுவுலகையும், மற்றெரு அடியாலே விண்ணுவுலகத்தையும் அளந்தார். மூன்றுவது அடியை மகாபலியின் தலையிலே வைத்து அவனைப் பாதாளத்திலே அழுக்கிப் புகுத்தினார்.

5. பிரமணிடமிருந்து வேதங்கள் களவாடப்பட்ட பொழுது திருமால் மச்சாவதாரம் எடுத்தார். எனக் கூறப்படுகிறது. ஒரு சமயம் பிரளையம் ஏற்பட்டது. அப்போது பிரமதேவன் சிறிதளவு தூங்கினான். அந்தவேளை பார்த்து ஹயக்கிரீவன் என்ற அசரன் பிரமணிடமிருந்து வேதங்களைக் கவர்ந்து சென்று கடலுள் மறைந்தான். இதனைக் கண்ட திருமால் உடனே மீனுருவம் எடுத்துக் கொண்டு ஹயக்கிரீவனைக் கண்டுபிடித்து மாய்த்து. அவனிடமிருந்து வேதங்களைக் கொண்டுவந்து பிரமணிடம் சேர்த்தார்.

6. அரசகுலத்தினர் ஒரு சமயம் மிகவும் இறுமாப்புக் கொண்டு மக்களைத் துன்புறுத்திய பொழுது திருமால் அதனைத் தடுக்கப் பரசராமாவதாரம் எடுத்தார் எனக் கூறப்படுகிறது. ஜமதக்கினி என்ற முனிவருக்கும் ரேணு கைக்கும் நான்கு புதல்வர்கள் தோன்றினர். அவர்களுள் நாலாவது புதல்வரின் பெயர் இராமன் என்பதாகும். பகைவரை அழிக்க அவன் பரச (கோடரி) என்ற ஆயுதத்தைக் கையிலே தாங்கியிருந்ததாலே பரசராமன் எனப்பட்டான். இவ்விதம் பரசராமனுக அவதரித்த திருமால் இருபத்தொரு முறை அரசகுலத்தில் தீய பண்புகள் தலையெடுக்க ஒட்டாமல் அழித்து, நிதியை நிலைநாட்டினார்.

7. திருமால் இராமாவதாரம் எடுத்த பொழுது அரக்கனை இராவணைக் கொண்டு அட்டேழியங்கள் செய்த எல்லோரையும் அழித்து நல்லோர்களைக் காத்தார் எனக் கூறப்படுகிறது,

8. பூமியை ஆண்ட மன்னர்கள் ஒரு சமயம் நெற்யிலிருந்து மிகவும் பிறழ்ந்தனர். பூமி தேவி பிரமணிடம் முறையிட்ட பொழுது பிரமன், “திருமால் வசதேவனுக்கு மகனுக்க கண்ணன் எனப் பிறக்கப் போகின்றன். தேவப் பெண்கள் கோபியர்களாகவும், முனிவர்கள் பசுக்களாகவும் பிறப்பார்கள். ஆதிசேடன் கண்ணனுக்கு அண்ணகைப் பிறப்பான். உனதுயர் திரும்” என்றார். இதன்படியே திருமால் கண்ணாக அவதரித்துக் கம்சனையும் மற்றும் பகைவரையும் கொன்றார். கண்ணாக அவதரித்த திருமால் பஞ்சபாண்டவருக்கும் துணையாயிருந்து உதவி செய்தார்.

9. திருமாலின் அவதாரங்களுள் ஒன்றுக்கு புத்தாவதாரமும் கூறப்படுகிறது. சிலர் புத்தாவதாரத்தைச் சொல்லாமல் பலராமாவதாரம்

என்று கூறுவர். பெளத்தமதம் செல்வாக் கிழந்து வந்த காலத்திலே திருமாலின் அவதாரங்களுள் ஒன்றுக்கப் புத்தரைக் கூறத் தொடங்கினர் வைனாவர். பெளத்த சமயத்தவர் வைனாவர்களுள் ஒரு பகுதியினராக மாறிவிடுவதற்கு இக்கற்று உதவியது. பெளத்தப் பள்ளிகள் சில வைனாவக் கோவில்களாக மாறியது வரலாற்றுண்மையாகும். அதிகமான பெளத்தர்கள் திருமால் வணக்கத்தை இன்று மேற்கொள்வதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

10. கலியுகத்தின் முடிவிலே உலகத்தையாஞ்சுபவர்கள் அளவிடமுடியாத அக்கிரமங்களையும், அநியாயங்களையும் செய்யும்பொழுது திருமால் கல்கியவதாரம் எடுப்பார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இந்த அவதாரத்தின்போது திருமால் தீயவர்களை அழித்துத் தருமத்தை நிலைநாட்டுவார் எனக் கூறப்படுகின்றது.

திருமாலின் அவதாரப் பெருமைகளை வைனாவ ஆழ்வார்கள் தங்கள் பாடல்களிலே எடுத்தான்டுள்ளனர். திருமாலினுடைய அவதாரங்கள் அருட்செயல்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. திருமாலின் அவதாரங்களுள்ளே கண்ணவதாரமும், இராமாவதாரமும் ஆழ்வார்கள் மனத்தை விசேடமாக வசிகரித்தன. வைனாவ ஆழ்வார்களுள்ளே பெரியாழ்வாரும், ஆண்டாஞ்ம கண்ணவதாரத்திலேயே தமாழ்வார் கண்ணவதாரத்தைப் பறிகொடுத்துள்ளனர். பெரியாழ்வார் கண்ணவதாரத்தையாகவும், ஆண்டாஞ்ம கண்ணவதாரத்தையாகவும் கண்டனர். பெரியாழ்வார் இராமாவதாரத்தைப் பற்றிப் பாடியபோதிலும் அது கண்ணன் பெருமைபற்றிப் பாடியது போலலே காணப்படுகின்றது. இராமாவதாரத்திலே, தம்மை முழுக்க முழுக்கப் பறிகொடுத்தவர் குலசேகராழ்வார். இவர்கண்ணவதாரத்தைப் பற்றிப் பாடியபோதும், அங்கு இராமனுடைய பெருமையையே பாடினார்.

மதாசாரியர்களுட் சிலர், திருமாலின் இருதயத்தில் பரமசிவன் இருப்பதாகச் சொல்கின்றனர்; பரமசிவனுடைய இருதயத்தில் திருமால் இருப்பதாகச் சொல்லபவர் சிலர். இதனால் சிவனை வழிபட்டால் திருமாலையும் வழிபட்டதாகவும், திருமாலை வழிபட்டால் சிவனை வழிபட்டதாகவும் ஆகிறது. எவரை வழிபட்டாலும் ஆதிப்பரம்பொருளையே வழிபட்டதாக அமைகிறது என்பதே உண்மையான கருத்தாகும்.

சூழக் கொருத்தவள் பாடக் கொருத்தாள்

திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன் அவர்கள், B. A. (Hons.)

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், யாழ்ப்பாண வளாகம்

பக்தி இலக்கிய மரபிலே காதற் கவை ததும்பும் அமர கவிதைகளை அளித்த வைஷ்ணவ உலகம் தமிழ் இலக்கிய அகமரபை மீறியதுபோலச் சைவ நாயன்மார் மீறவில்லை. சங்ககால இலக்கியங்களிலே அமைந்துள்ள பொருள் மரபினைத் தமது பக்தி உணர்வுக்குக் கருவியாகப் பயன்படுத்திய வைஷ்ணவ ஆழ்வார் களின் பாடல்களிலே அன்பினைத்தினையல்லாத அகத்தினை மரபு புது மெருகுடன் பேரின்ப உணர்வு கலந்து வெளியாகியது. மரபு மீறிய நிலையிற் பாடியமை, இவற்றிலே உணர்ச்சியும், உயிரோட்டமும் மீதார இறப் பதற்கு ஒரு காரணம் எனலாம். கண்ணன்மீது பக்திக் காதல்கொண்ட ஆண்டாளின் அனுபவ உணர்ச்சிப் புலப்பாடே நாச்சியார் திருமொழி. நாயகி நாயகி பாவத்திற் பாடிய பக்திக் கவிஞர்களுள் பெண்ணாக விருந்தே பெண்ணுணர்ச்சியைப் புலப்படுத்திப் பெருமையறும் ஆண்டாள் பெற்ற பல்வேறு அனுபவங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொள்ளும் வகையிலே அமைந்துள்ளன.

திருமொழியின் ஆரம்பத்திலேயே ஆண்டாள் காதவின் வளர்ச்சி நிலையில் இருந்து பாடுகிறார். ‘கண்ணனை இணக்கு’ எனக் காமனைத் தொழுவதிலிருந்து திருமொழியை ஆரம்பிக்கிறார். மானுட உணர்ச்சி யையும் தெய்வீக பக்தி உணர்ச்சியையும் இயைபுட அமைத்துத் தனது அதீத நிலையைத் தீர்த்துக்கொள்ள முனைகிறார். தம்மை மானுட நிலையிலே வைக்காது கண்ணனுடன் ஒன்றுபடுத்திவிடத் துடிப்பதைப் பல நிலைகளிற் காணமுடிகின்றது. காமதேவனை விளித்துப் பாடும் பகுதியிலே, கண்ணஞ்சே முழுகிக் கலக்க வேண்டு மென்ற ஆவல் மேலிட்டினாற் பாவனை மீதாரப் பாடுவதைக் காணலாம். தன்னை ஆண்டவனுக்கே அர்ப்பணித்த பக்கதையின் அதீத பக்தியுணர்வையும் அதனாடே கலந்த உலகியற் காதலுணர்ச்சியையும் தான் ஒரு மானுடப் பெண் என்ற நிலையின்றியே வெளிப்படுத்துகிறார். ‘‘நெஞ்சை நெருப்பாக்கும் காத லுணர்ச்சியின் தன்மையையும், அத்தகைய உணர்ச்சியுடன் காதலிக்கும் மணைளன் என்று கொண்டவன்மீது எழும் பாசத்தின் பரிஞ்ஞமங்களையும் அவனுக்காக ஏங்கித் தவிக்கும் பெண்மையின் அவஸ்தைகளையும் வீறுடன் பாடியதை ஆண்டாள் பாடல்களிற் காணலாம்.’’ காமனை வழிபட்ட பகுதியில் உண்மையான நியம உணர்ச்சியுடன் வழிபாடு செய்ததையும் காணமுடிகிறது.

“வெள்ளை நுண்மனைல் கொண்டு தெருவனிந்து,

வெள்வரைப் பதன்முன்னம் துறைபடிந்து,

முள்ளு மில்லாச் சுள்ளியெரி மடுத்து,

முயன்றுன்னை நோற்கின்றேன்; காமதேவா”

என்று கூறும்போது வழிபாட்டு முறையையும் காட்டுகிறார். கண்ணன்மீது கொண்ட அன்பை இது தெளி வாக்கிப் புலப்படுத்துகின்ற தெனலாம். வாழ்க்கையில் நுழையும் பருவமெய்தியவர் அனுபவிக்க வேண்டிய இப்பத்தையும். தெய்வீகமாகப் பெற்ற பெண்மையின் துடிப்பையும், உள்ளத்தின் உணர்ச்சி மூலம் சித்திரிக்கும் தன்மையிற் பாடல்கள் அமைகின்றன. ஆண்டாளின் இந்த நிலையை மதுரபக்தியினைக் கடந்த நிலையாகிய மகாபாவனை யெனலாம். “இறையன்பு, தல்யம், ஸ்க்யம், வாத்ஸல்யம், மதுரம் என நான்கு வகைப்படும் என மூலீ சைதன்ய சித்தாந்தம் கூறும். இந் நான்கினுள் மிக உயர்ந்தது மதுர பக்தியாகும்”, இந் நிர்மூலப் பெற்றவர்கள் கோபிமார்களே. கண்ணனுடன் கூடும்போது தம்மையும் கண்ணனையும் மறந்து பேரின்பத்தில் பெற்றவர்கள் கோபிமார்களே. கண்ணனுடன் கூடும்போது தம்மையும் கண்ணனையும் மறந்து பேர் முடியும்ந்து விடுகின்றனர். காமம் எள்ளளவும் அற்ற இந் நிலையைக் காம நினைவுடையார் சிறிதும் பெற முடியாது. உடலுணர்ச்சி முழுதாக அற்றுப்போய், தெய்வானுபவப் பேற்றின் உயர்ந்த அனுபுதி நிலையில் இறையாது. உடலுணர்ச்சி முழுதாக அற்றுப்போய், தெய்வானுபவப் பேற்றின் உயர்ந்த அனுபுதி நிலையில் இறையாது. உடலுணர்ச்சி முழுமையாக அர்ப்பணித்த நிலையே இது எனலாம். இறையன்பினுள்ளே தாம் அடங்கித் பணிக்குத் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்த நிலையே இது எனலாம். இறையன்பினுள்ளே தாம் அடங்கித் தமக்குள் இன்பத்தை அடக்கும் நிலையே இல்லை. வைஷ்ணவ சித்தாந்தப்படி யமைந்த இச் சாதன பக்திக்கு அப்பாற்பட்ட மகாபாவனையைச் சேக்கிமூர், பெரிய புராணத்திற் காட்டும், ‘வீடும் வேண்டாவிறல்’ என்ற நிலையுடன் ஒப்பிடலாம், கண்ணனை இதயத்தே நிறுத்தி அவன் வயப்பட்ட ஆண்டாளின் உணர்வு முதிர்ச்சியின் ஒரு படியெனலாம்.

“நூனைமும் பக்தியும் ஒன்று கூடும்போது இறைவனே, எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறம்பும் இருப்பதைப் பிரபன்னன் காணகிறேன்.” இந்த நிலைதான் நம்மாழ்வார் காட்டும்,

“ உண்ணும் சோறு, பருகுஞ், தின்னும் வெற்றிலையும், எல்லாம் கண்ணன்

என்ற நிலையாகும். கண்ணன் மீது காதல் கொண்ட ஆண்டாளின் மஹேந்திலையும் இவ்வாருனதே. கண்ணன் வடிவழகில் மயங்கி அவனுக்கே தன்னை அர்ப்பணங்கு செய்து மணஞ் செய்ததாகக் கனவு கண்டு பிரிந்திருக்கும் நிலையிலே மனக்கவற்கி யடைந்து வருத்தத்தின் மத்தியில் அல்லல் விளைத்த அழகனைச் சேரத் துடிக் கிறுன். அதைப் பக்தியினால் பிரபக்தி நிலை வரும்போது பக்தன் தனக்கென ஒன்றைக் கோராது இறைவன் கிறுன். அதைப் பக்தியினால் பிரபக்தி நிலை வரும்போது பக்தன் தனக்கென ஒன்றைக் கோராது இறைவன் கிறுன். அதைப் பக்தியினால் பிரபக்தி நிலையில் அனுபூதி நிலையில் இலட்சியக் காதலையே இங்டப்படியே தன்னை வைத்து அனுபவிக்கும்படி விட்டு விடுகிறுன். பயன் கருதாத இல் விலட்சியக் காதலையே ஆண்டாள் அவாவினாள் என்னாம். இதனை அனுபூதி நிலையின் ஒருபடி என்பர். “அனுபூதி நிலையிற் பெறும் அனுபவத்தை மொழிகளாற் சொல்ல முடியாது. அதனால் அவர்கள் குறியீடுகளின் வாயிலாக வெளியிடு கிறார்கள். அவர்கள் கையாளும் குறியீடுகள் காதல் கல்யாணம் ஆகியவையாகும். தம் அனுபவ வேலையில் கிறார்கள். அவர்கள் வெளியிடுவதைல்லாம் அவர்கள் வாயிலாகக் கடவுள் வெளியிடுவதாகும்.” எனவே ஆண்டாள் பிரபக்தி நிலையிற் பெற்ற அனுபூதிச் செல்வமே நாச்சியார் திருமொழி எனக் கூறலாம்.

கண்ணன்மீது காதல் கொண்ட பெண்கள் பலர். வடநாட்டுக்கு ராதை போலத் தமிழ் நாட்டிற்கு நப்பின்னையைக் கூறுவர். நப்பின்னை காதல் பற்றிய விரிவான இலக்கியங்களைக் காணமுடியாது. ராதையின் காதல் உறவு கண்ணனுடன் ஏற்பட்ட தெய்வீக இயைபு. இத் தெய்வீக இயைபு பாலுணர்ச்சி நிலை சார்ந்த மானுட நிலைக்கு அப்பாற்பட்டதென்பர். ராதை பெற்ற காதல் அனுபவங்களைவடநாட்டு இலக்கியங்களில் நுனுக்கமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். வங்கநாட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்கள் கண்ணன்ராதை பற்றிய பாவங்களை ரஸபாவம் ததும்ப சற்று விரலை நிலையிற் கூடக் கூறியுள்ளனர். தன்னையே அர்ப்பணங்கு செய்யும் ராதை நிலைபோன்ற ஒப்புயர்வற்ற கூட்டையே ஆண்டாள் கண்ணனிடத்தில் எதிர்பார்த்தாள் என்னாம். பெரியாழ்வாரின் செறிவினால் “கிருஷ்ண லீலா ரஸபாவங்களில்” ஈடுபட்ட ஆண்டாளின் மனம் இவ்வாருன பாவணையில் ஈடுபட்டதில் வியப்பில்லை.

உலகியல் வாழ்க்கையிலே உயர்ந்த இலட்சியங்களை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நெறிப்படுத்த முனைகின் ரேமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு வாழ்க்கை துன்பமயமானதாக இருக்கும். இயங்கும் உலகிலே காணமுடியாத கண்ணனை, அக்திலே நிறுத்தி அவனை அடைய அவாவிய ஆண்டாள் வரலாறு பலவித அனுபவங்கள் கொண்டதை அவதானிக்கலாம். ஆண்டாளின் அனுபவங்கள் நிறைந்த ஆன்ம சரித்ததை ஆன்ம அழகின் வளர்ச்சி யுடன் வரையிட்டுக் கண்டுகொள்ளலாம். குழந்தைப்பருவ உணர்வுகளையும், கன்னிப்பருவ நினைவுகளையும், பக்திப்பெருங் காதலையும், இறைவன் ஆட்கொண்டதையும் கலந்து அனுபவப் பொதியாக நாச்சியார் திருமொழிமூலம் வெளிப்படுத்துகிறுன். இவ்வாருன அக உணர்வே பக்திப் பாடலுக்கும் அகப் பாடலுக்கும் அடிநாதமாக, ஆதார சருதியாக விளங்கும் என்பர். பெரியாழ்வாரின் பக்தி வாழ்க்கை இலட்சியங்களுக்கு ஆண்டாளின் பாடலை இலட்சியமாகவுங் கொள்ளலாம். ஆண்டாளின் மனத்திற் கண்ணனைக் காதலனாக வரிக்கும் நினைவை ஏற்படுத்தியதும் பெரியாழ்வாரின் இயைபே யென்னாம். கண்ணன்மீது கொண்ட காதலை ஆழ்ந்த அனுபவமாக எல்லைமீறிய உணர்ச்சிகளைச் சொல்லோவியமாக வெளிப்படுத்துங்கால் மானுட உணர்ச்சியும் தெய்வீக உணர்ச்சியும் வேற்றக் கலந்து விடுகின்றது! “மானுடர்க்கென்று பேசுகப்படில் வாழ்கிலேன்” என்பதன்மூலம் பரமாத்மாவின் இயைபிற்கு அவாவிற்கு ஒன்று சேரத் துடிப்பதையும் காணலாம்.

இத்துடிப்பின் வளர்ச்சி, ‘வண்ணனுக்கே பணிசெய்து வாழப்பெருவிடில் நான் அழுதமுதமந்தம்மா வழங்க ஆற்றவும் அது உனக் குறைக்குங் கண்டாய்’ என்ற வெராக்கிய பக்தியை ஏற்படுத்துகின்றது. அடக்கமுடியாத அன்புக் காதல் மேலீட்டால் கூடலிழைத்தும் இத்துயர் அகலவில்லை. பொதும்பினில் வாழும் குயிலை விளித்துத் தன் உள்ள நிலையைச் சுட்டிக் கூவுவாய் என அங்கலாய்க்கிறுர். இந்நிலையில் ஆண்டாள் வாயிலாக வரும் “காமம் மிக்க கழிப்பார் கிளவி”, அவள் ஆற்றுமையையும் உணர்ச்சியின் வளர்ச்சியையும் காட்டுகிறது என்னாம்.

பரமாத்மாவாகிய கண்ணனை மானுடனாகப் பாவணைசெய்து வரித்த ஆண்டாள் மாயவன் தன்னை மணம் செய்த நிலையைக் கணவு கண்டதாகத் தோழிக்கு உணர்த்தும் வாயிலாகத் தன் உணர்ச்சிக்கு அமைத்திகாண முனைகிறுன். எனினும், இதயத்திற்கு அங்கலாய்ப்பே மிகுகிறது. இச் சூழ்நிலையில் கண்ணபிரான் கரத்துள்ள சங்கை விளித்து,

“ கரும்பூர் நாறுமோ, கமலப்பு நாறுமோ,
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித் திருக்குமோ,
மருப்பொசித்த மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றும்
விழுப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் ; சொல்; அழி வெண்சங்கே ”

எனச் சற்று அதிகமாகவே, தன் அடங்காத உணர்ச்சியையும் பக்தியையும் வெளியிடுகிறார். தொடர்ந்து மேகத்தைத் தூது விடுகிறார். இப்பகுதிப் பாடல்கள் ஒரே பிரலாபமயமாகவே காணப்படுகின்றன. “குயில் சற்று அழுத்தம்கொடுத்துப் பாடுகிறார். இந்திலையில் மலர்களும், குருகினங்களும், களிநிலையிற் திரிதரும் ளெல்லாம் கண்ணஞ்சுவே ஆண்டானுக்குக் காட்சியளிக்கின்றன. கரைபூரண்டோடும் காதல் வெள்ளத்திற் பற்றுக்கோடின்றித் தவிக்கும் அனுபவங்கள் பொதிந்துள்ள ஆண்டாள் கூற்றுக்கள், பித்தநிலையில் உழலும் மனோபாவத்தையும் காதல் காரணமாகத் தன்னைக் கைவிடமாட்டான் என்ற மனே தெரியத்தையும் காட்டுவதுடன், உணர்ச்சியின் வளர்ச்சி நிலையையும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்காத ஆண்டாளின் மனோபாவம் தொடர்ந்துவரும் பகுதிகளிலே சிற்றின்ப மூலாம் பூசப்பெற்றுப் புலனுணர்ச்சியடையதாகத் தெரிகின்றது. ‘.....வண்ண வாடை கொண் டென்றன் வாட்டம் தணிய வீசிரே’ என்பன போன்ற அடிகளில் விரகதாபத்தால் ஏற்பட்ட நிலைமாற வழி கூறும் வகைகளைக் கூறுவதுபோலத் தெரிகிறது. இவ்வாருக இரங்கியேங்கிய ஆண்டாள் ஈற்றிலே தன் மனே ரதம், பிருந்தாவனத்தே கண்ணைக் கண்டு நிறைவெய்தியமையைக் கூறிமுடிகின்றார்.

எனவே, ஆண்டாளின் இலட்சியக் காதலீப் புலப்படுத்தும் நாச்சியார் திருமொழி, உள்ளக்குழுற்றகளையும், குமையுந் தூய வென்மை உள்ளத்தின் துடிப்பையும் கூறுவதன் மூலம் இன்ப உணர்ச்சிக்கு உருவளிப்பது போலப் படினும், சிற்றின்ப உணர்வு வழியே பேரின்ப விளக்கம் காட்டுகிறது என்லாம். முழுமையான உணர்ச்சியனுபவம் வளர்ச்சி யடைந்து முடிவதை அவதானிக்கும்போது, ஒவ்வொரு பத்தையும் ஒவ்வொரு நாடக நிகழ்ச்சிகளை அடக்கிய சொற்சித்திரமாகவும், நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்பாக வகுத்து நாடக முறையினை அமைக்க முயன்ற முயற்சியின் விளைவாகவும் போலத் தெரிகிறது.



ஸ்ரீ வல்லப்புர ஆழ்வார் திருப்புகழ்

ஆழி நடுவினில் ஊழி முடிவினில்	
ஆவின் இலையினில்	— துயில்வோனே
ஆடும் அரவினில் ஏறி நடனமும்	
ஆடிச் சயனமும்	— அமர்வோனே
ஆழி சுடர்விட நாறுந் துளசியும்	
ஆர்க்குஞ் சங்கமும்	— உடையோனே
ஆழி கடைந்திடப் பூமின் உதித்திட	
ஆகம் அமர்த்திய	— நெடியோனே
ஆழித் தலையுடன் தூணில் உதித்துநீ	
ஆங்கு மதலையைப்	— புரந்தாயே
ஆயர் மகளிரின் சேலை திருடியே	
ஆவி யுடலென	— அணைவோனே
ஆழி யொருபுறம் ஆவித் தெழுந்திட	
ஆன்ற துணைப்பதி	— வருவோனே
ஆவ வுதித்திட நாடும் அடியரை	
ஆனும் வலிபுரப்	— பெருமாளே.

— சி. கெணவுழுத்து

சைவமும் வைணவமும்

பேராசிரியர், கா. கலைசநாதக் குருக்கள் அவர்கள், M. A., Ph. D. (Poona)

சைவமும் வைணவமும் தென் பாரதத்தின் தமிழ்நாட்டின் இரு கண்களாக விளங்குவது கண்கூடு. சைவத் திருக்கோவில்களும் வைணவத் திருக்கோவில்களும் கலந்து விரவாத சிராமங்களே அங்கு இல்லை எனத் துணிந்து கூறலாம்.

பாரதநாட்டில் நிலவும் சமயங்களுட் சைவம் தனிப்பெருஞ் சிறப்புடையது. உயரிய ஞானம் கூறும் சைவசித்தாந்த தத்துவம் வழங்கியதால் உயர்ந்து விளங்குவது. 'எத்தெய்வத்தை வழிபட்டு தன்னை யறியாது சிவபிராணையே வழிபடுவனுக்கின்றன' என்ற உன்மையினை எடுத்துரைத்துச் சிவபெருமானது அருளும் பெற்றியை விதிந்து கூறுவது.

ஸம்நாட்டில் சிவாலயங்களே பெருமளவிற் காணப்படுகின்றன. வைணவ ஆவயங்களில் ஒரு சிலவற் றையே இங்கு காணகிறோம். தனியே நிறுவப்பட்ட வைணவ ஆலயங்களில் பெரும்பாலாகச் சைவப் பெருமக்களே வழிபடுவதையும் காணகிறோம். இவ் வழிபாட்டுமுறை சைவ பாரம்பரியத்துக்குப் பொருத்தமாக அமைந்திருப்பது உற்று நோக்கற்பாலது. அது எவ்வாறென நோக்குவோம்.

சிவாகமங்கள் விஷ்ணுவின் வழிபாடுபெற்றியும் எடுத்தியம்புவன்; சிவாலயத்தில் விஷ்ணு எவ்வாறு இடம் பெறுவர் என்பது பற்றியும் முக்கியமாகச் சிவாகமங்களுள் ஒன்றும் காரணமாகம் எடுத்துக் கூறுகின்றது. பெறுவர் என்பது பற்றியும் முக்கியமாகச் சிவாகமங்களுள் ஒன்றும் காரணமாக தீர்த்திட்டியபதற்கும் காரணமாகம் 60ஆவது படலம். சிவபெருமானது பரிவார தெய்வமாக விட்டுனுவைப் பிரதிட்டியபதற்கும் இடம் வகுத்ததோடுமையாது விட்டுனுவைப் பிரதிட்டிக்கும் முறையினை 99ஆவது படலம் விரித்துரைக் கின்றது. கிராமங்களில் விட்டுனுவின் ஆலயம் தனியாக அமையும் முறைபற்றியும், அங்கு பரிவாரங்களை நிறுவும் முறையானது விட்டுனு ஆலயங்களில் வழிபாடு எவ்வாறு பாஞ்சராத்திர கிரமமாக நிகழவேண்டும் என்பதுபற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றது. இதுபற்றியே சைவப் பெருமக்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழும் சென்று வழிபாடு நடத்துவதையும் காணகிறோம். இதில் வியப்பெறுவுமில்லை.

சிவவிங்கத் திருமேனியிலும் மூன்று அமிசங்கள் விளங்குவதைச் சைவத் திருக்கோவிற் கிரியை நூல்கள் கூறும். ஒன்று பிரமபாகம்; மற்றையது விஷ்ணு பாகம் எனப்படும். மூன்றுவது உருத்திர பாகமாகும். விஷ்ணு கூக்கும் இத்திருமேனியின் நடுவதான் அம்சம். சிவவிங்கத் திருவருவத்தின் இம்மூவகைப் பாகுபாடுகள் சக்கள் நிலையில் உள்ள திருமேனிகளுக்கும் வழங்கக் காணலாம்.

உமைக்கும் திருமாலுக்கும் வேற்றுமை கானாத அப்பர் சுவாமிகள், திருத்தாண்டக மொன்றில் சிவபெருமானைத் 'திருமாலோர் பாகத்தான்' என்றும், 'அரியலால் தேவி யில்லை ஜயன்ஜ யாற அர்க்கே' என்றும் கூறியவை நோக்கற்பாலன. திருமாலையும் தனது சக்திகளுள் ஒரு சக்தியாகக் கொண்டு ஒரு பாகத்தில் உடையவன் என்பது இதனே தெளிவாகிறது. சிவபிரானது சக்தி ஒன்றே செலாற்றுதற்கண் நான்காகப் பிரிந்து நிற்கும். அங்கும் நிற்குமாலும்: இன்பத்தில் பவானியும், ஆடவரிடத்துத் திருமாலும், வெகுளியில் காளியும், போரில் தூர்க்கையும் என்பது சிவாகமங்களின் துணிபு,

"ஏகவ சக்தி: பரமேஸ்வரஸ்ய பின்னு சதுர்த்தா - வினியோககாலே,
போகே பவானி, புருஷேஷு விஷ்ணு; கோபேது காலி - சமரோச துர்க்கா."

சிவ - ஆகமங்களுள் விதித்த மூர்த்தி பேதங்களுள் ஹரேர்த்த மூர்த்தியும், ஏகபாதத்தி மூர்த்தியும் உற்று நோக்கற்பாலன, ஒரு காவில் ஊன்றிநிற்கும் உருவத்தின் நடுவிலிருந்து கிளைத்தெழும் இரு தொற்றங்களில் ஒன்று பிரமஞ்சியும் மற்றுது விஷ்ணுவாகும் விளங்கும் உருவமே ஏகபாதத்திரிமூர்த்திக்குத் திருவருவமாகும். சிவபெருமானின் 64 வகை மூர்த்தி பேதங்களுள் இதுவும் ஒன்று, ஹரேர்த்த மூர்த்திக்கு உரிய மறு பெயர் ஹரிஹரமூர்த்தி. இது சங்கரநாராயண மூர்த்தி எனவும் கூறப்படும். இதில் அர்த்தநாரீசுவர வடிவத்தில் அமைந்திருப்பது போன்று ஒருபாதி சிவபெருமானின் அமிசம் விளங்கும். மறுபாதி திருமாலின் தோற்றத்தைக் கொண்டு அமையும்.

சைவத் தீன் உண்ணத் தீலையைக் காட்டும் சிவபெருமானின் திருவருவங்களில் விஷ்ணுவிற்குச் சக்கரம் வழங்கி அனுக்கிரகம் செய்யும் தோற்றம் வாய்ந்த விஷ்ணுவனுக்கிரக மூர்த்தியும், நரசிம்மத்தை யடக்கும் கோலம் காட்டி நிற்கும் சரபழுர்த்தியும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

விட்டுனுவைத் தலைசிறந்த பக்தங்கள் சித்திரிக்கும் புராண வரலாறுகளும் இவ்வரலாறுகட்டு வடிவம் தரும் சிறபங்களும் சிவவழிபாட்டில் விஷ்ணு ஈடுபட்டு நிற்கும் நிலையினை வெளிப்படுத்துவன. சிவபிரானை வழிபடும் விஷ்ணு ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் அருச்சித்து வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தபொழுது ஒரு மலர் குறையக் கண்டதும் தம் கண்ணை இடந்து மலராக அருச்சித்த வரலாற்றைச் சித்திரிப்பன இவ் வரலாறு களும் சிறபங்களும்.

பக்தியின் உண்ணத் தீலையைச் சித்திரிக்கும் பெற்றியினை வேறொரு தெய்வம் வேண்டாது தம் தெய்வத்தையே தனிப்பெரும் தெய்வமாகக் கருதும் முறையை விளக்குவதைச் சைவ மரபிலும் தனித்தனியே காணலாம்.

சைவதெறி தழைத்தோங்கி வளர்ந்துவரும் கழத்திலும், சைவர்களே பெரும்பாலாக வசிக்கும் இடங்களிலும் சிவாகமம் கூறும் மரபை அடிப்படையாகக் கொண்டு போலும், தனி வைணவத்துலங்களும் பாஞ்சராத்திர ஆகம முறைகளைத் தழுவி நிறுவப்படலாயின. அதே முறைக்கமைய வழிபாடுகளையும் நடத்தி வரலாயின.

ஆலயமும் ஆன்மீகமும்

பிரம்மஹி ச. க. இராமச்சந்திரக் குருக்கள் அவர்கள்

பிரதமகுரு, ஸ்ரீவல்லிபுரஸ்வாமி தேவஸ்தானம்

என்னரிய பிறவி தன்னுள் மானுடப் பிறவி எடுத்த ஆன்மாக்களுக்கு ஆண்டவனுடைய அனுக்கிரகத்தைத் தரக்கூடியது ஆலயமாகும். ஆ - என்றால் - ஆன்மா; வயம் - என்றால் வசப்படுதல்; ஆகவே ஆன்மா வசப் படும் இடம் ஆலயம் எனப்படும்.

ஆலயம் எனப்படும் திருக்கோவில் எமது உடம்பைப் போலவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. புறத்தே காணப்படும் ஆலயங்கள் கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்தமண்டபம், மகா மண்டபம், ஸ்நான மண்டபம், அலங்கார மண்டபம், சபா மண்டபம் என ஆறு மண்டபங்களால் அமைந்துள்ளன. இந்த ஆறு மண்டபங்களும் எம் உடம்பின் கண உள்ள மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனுகநதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா என்னும் ஆறு ஆதாரங்களையும் குறிக்கும்.

சுற்றிலும் மதில் கட்டி ஒருபுறம் பெரியவாசல் அமைத்து, அங்கே இருக்கும் கோபுரம், ஸ்தூலவிங்கம் எனப்படும். நாம் தொலைவில் வரும்பொழுதே கோவிலின் கோபுரமாகிய ஸ்தூல விங்கம் எமக்குத் தோன்றும். கோபுரத்தைக் காணும்போதெல்லாம் எமக்குத் தெய்வ சிந்தனை தோன்றும் என்ற நோக்குடனேயே இது அமைக்கப்படுகிறது. இதனையே இராஜகோபுரம் எனவும் அழைக்கின்றோம்.

இந்த இராஜ கோபுரத்தில், உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களின் உருவங்களையும் காணலாம்: எம்பெரு மானின் வீரச்செயல்கள், திருவிளையாடல்கள் காட்டுகின்ற உருவங்களும், தேவர்களின் உருவங்களும் பிறவும் இதன்கண் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இவற்றைக் காணும் பொழுதெல்லாம் இறைவனின் முழுமுதற் றன்மையை உணர்ந்து, அவரின்மேல் அங்கு செலுத்தலேன்று மென்ற என்னை உண்டாகும்.

இக் கோபுரத்தின் வாசல்கள் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக ஒற்றைப்பட்டவே அமைந்திருக்கும். மூன்று வாசல்கள் ஒருந்தால் நன்வ, கனவ, சுழுத்தி என்னும் மூன்று இருந்தால் நன்வ, கனவ, சுழுத்தி என்னும் மூன்று இருந்தால் ஜம்பொறிகளையும், ஏழு வாசல்கள் இருந்தால் ஜம்பொறிகளையும், பொறிகளுடன் மனம், புத்தி என்னும் இரண்டையும் பொறிகளுடன் மனம், புத்தி என்னும் இருப்பினும், நாம் குறிப்பனவாகும். எத்தனை வாசல்கள் இருப்பினும், நாம் நிலமட்டத்தில் உள்ள வாசல் வழியாகவே உட்செல்ல முடியும். இவ்வாறே கடவுளின்மேல் நாட்டம் செல்லும் போது மனம் ஒன்றே பயன்படும்.

கோபுரத்தைத் தாண்டி உட்சென்றால் நாம் கான்பது பலிபீடம். துள்ளும் மற்யாகிய எமது மனம், பலி ஏற்கக் காத்திருக்கின்ற பலிபீடமாகிய பத்திரிலிங்கத்தை வீழ்ந்து வணங்கும் பாவனையாக வணங்கல் வேண்டும். அப்படி நாம் வணங்குவதினாலே எம் மனத்தின் கண உள்ள காமம், வெகுளி, மயக்கம் முதலிய மிருகங்களை எல்லாம் பலிகொடுத்துவிட்டு ஆண்டவனிடம் செலுத்தும் அங்கு ஒன்றையே மனத்தில் வைத்துக் கொள்கிறோம் என்பதே கருத்தாகும். எனவே, எம் கீழான இயல்புகள் யாவையும் பலிபீடத்தில் பலி கொடுத்து அங்கு என்னும் உயர்வான இயல்போடு ஆண்டவனைத் தரிசிக்கச் செல்கின்றோம் என்பதாகும்.

கோவிலின் கர்ப்பக்கிருகம் திரைச் சேலையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாயையாகிய திரைச்சேலை இறைவனை அறியாதபடி ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்துள்ளது. ஞான ஒளி வரும்வரையும் அடியலனிகிய ஆன்மா தவம் கிடத்தல் வேண்டும். நாம் கோவிலுக்குச் சென்று திரைச்சேலை நீங்கும் அளவும் காத்திருக்கின்றோம். மணிஒசை கேட்கிறது; திரை விலகுகிறது, கர்ப்பூராதணையாலும், விளக்குக்களாலும் வெளிச்சம் உண்டாகி ஆண்டவனின் காட்சி எமக்குக் கிடைக்கிறது. இதில், எம் மனமே கர்ப்பக்கிருகம் எனவும், மனத்தின் கண நிகழும் ஞானக் காட்சியே தீபாராதணையினால் உண்டாகும் ஒளி எனவும் கருதவேண்டும்.

இப்படியான எமது ஆன்மாவின் பரிசுத்த வாழுக்கும், பக்தியின் வளர்ச்சிக்கும் வல்லிபுராவையும் வளர்ந்துள்ளது. இப்பிறவியில் ஜனமம் எடுத்த மானுடர்க்கு ஜெஜுஜோதியாக விளங்கும் மாயவனின் தசாவதாரங்கள் மச்சாவதாரத்தின் மகிழமைபெற்ற வல்லிபுரமாய வரின் ஆலயத்தில் மூலமுர்த்தியாக வீற்றிருக்கும் சக்கரத்தாழ்வார், தம்மை நினைந்துருகி வழிபடும் அடியார்கட்டு அல்லவுக்கொள்கூடிய அறுத்து ஆனந்தம் அருங்கிறார்.

மேன்மேலும் பக்தகோடிகள் தினம் வணங்கி, வழி பட்டு வாழுவில் வளம்பல பெற்று, இன்புற்றிருக்க வல்லிபுர ஆழ்வாரின் ஆலயத்திலே நித்திய, நெமித்திய பூஜைகள் சிறப்பாக நடைபெற்றவருகின்றன. இவற்றிற் கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போலக் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜெயந்தி விழாக் கொண்டாடப்பட்டுவருகின்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணவதாரம் வந்த காரணம் யாதெனில்:

பகவான் மீமந் நாராயண மூர்த்தியே, தேவர் களின் வேஞ்சுகோளால் பூமியில் தர்மத்தை நிலைநாட்ட வும், அன்பர்களுக்கு அருள்செய்யவும், துஷ்டர்களைச் சூழ்கரித்து சிற்டர்களைப் பரிபாலனம் செய்யவும், பூமிப்பாரத்தைக் குறைத்து லோகங்களை ரட்சிக்கவும் கிருஷ்ணாக அவதரித்தார்.

ஏக ரூபியான ஈஸ்வரன் தன் சக்தியை படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழிலுக்கும் பிரம்ம, விஷ்ணு, மகேஸ்வரன் ஆகிய மூன்று ரூபங்களை எடுத்து ஜீவாத்மாக்களைச் சிறுஷ்டிக்கவும், ரட்சிக்கவும், ஸ்மகரிக்கவும் அவதரித்தார். பரமாத்மா இவ்விதமாய் பிராணிகளை ஆட்டிவைக்கிறூர் என்ற அனுமானப் பிரமாணத்தை உலகத்தாருக்குப் பிரத்தியக்குமாய் அறிவிக் கும்பதி கிருஷ்ணவதாரம் எடுத்தார். சக்திக்குத் தக்க பக்தி என்பதைத் தெரிவிக்க, பூர்ண பக்திமான்கள் மோகாத்தையும், குறைந்த பக்திமான்கள் தாழ்ந்த பதவியையும் பகவான் கிருபையினால் அடைகிறார்கள். இவைகளை உலகத்தார் அறியவேண்டி இக் கலிகாவ தாரம் எடுத்துக் காட்டினார். அந்தச் சமயம் தேவர் களையும் பூமியில் அவதரிக்கும்படி கட்டளையிட்டு, தானும் பூமியில் வாசம் செய்ய நினைத்தார்.

காத்தறி கடவுளாகிய கண்ணபிரான் ஆவணி மாதம் கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமித்திதி, ரோகிணி நட்சத்திரம் கூடிய

சுபதினத்தில் கிருஷ்ணவதாரம் எடுத்தார். மிக அற் புதம் வாய்ந்த பகவானின் இப் புனித நன்னாளின் பெருமைகளையும், சிறப்புக்களையும் பற்றிப் பல நூல் களிற் காணலாம்.

கோகுலமெங்கும் கொங்டாடும் இக் கிருஷ்ண ஜயந்தி விரத தினமானது பாவம் என்னும் கூட்டத்தை விலகிப்போகச் செய்யும் ஜயந்தி என்று என்னினாலே ஏழு ஜென்மங்களுக்கு ஒருவன் செய்த பாவங்கள் திரும் ஏழு ஜென்மங்களுக்கு ஒருவன் செய்த பாவங்கள் திரும் என்று விரத கல்ப சிந்தாமணி என்னும் நூலில் கூறப்படு கிறது. இவ்விரத நாளிலே உபவாஸமிருந்து, விஷ்ணு ஆலயங்களில் கண்ணன் பிறப்புக்குரிய உற்சவக் கிரியை கலைத் தரிசித்து, பிரசாதங்கள் பெற்று மறுநாள் காலை பாரணஞ் செய்தால் 28 கோடி ஏகாதசி உபவாஸம் செய்த புண்ணிய பலன் உண்டாம்.

இவ் விரதத்தை அனுஷ்டிப்போர் முதல் நாள் நோன்பிருந்து, விரத தினத்தன்று என்னு, நெல்லிப் பருப்பு இவைகளை அரைத்துத் தலையில் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்து, விஷ்ணு ஆலயம் சென்று துளசி கலந்த தீர்த் தத்தை அருந்தினால் நான்குவித புருஷார்த்தங்கள் கைகூடி வரும். லக்ஷ்மி கடாட்சம் கிடைக்கும்.

வல்லிபுர மாயனை மனமுருகி வணங்கினால் மலை போல் துன்பம் பனிபோல் நீங்கும்.



வையம் தகளியா, வார்கடலே நெய்யாக,
வெய்ய கதிரோன் விளக்காகச் — செய்ய
சுடராழி யான் அடிக்கே சூட்டினன்சொல் மாலை
இடராழி நீங்கவே என்று.

— பொய்க்காழ்வார்

அன்பே தகளியா, ஆர்வமே நெய்யாக,
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா — நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணர்கு;
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

— பூதத்தாழ்வார்

திருக்கண்டேன்; பொன்மேனி கண்டேன்; திகழும்
அருக்கள் அணிநிறமுங் கண்டேன்; — திகழும்
பொன்ஆழி கண்டேன்; புரிசங்கம் கண்டேன்;
என்ஆழி வண்ணன்பால் இன்று.

— பேயாழ்வார்

நாச்சியார் திருமொழி நயம்

திரு. சி. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்

(ஆசிரியர், சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, தும்பனை)

பெரியாழ்வார் திருமால்பாற் பேரன்பு பூண்டொழு கிய ஒரு பக்தர்; பூமாலை கொண்டேயன்றியும், பாமாலை தொடுத்தும் எம்பெருமான் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குச் சூட்டியவர். அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட துளசி வனத் திலே கண்டெடுக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட பெண் குழந்தைதான் கோதையார்: கோதைநாயியார் என்றும், ஸ்ரீஆண்டான் என்றும், சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் என்றும் பெருமையாக விதந்து பேசப்படும் பெருமைடையவரும் அவரேயாவர். பூப்பிராட்டியா ராகிய இலக்குமி தேவியாரே, அவ்வாறு மனித உருவில் வந்தார். தெய்வத்திற்குப் பிரீதியான தொண்டு பூமாலையும் பாமாலையுமே என்பதை மனிதர்க்கு முன் னின்று காட்டி, அம் மனிதரை உய்விப்பதற்காக அவ்வாறு மானிட உருவில் வந்து விஷ்ணு சித்தர் என்னும் பெரியாழ்வாரால் வளர்க்கப்பட்டார்.

மனப்பறுவும் எய்தியதும், அவர் எம்பெருமான் ஆகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனையே அன்றி, மற்று எம் மனிதரையும் மனம் செய்வதில்லை என்னும் மனக்கருத்து உடையவர் ஆயினர். அதனால், அத்திருமால்பால் ஆராத காதல் கொள்வார் ஆயினர்: அக்காதலால் எம் பெருமான்மேற் பாடிய நாச்சியார் திருமொழியில் அவரது மனதிலையாகிய காதல் விலைவுகளை — மெய்ப்பாடுகளை ஈண்டு ஒரு சிறிது நோக்குவோம்.

இறைவன்மேற் காதல் கொள்கிறோன்: அவனையே திருமணஞ் செய்யும் பாக்கியம் கிடைக்க வேண்டும் என்று காமன்பால் விரதங் கிடக்கிறோன்; விரதம் அனுஷ்டிக்கின்றார்; தை மாதம் முழுவதும் தறையை விளக்கி, மாசி முதல் நாளில் வெள்ளை நுண்மனலால் தெருவை அணிந்து கோலஞ்சு செய்து, விடியற் காலையில், ஸ்நானம் செய்து வந்து, மூன் இல்லாத சள்ளிகளை எடுத்து எரியோம்புகிறோன். காமனுக்குப் பிரீதியென்று மத்தமலர், முருக்கமலர்கள் கொண்டு முப்பொழுதும் அர்ச்சிக்கின்றார்கள். அவள் அக்காமதேவனிடம் வேண்டுகின்றார்கள்:

வானிடை வாழும் அவ் வானவர்க்கு
மறையவர் வேள்வியில் வகுந்த அவி,
கானிடைச் சிறியதோர் நரிபுஞ்சு
கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப,
ஊனிடை ஆழிசங்கு உத்தமர்க்கென்று
உன்னித் தெழுந்தன் தடமுலைகள்,
மானிடர்க் கென்று பேசுப்படில்,
வாழில்லேன் கண்டாய், மன்மதனே.

“எனது தடமுலைகள் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கென்றே உன்னித்து எழுந்துள்ளன. அவனுக்கேயன்றி மானிட

ருள் எவர்க்கெனும் உரியன் என்று யாரும் பேசும் பேசுக் கூட காதில் விழுமாயின், என் உயிரை விட்டு விடுவேன்’ என்று அவ்வம்மையார் கூறுகின்றார். ‘அன்றி யும், அவருக்கென்றிருப்பவற்றை, ஏனை மானிடவர் நுகர நினைப்பாராயின், அந் நினைவு, தேவர்களுக்கு என வேள் வியில் வைத்த அவியை, நரி வந்து கடப்பதும், மனப் பதும் போல் இருக்கும்’ என்று கூறுகின்றார். பின்னும்,

பேசுவ தொன்று உண்டு.....

பெண்மையைத் தலையுடைத் தாக்கும் வண்ணம் கேசுவ நம்பியைக் கால்பிடிப்பாள்

என்னும்டிப் பேறுள்கு அருள்கண்டாய்.

என்பது முதலாக, அவர் அம் மன்மதன்பால் வேண்டுகின்ற செய்யுள்கள் பத்தும், அவரது பிடிவாதமான மனதிலையின் உறுதியைச் செவ்வனே படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன;

காதல்நோய் கொண்ட கண்ணிப்பெண்ணெருத்தி தான் காதலிக்கும் காதலனுடைய நாமத்தை அடிக்கடி சிந் திப்பதும் மனதிலையின் உறுதிப்பாடேயாகும். அதுமாத் திரமேயன்றி, அப்பெயரை மற்றெருவர்பாற் கேட்டுக் கொடுத்து போதும் மிக்க உவகை மேலிட்டுப் பொங்குவதும் நிகழ்தல் இயல்பே; அன்றியும் தன் காதலை வருமாறு கூறும்படி பிறர்பால் வேண்டுதலும் காதல் மெய்ப்பாடே. அதனால், வினாவும் வினாக்களுக்கு விடையை வாய்த்திறந்து, எம்மொழியானும் பேசும் ஆற்றல் அற்ற குயில் முதலியவற்றையும், அறிவேயில்லாத பொருள்களையும் நோக்கி, அப்பெயரைக் கேட்டு உவக்கும் என்னும் காதல் நோயின் ஓர் அங்கமேயாகும். பெண்களுள் ஒருத்தியாய் மானிட உருவில் வந்த கோதையாரும் குயிலைப் பார்த்து, அவன் நாமத்தைக் கூறி, அவரை வருமாறு சொல்லியும் பாடிய பத்துச் செய்யுள்களுள் ஒன்றை நோக்குவோம்.

மென்னடை அன்னம் பரந்துவிளையாடும்

வில்லிபுத்தூர் உறைவாள்தன்

பொன்னடி கான்பதோர் ஆசையினுலென்

பொருகயற் கண்ணினை துஞ்சா;

இன்னடி லொடுபால் அழுதாட்டி

எடுத்தனள் கோலக் கிளியை

உன்னேடு தோழை கொள்ளுவன்; குயிலே!

உலகளந்தான் வரக்கூவாய்.

இன்னும், அவனை வரும்படி கூறினால், ‘‘என்னுடைய தலையை உனக்குப் பரிசாகத் தருவேன்’ என்றும், ‘‘யான் பால் முதலிய உணவை ஊட்டி வளர்த்த கிளியை உன்னேடு கூட்டிவைப்பேன்’ என்றும் கூறும் பகுதிகள்

காதல் நோயின் அம்சமான மெய்ப்பாடுகளை எடுத்து மிக்க தெளிவாய் விளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

காதல் நோயால் கலக்குண்ட கண்ணிப்பெண், தான் காதலிக்கும் காதலன், தன்னைப் புனர்தற்கு வரும் காலத்தை எதிர்ப்பவள் அல்லவா? அந்திலையில் அவனுடையவாயிதழ் அமிர்தத்தைப் பருகும் என்னமுடைய வளாய் இருப்பான்தானே. தனக்கு அது கிடைக்கப் பெறுமையால், அவ்விதமுழுத்தைப் பருகியமற்றையவர் களின் பாக்கியத்தை நினைத்துத் துயருவாள் அன்றே? அவ்வாறு அம்மையார் நோக்கும்போது, அத் திருமாவின் அதரவிதழ் அமிர்தத்தை உண்பதற்கு எப்போதும் பாக்கியம் பெற்ற பாஞ்சஜன்யம் என்ற அவரது சங்குதான் நினைவில் வருகிறது. அம்மையார் அப்பாஞ்சஜன்யத்தின் பேற்றையும், தான் அப் பாக்கியத்தைத் தெருமையையும் என்னி என்னித் திராத் துண்பதற்கு ஆளாகிக் கொட்டாவின்றும் பத்துச் செய்யுள்களும் படிப்பார் மனத்தை உருக வைப்பன. அவற்றுள்ளனறை நோக்குவோம்.

கருப்பூர் நாறுமோ? கமலப்பூ நாறுமோ?

திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித் திருக்குமோ?

மருப்பொசித்த மாதவன்தன் வாய்ச்சவையும் நாற்றமும் விருப்புறுக்கேட்கின்றேன்; சொல்; ஆழி வென்சங்கே.

என்கிறார் அம்மையார். இன்னும் “பெண்கள் எல்லாரும் உண்ணைப் பார்த்து உன்மேற் பொருமை கொண்டு குற்றத்தை ஏற்றிப் பேசுகின்றார்களே” என்றும் பிராட்டி யார் கூறும் பாடல் மிக்க அழகாய்த்தான் இருக்கின்றது.

உண்பது சொல்லில், உலகாந்தான் வாயமுதம்; கண்படை கொள்ளல், கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே பெண்படையார் உன்மேல் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்; பண்பல செய்கின்றார்; பாஞ்ச சனவியமே.

சங்கே “நீ உண்பதோ என்றால் இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் அளந்தவனுடைய வாயின் அமிர்தம்; நீ நித்திரை செய்யும் இடமோ என்றால் அப் பெருமானுடைய கைத்தலம்; உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் எப்போதும் அவனிடமே இருந்துகொண்டாயே; நீ பெற்ற பேறு எனக்கும் என்னைப் போன்ற ஏனைக் காதல் நங்கையர்க்கும் கிட்டவில்லையே. அதனால் அப் பெண்கள் எல்லாரும் உன்மேற் பழிக்கமத்துகின்றார்களே” என்னும் கருத்தில் அம்மையார் காதல் மெய்ப்பாடு எவ்வளவு வெளிப் படையாய்த் தோன்றுகின்றது; பாருங்கள்.

காதல் வேட்கை அதிகரிக்கத் தான் கருதிய காதலன் காலம் பல கடந்தும், தன் கருத்தை முற்றுவிக் காமையால், உள்ளத்தில் எழுந்த வேட்கை மிகுதி, பெண்ணின் உடலையும் உறுத்தலும் இயல்பாகும் அன்றே. அவவாறு காதல் நோய் கொண்டார்பாற் காணத்தக்க மற்றெரு மெய்ப்பாடு ‘காமம் மிக்க கழிப்படர் கிளவி, ஆகும். அஃதாவது காதலிக்கப்பட்ட காதலன், தன் பால் வராமையால், மரத்தொடும், விலங்குகளாடும், பிறவற்றெடும் பேசித் தன் துயரத்தை ஆற்றிக்கொள்ளுதல். இந்திலையில் அம்மையார் கூறிய பத்துச் செய்யுள்களும் அகப்பொருள் ஆய்வார்க்கு ஒரு பெரிய விருந்தை

அளிப்பனவாகும். மூல்லைச் செடியை நோக்கிக் கூறும் ஒரு செய்யுளை நோக்குவோம்.

மூல்லைப் பிராட்டி! நீஉன் புன்முறுவல் கொண்டு அல்லல் விளாவியேல்; ஆழிநங்காய்! உன் அடைக்கலம்; கொல்லை அரக்கியை முக்கரிந்திட்ட குமானுர் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே.

“மூல்லைப்பிராட்டியே! நீ என் என்னைப்பார்த்துப் புன்சிரிப்புச் செய்கின்றாய்; இகழ்கின்றாய் போலும்; அவ்வாறு இகழாதே: துன்பத்தை மேலும் பெருக்காதே: நீ விட்டுவிடு” என்று கூறி அவருடைய சக்கரத்தின் இடமாக அடைக்கலம் புகுகின்றான்; அதை நோக்கி “சக்கரமாகிய பெண்ணே! நீதானே என்னைக் கல்யாணம் செய்வதாக அவர் கூறியபோது, அவர் கையில் இருந்து கேட்டுக்கொண்டு நின்றாய்; நீதான் அவ்வாறு கூறினார் என்பதற்கு நல்ல சாட்சியாய் நின்றாய். சக்கரமே, நீயும் பெண்தானே; என்மேல் இரங்காயா?” என்று வேண்டு கின்றார். அன்றியும், சிரித்தவர்க்குத் தண்டனை என்ன வழங்க வேண்டும்? தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்த குற்றத்திற் காகச் சூர்ப்பனகை என்ற பெண்ணின் மூக்கை அரிந்தவர் அல்லவா நம்பெருமான்; அவர் என்னைக் காதலிப்பதாக எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்; நான் அவருடைய சொல்லை நம்பியிருக்கிறேன்; அவர் சொன்ன சொல் பொய்யானால், அதை நம்பி இவ்வாறு வாழ்கின்ற நான் பிறந்ததும் பொய்யாகும். நான் பிறந்தது பொய்யாகா மல் நீ உதவவேண்டும்” என்று அழகான பல கருத்துக்கள் தோன்ற அம்மையார் காட்டும் பாடல்கள், உள்ளுந் தோறும் உள்ளத்திற் பேருவகை ஊட்டுவனவாகும். உடலுற்ற நோயைப் பரிகரிக்க இயலுமா? இந்நோய் மருந்து பிற்தில்லாப் பெருநோய் அன்றே? எனவே, காதல்வாய்ப்பட்ட பெண் சில மருந்துகளைத்தானே எடுத்து இயம்புகின்றான். தன் காதலன் அணிந்த ஆடை, மாலை முதலியவற்றைத் தன்மேற் புரட்டினாற் சுகமடை தல் இயலும் என்று என்னுடையென்று, அதனை வாயால் எடுத்து உரைக்கவும் முயல்கிறான். இக்கருத்து, கோதைப் பிராட்டியாரால், பத்துச் செய்யுள்களின் மூலம் தெய்வத் தன்மையோடு வெளிவருகின்றது. திருமால் அணிந்த ஆடை, துழாய்மலர், அவன் வாயில் ஊறியநீர், அவன் புல்லாங்குழல் ஊதும்போது, குழலின் துளைவழியே சிந்தியநீர், அவன் நடந்துசென்றபோது நடந்த அடிப்பாட்டில் உள்ள புழுதி முதலியன் தான்கொண்ட நோயைக் குணமுறுத்தவல்லன என்று தம் தெய்வீக்கக் கவிமூலம் அப்பிராட்டியார், வடித்தெடுத்த சொற்களால், வண்ண ஒவியம் புனைகின்றார்.

கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம் காட்சி பழகிக் கிடப்பேணை, புன்னிற் புளிப்பெய் தாற்போலப் புழம்பின் றழகு பேசாதே, பெண்ணின் வருத்தம் அறியாத பெருமான் அரையிற் பிதக வண்ண ஆடை கொண்டுள்ளை வாட்டம் தலைய வீசிரே.

கண்ணைக் கருந்தெய்வம் என்கிறார்; கருமை, நிறத்தைக் காட்டுதலேயன்றி வளிமையையும் குறிக்கும் அன்றே; தன்மேல் தன்காதலன் இரங்காமையால், அந்நாராயணனது இரக்கக் கூல்லாமையையும் அச் சொல்லாற் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றார். இன்னும் பெண்ணின்

வருத்தம் அறியாத பெருமான் என்று கூறும் தொடர் இங்கே, பிராட்டியார் கருத்தைச் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும் புனைந்திருக்கும் திறனைப் பாராட்டாமல் இருக்கியலுமா? மற்றைய மருந்துகள் எல்லாம், புண்ணின் மேலே புளியை விட்டாற்போல, வேதனையை அதிகரிக்க வல்லன் அல்லாமல், தனிக்கவல்லன் அல்லன் என்றும், அவன் அனிந்த பீதாம்பரத்தால் தம்மைத் தீண்ட, அதனால் வரும் காற்று தம் வாட்டத்தைத் தீர்க்கும் என்றும் தம் கருத்தை அம்மையார் மிக்க அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

தம் உடல் வேதனையையும், உளவேதனையையும் போக்க மற்றெரு மருந்தையும் பிராட்டியார் பத்துச் செய்யுள்கள் மூலம், வடித்துக் காட்டுகின்றார்; அதுதான் என்ன? அத்திருமால் வாழும் திருத்தலங்களில் தம்மை அங்கு உய்த்துவிடுதல்தான் மருந்து என்கிறார்:

நானி இலியோர் கரும் இல்லை;
நாலய லாரும் அறிந்தொ பின்தார்;
பாலியா தென்னை மருந்து செய்து
பண்டுபேண் டாக்க உறுதிர் ஆகில்,
மானி உருவாய் உலக எந்த
மாயனைக் காணில் தலை நியும்;
ஆணையால் நீரென்னைக் காக்க வேண்டில்,
ஆய்ப்பாடுக் கேடியென்னை உய்த்தி மேமின்.

என்கிறார்: இவ்வாறே மற்றைய திருமால் திருப்பதி களையும் குறிப்பிட்டு, அவற்றில் தம்மைக் கூட்டிச் சென்று உய்க்குமாறு அம்மையார் கூறும் திறத்தில், அவர் அன்பின் ஊற்று வெளியாவதைக் காணலாம்.

இன்னும், அம்மையார், தாம் காதவித்த காதலன் ஆகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன், தம்மைக் கல்யாணம்

செய்ததாகக் கனுவிற் கண்டதைத் தோழிக்கு உணர்த்தும் திறன் மிக்க கவை பயப்பதாகும்.

பூரண பொற்குடம் வைத்து, தோரணம் நாட்டி, கூமுக முதலிய கட்டிய பந்தலின்கீழ், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வந்திருந்ததாயும், தூர்க்கை மணமாலை சூட்டியதாயும், மதுகுதனஞ்சிய தம் காதலன், வந்து தம் கையைப்பற்றித் தீவலம் செய்ததாயும், தம் காலை எடுத்து அம்மியில் அவன் வைத்ததாயும் தாம் கனுக்கண்ட வகைகளைப் பத்துப் பாக்களால், விவரித்துக் கூறுகின்றார்.

அவற்றுள் ஒன்று,

வாய் நல்லார் நல்ல மறைஷுதி, மந்திரத்தால்,
பாசிலை நாணை படுத்துப் பரிதி வைத்து,
காய்சின மாகளி றன்னுள் என் கைபற்றித்
தீவலஞ் செய்யக் கனுக்கள்டேன்; தோழி! நான்.

என்பது.

இவ்வாறே, கூடலிழைத்தல், மேகத்தைத் தூது விடுதல், துகில் கவர்தல் முதலியவற்றை எல்லாம், அழகுற அகப்பொருட் கிளவிகள் மூலம் சாதாரண மனிதரால் நினைக்கவும் இயலாதவகையில், பிராட்டியார் பாடியிருத்தல், அவர் கோதையார், ஆண்டாள் என்ற பெயருடன் அழைக்கப்பட்டாலும், எம் பெருமானுரபால் எப்பொழுதும் கால்பிடிக்கப் பெரும் பேறு பெற்ற இலக்குமி அம்மையாரே என்பதை எவராலும் மறுத்தல் இயலாது. பக்தியும் காதலே யாதலால், காதலால் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகள் பக்தியின்பாலும் தோன்றுதல் பொருத்தமே ஆகும்.



அமலன்; ஆதிபி ரான்அடி. யார்க்கென்னை ஆட்படுத்த
விமலன்; விண்ணவர் கோன்விரை யார்பொழில் வேங்கடவன்
நிமலன்; நின்மலன்; நீதிவானவன்; நீள்மதிள் அரங்கத்தம் மான்திருக்
கமல பாதம்வந் தெங்கண்ணி னுள்ளன வொக்கின்றதே.

— திருப்பானுந்தார்

குலங்கள் ஆய ஈரி ரண்டில், ஒன்றி வும்பி றந்திலேன்;
நலங்கள் ஆய நற்க லைகள் நாவி னும்ந வின்றிலேன்;
புலங்கள் ஐந்தும் வென்றி லேன்;பொ நிய்யி லேன்; புனிதநின்
இலங்கு பாத மன்றி மற்றெரு பற்றி லேன்;எம் ஈசனே.

— திருமழிசைப்பிரான்

குடதிசை முடியை வைத்துக், குணதிசை பாதம் நீட்டி,
வடதிசை பின்பு காட்டி, தென்திசை இலங்கை நோக்கி
கடல்நிறக் கடவுள் எந்தை அரவலைத் துயிலுமா கண்டு,
உடலெனக் குருகு மாலோ; என்செய்கேன் உலகத் தீரே.

— தொன்டரடிப்பொடியாழ்வார்

எ.

ஓம் நாராயணேய நம:

ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம்

பரிபாலன சபை

மகாசஸபை

திரு. வ. செல்லத்தம்பி, சட்டத்தரணி, J. P. (தலைவர்)

திரு. த. கெங்காதரன் (செயலாளர்)

தர்மகர்த்தா சபை

திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை, J. P. (முகாமைத் தர்மகர்த்தா, பொருளாளர்)

திரு. ப. இராமலிங்கம் (செயலாளர்)

திரு. சி. வே. சுப்பிரமணியம்

திரு. சி. வல்லிபுரம்

திரு. ச. மா. கந்தசாமி

திருப்பணிச் சபை

(மேல் உள்ளவர் களும், பின் கூறப்படுவர்களும்)

திரு. ப. நா. கிருஷ்ணகுமார்

திரு. ச. சுப்பையா

திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை

திருக்குட முழுக்கு மலர்க்குழு

திரு. த. கெங்காதரன் (தலைவரும், ஆசிரியரும்)

திரு. ச. தேவதாசன் (செயலாளர்)

Dr. க. அருளானந்தம்

திரு. இ. க, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி

திரு. ச. சுப்பையா

ஓம் நாராயணை நமஃ

ஸ்ரீவல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலய பரிபாலனம்

மகாசபை அங்கத்தவர்கள்

திருவிழாக்கள்

கொடி யேற்றம்

- i. (1) திரு. குலத்துங்கர் கதிரையாண்டி, தெல்லிப்பழை
- (2) .. முருகேசு கணபதிப்பிள்ளை, துன்னுலை
- ii. (3) Dr. தனபாலசிங்கம் உபேந்திரன், துன்னுலை
- (4) Dr. மாணிக்கவாசகர் சத்தியநாதன், துன்னுலை
- iii. (5) திரு. முத்துக்குமாரு பாலக்கிருஷ்ணன், புலோவி
- (6) Dr. R. S. அசோகனந்தம், புலோவி
- iv. (7) திருமதி S. N. சிற்றம்பலம், அனுராதபுரம்
- (8) திரு. ராமு. வல்லிபுரம் கந்தசாமி, அனுராதபுரம்
- v. (9) .. மாப்பாணர் கந்தசாமி, துன்னுலை
- (10) .. மாப்பாணர் கனகரத்தினம், துன்னுலை
- vi. (11) .. சிற்றம்பலம் வல்லிபுரம், நெல்லியடி
- (12) .. N. நவரத்தினம், நெல்லியடி

வெளிவீதித் திருவிழா

- vii. (13) திரு. பொடியார் வல்லிபுரம், கற்கோவளம்
- (14) .. சிதம்பரப்பிள்ளை வழித்திலிங்கம், கற்கோவளம்

குருக்கட்டு விநாயகர் தரிசன உற்சவம்

- viii. (15) திரு. சரவணமுத்து கனகசிவநாயகம், துன்னுலை
- (16) .. சரவணமுத்து மெய்கண்டதேவர், வரணி

வெண்ணெய் திருடல்

- ix. (17) திரு. சேதுநாதபிள்ளை வேலுப்பிள்ளை, துன்னுலை
- (18) .. தம்பிமுத்து கெங்காதரன், துன்னுலை

துகில் கவர்தல் — ஓயில் நூட்டினம்

- x. (19) திரு. முருகேசு வீரவாகு, துன்னுலை
- (20) .. வேலுப்பிள்ளை அருள்செல்வநாயகம், துன்னுலை

பாம்பு நிர்த்தனம்

- xi. (21) திரு. S. தனபாலசிங்கம், துன்னுலை
- கஞ்ச ஸம்காரம்

- xii. (22) திரு. முத்தையா சதானந்தன், கற்கோவளம்
- (23) .. கந்தையா அருளானந்தம், கற்கோவளம்

வேட்டை

- xiii. (24) திரு. சிற்றம்பலம் கார்த்திகேசு, கரவெட்டி
- (25) Dr. A. C. முத்துத்தம்பி, கொழும்பு

சப்பறம்

- xiv. (26) திரு. கனகசபாபதி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி, புலோவி
- (27) .. இராமலிங்கம் செல்லத்துரை, புலோவி



இரதம்

- xv. (28) திரு. நா. கிருஷ்ணகுமார். புலோவி
 (29) திரு. G. G. பொன்னம்பலம் (யூனியர்), கொழும்பு
- சமுத்தீர தீர்த்தம்
- xvi. (30) திரு. சரவணமுத்து தேவதாசன், கற்கோவளம்
 (31) .. சதானந்தன் கேசவானந்தன், கற்கோவளம்
- (கேளித் தீர்த்தம்—பட்டுத் தீர்த்தம்)
- xvii. (32) திரு. சங்கரப்பிள்ளை சுப்பையா, துன்னுலை
 (33) .. முருகேசு இளையதம்பி, துன்னுலை

விசேட உற்சவங்கள்

- (34) திரு. வெங்கடாசலம் சுப்பிரமணியம், கட்டுகாஸ்கெலியா
 (35) .. R. சிறீவாய, பருத்தித்துறை
 (36) .. S. சந்திரசேகரம், தும்பளை
 (37) திருமதி சின்னம்மா சுப்பையா, நெல்லியடி
 (38) திரு. S. V. சுப்பிரமணியம், வல்வெட்டித்துறை
 (39) .. A. V. கிருஷ்ணபிள்ளை, தொலஸ்பகா
 (40) .. வல்லிபுரம் செல்லையா, கரவெட்டி
 (41) .. S. விக்கினேஸ்வரமூர்த்தி, புலோவி
 (42) .. வ. துரைசிங்கம், புலோவி

மேலதீக அங்கத்துவர்கள்

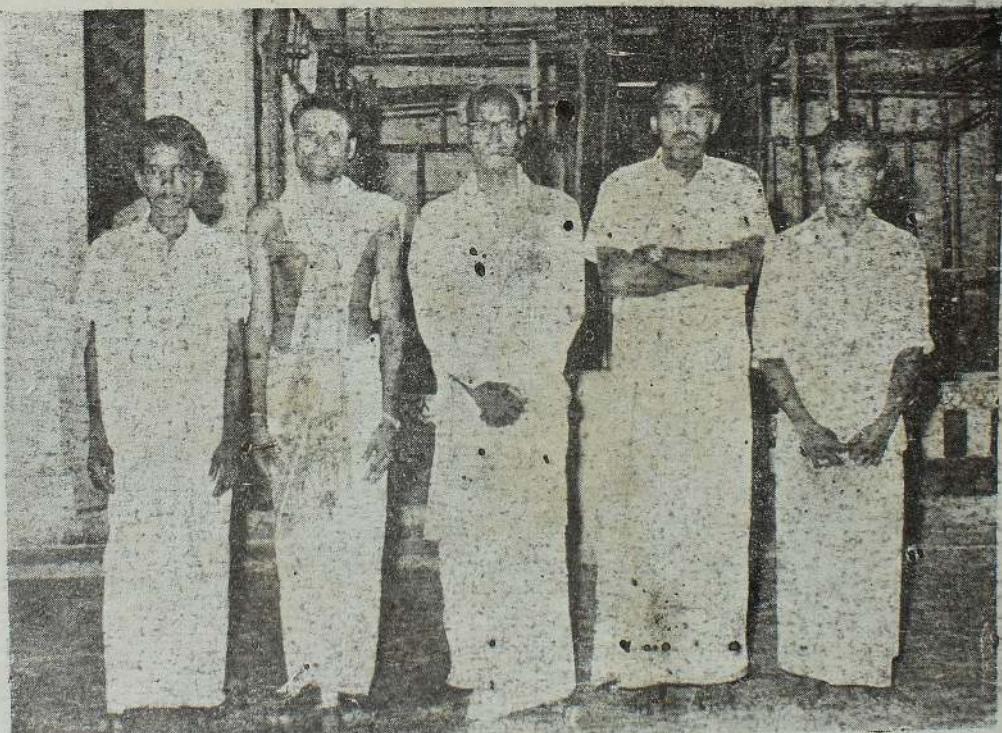
- (43) திரு. வல்லிபுரம் செல்லத்தம்பி, J. P. U. M., பருத்தித்துறை
 (44) .. S. தர்மவிங்கம், நெல்லியடி
 (45) .. க. கணபதிப்பிள்ளை, J. P., புலோவி
 (46) .. பரமு இராமவிங்கம், வல்லிபுரக் குறிச்சி
 (47) .. சின்னையா கணபதிப்பிள்ளை, கற்கோவளம்
 (48) .. S. நடராசா, பருத்தித்துறை
 (49) .. நா. விஷ்ணுகாந்தன், புலோவி
 (50) திருமதி N. நாகரத்தினம், பருத்தித்துறை
 (51) திருமதி வ. செல்லத்தம்பி, பருத்தித்துறை
 (52) திரு. S. தருமவிங்கம், நெல்லியடி
 (53) Dr. A. தங்கரூபன், கற்கோவளம்
 (54) திரு. R. இராசநாயகம், கரவெட்டி
 (55) .. P. சின்னத்தம்பி, புலோவி
 (56) .. N. நவரத்தினம், கரவெட்டி
 (57) .. R. பஞ்சாட்சரம், கரவெட்டி
 (58) .. S. கிருஷ்ணபிள்ளை, புலோவி
 (59) .. S. சுப்பிரமணியம், புலோவி
 (60) .. S. சோமசுந்தரம், புலோவி
 (61) .. சி. விக்கினேஸ்வரமூர்த்தி, புலோவி
 (62) .. N. நவரட்னராஜா, புலோவி
 (63) .. N. K. சபாரத்தினம், புலோவி

1978ஆம் ஆண்டு தொமாதம் நடைபெறவிருக்கும் இம்மகாசபைக் கூட்டத்தில், மற்றைய அங்கத்தவர் பெயர்கள் முன்மொழியப்பட்டு, வழிமொழியப்பட்டு அங்கீகாரிக்கப்பட்ட பின், ஆண்டறிக்கையில் வெளிப் படுத்தப்படும்.



ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத்து
திருக்குடமுழுக்கு (3-7-1977) நிகழ்ச்சி

ஸ்ரீ வஸ்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானத் தொண்டர்கள்



இடமிருந்து வலம்: திருவாவர்கள்: சி. பசுபதி (காவலாளர்), க. விக்னேஸ்வரமூர்த்தி (மேற்பார்வையாளர்), சி. மு. சுந்தரவும் (கணக்கக் காப்பாளர்), மு. காளித்தம்பி (கணக்குக் காப்பாளர்), சி. சிவலிங்கம் (பல பணியாளர்)



ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆஸய கர்ப்பக் கிருகம்
மேற்கு ஓவியத் தோற்றம்
வேணுகானக் கண்ணன்



ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் தேவஸ்தானக் குருக்களும்
அவரது உதவியாளர்களும்

ஸ்ரீவல்லிபுர ஆழ்வார் கோவில்

திருக் குடமுழுக்கு (3-7-1977)

மண்டலாபிஷேக உபயகாரர்

3-7-77

4-7-77

1. திரு. நா. நவரத்தினராசா, புலோவி தெற்கு
2. , மு. ஞானநந்தன், வல்வெட்டித்துறை
3. , தா. வே. இராஜகுலேந்திரன், புலோவி தெற்கு
4. , க. கணேசன், புலோவி மேற்கு
5. , M. கணேசன், துன்னுலை தெற்கு
6. திருமதி ரவி சொரணலட்சுமி, 34, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணம்
7. திரு. சின்னையா கிருஷ்ணர், சங்குவத்தை, புலோவி கிழக்கு
8. , சி. நடராசா, விஷ்ணு பாட்ஸ் கடை, பருத்தித்துறை
9. , ச. விசாகரட்னம், வல்வெட்டித்துறை
10. , ச. தங்கராசா, சந்தை ஒழுங்கை, உடுப்பிட்டி
11. , வீ. கிடடின்பிள்ளை, கரவெட்டி
12. , ச. நாராயணசர்மா, கந்தசாமி கோவிலடி, மயிலிட்டி
13. , இ. இராசேந்திரம், வல்வெட்டித்துறை
14. , மு. இராசையா, வியாபாரிமூலை
15. , மு. வேலும்மயிலும், சட்டத்தரணி, பருத்தித்துறை
16. , K. சிவராஜசிங்கம், 1ஆம் கட்டை, பருத்தித்துறை
17. , இ. பொன்னையா. செட்டித்தெரு, பருத்தித்துறை
18. , எஸ். ஜெயரட்னம், துன்னுலை தெற்கு
19. , ஐ. ரட்னம், கரவெட்டி கிழக்கு
20. திருமதி R. இராமநாதன், சரசாலை, சாவகச்சேரி
21. திரு. பொ. இராசதுரை, Rajan Cycle Works, பருத்தித்துறை
22. , சு. தர்மலிங்கம், சுப்பையா அன் சன்ஸ், நெல்லியடி
23. , சி. விஷ்ணுசந்தரம், வல்வெட்டித்துறை
24. , அ. வே. அம்பலவாணன், வரணி
25. , து. நவரெத்தினராசா, வல்வெட்டித்துறை
26. , S. ஏகாம்பரநாதன், நெடியகாடு, வல்வெட்டித்துறை
27. , மா. இரத்தினசோதி, வி. மு. வீதி, பருத்தித்துறை
28. , A. S. தனபாலிங்கம், துன்னுலை தெற்கு
29. , சி. வேலாயுதம், அல்வாய் தெற்கு, மாலிசந்தி
30. , சி. வே. சிவசுப்பிரமணியம், வல்வெட்டித்துறை
31. , மு. சிவசிதம்பரம், தேசியப்பேரவை உறுப்பினர், நல்லூர்
32. , வி. சபாரட்னம், மல்லாகம்
33. , க. பரம்சோதி, ராணி பேக்கரி, மந்திகை
34. , நீ. முத்துக்குமாரு, முருகையன் கோவிலடி, துன்னுலை
35. , ப. இராமலிங்கம், வல்லிபுரக் குறிச்சி
36. , க. சபாரட்னம், க. கணபதிப்பிள்ளை, புலோவி தெற்கு
37. , N. இராசரத்தினம், புலோவி தெற்கு
38. Dr. எஸ். கதிர்காமத்தம்பி, புலோவி
39. திரு. பொ. சின்னையா, வியாபாரிமூலை
40. , க. முத்து, செட்டிதோட்டம்
41. திருமதி சிற்றம்பலம், அனுராதபுரம்
42. திரு. ந. குமாரவேலு, ம்சாலை வடக்கு
43. , எஸ். சிவலோகன், B. E. R. Cooray & Sons, கொழும்பு
44. , V. சிவசோதி, நெல்லியடி
45. , பொ. வல்லிபுரம், வல்வெட்டித்துறை

16-8-77

திருக்குடமுறக்குக் கிரியாகால நிகழ்ச்சிகள்

பிங்கள வருடம் ஆனி மாதம்

13ஆம் நாள் (27-06-77) திங்கட்கிழமை — உதயம் 6 மணி: அனுஞ்சனை, கணபதிஹோமம், தனழ்ஜை, மாலை 6 மணி: யந்திர பூஜை.

14ஆம் நாள் (28-06-77) செவ்வாய்க்கிழமை — காலை 9 மணி: யந்திர பூஜை, மாலை 6 மணி: கிராம சாந்தி, பிரவேசபளி, ரகேஷாக்ந ஹோமம்.

15ஆம் நாள் (29-06-77) புதன்கிழமை — காலை 9 மணி: யந்திரபூஜை, மாலை 6 மணி: திசாஹோமம்.

16ஆம் நாள் (30-06-77) யியாழுக்கிழமை — காலை 9 மணி: நவக்கிரகமஹம், மாலை 6 மணி: வாஸ்துசாந்தி.

17ஆம் நாள் (1-07-77) வெள்ளிக்கிழமை — காலை 9 மணி: யந்திரபூஜை, ஹோமம். மாலை 5 மணி: மிருத்சங்கிரகணம், அங்குரார்ப்பணம், ஆசார்ய ரட்சாபந்தனம், பிரசன்ன பூஜை, கடல்தாபனம், கலாகர்ஷணம், யாஹ ஆராப்பம், நவாக்கிணி விபஜனம், தீபாராதனை, ஸ்தோத்திர பாராயணம், வேதபாராயணம், திருமுறை ஒதல், பின்னிரவு 4 மணி: ஸ்தாபி ஸ்தாபனம், கோவாசம், தீபல்தாபனம், பிம்பஸ்தாபனம், அஷ்டபந்தனம்.

18ஆம் நாள் (02-07-77) சனிக்கிழமை — காலை 9 மணி: விசேஷ சந்தி, பூதசுத்தி. அந்தர் யாஹம், யாஹ பூஜை, ஹோமம், தீபாராதனை, திருமுறை ஒதல், மாலை 6 மணி: யாஹ பூஜை, பிம்பஸ்தாபனம், கொதுகபந்தனம், விசேஷ திரவியஹோமம், நியாசாதிகள், ஸ்பர்சாகுதி, தீபாராதனை, திருமுறை, திருமுறை ஒதல், ஆசார்ய வர்ணம்.

19ஆம் நாள் (03-07-77) ஞாயிற்றுக்கிழமை — காலை 6 மணி: யாகபூஜை, மஹா பூர்ணைகுதி, தீபாராதனை, ஸ்தாபிகள் அபிஷேகம். காலை 9 — 10 மணி: மஹாகும்பாபிஷேகம், தசதர்சனம், மஹா அபிஷேகம், விசேஷ பூசை, திருவருட்பிரசாதம் வழங்கல், ஆசாரிய சம்பாவனை.

மஹா கும்பாபிஷேகத்தில் பங்குகொள்ளும் குருமணிகள் :

பிரதிஷ்டா குரு : பிரதிஷ்டா சிரோமணி சாமி. விஸ்வநாதகுருக்கள், நவாலி (பிரதம குரு, வண்ணை பெருமாள் தேவஸ்தானம்)

ஸ்ரீ வஸலிபுர தேவஸ்தான பிரதம குரு : பிரம்மஸ்ரீ ச. க. இராமச்சந்திரக்குரு (வஸலிபுராலயம்)

பிரம்மஸ்ரீ ச. காமிக்குருக்கள், துண்ணலை
பிரம்மஸ்ரீ நா. சோமந்தரக்குருக்கள், கள்ளுகம்
பிரம்மஸ்ரீ ச. தேவராஜாக்குருக்கள், அல்வாய்
பிரம்மஸ்ரீ வே. நடராசாக்குருக்கள், ஆவரங்கால்
பிரம்மஸ்ரீ வை. கணக்காபதிக்குருக்கள், அச்சவேலி
பிரம்மஸ்ரீ வி. வேங்கடக்பிரமணியக்குருக்கள், நவாலி
பிரம்மஸ்ரீ சோ. சதாசிவக்குருக்கள், நீர்வேலி
பிரம்மஸ்ரீ கி. சுப்பிரமணியக்குருக்கள், மாததனை

சர்வபோதகாசாரியார் :

பிரம்மஸ்ரீ கவாமி இரஜேந்திரக்குருக்கள், நீர்வேலி சாதகாசிரியர்கள் :

பிரம்மஸ்ரீ கி. கப்பிரமணியசாஸ்திரிகள். நல்லூர்
பிரம்மஸ்ரீ தா. மகாதேவசர்மா, இனுவில்

தேவஸ்தான உதவிப் பூசகர்கள் :

பிரம்மஸ்ரீ ச. க. சுதாங்கார்மா, துண்ணலை

பிரம்மஸ்ரீ ச. க. புருஷோத்தமசர்மா, துண்ணலை

உபந்தியாசம் :

பேராசிரியர் பிரம்மஸ்ரீ க. கலாசநாதகுருக்கள்

யாழி. வளாகம்

பிரம்மஸ்ரீ கி. கப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள்

செந்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

சிற்பவேலை ஸ்தபதிகள் :

1. “அமராவதி ஸ்தபதி” உலகு ஆசாரியார், இராமநாத புரம் தேவஸ்தான சிற்பி

2. “கோகுல ஸ்தபதி” இராச தங்கத்துரை, உடுப்பிட்டி, ஸ்ரீவங்கா

விசேஷ மங்கள இசை :

1. அளவையூர் N. K. பத்மநாதன் குழுவினர்

2. சாவகக்ஞேரி K. M. பஞ்சாபிகேசன் குழுவினர்

3. இனுவில் M. கல்யாணசுந்தரம் குழுவினர்

ஸ்ரீராம ஜெயம்

விரிந்சனே விடைவல்லானே

கற்கோவளம், திரு. ச. கேசவானந்தன் அவர்கள்

ஜந்திலே ஒன்று பெற்றுள்
ஜந்திலே ஒன்றைத் தாவி
ஜந்திலே ஒன்று ருக
ஆயியற் காக ஏகி
ஜந்திலே ஒன்று பெற்ற
அணங்கைக்கண் டயலா ரூரில்
ஜந்திலே ஒன்று வைத்தான்;
அவன் நம்மை அளித்துக் காப்பான்.

பக்த அனுமான் கிட்கிந்தைக்கு வந்த இராம இலக்குமணரைக் கண்டு அன்பால் என்புருக இவர்கின்ற உள்ளத்தனான். “முன் எப்போதோ என்னுடன் அன்புக்குரியராயிருந்து பிரிந்து சென்றவர் போலும்” என்றெண்ணி அவர்கள் பக்தி மீதூரப் பெறுகின்றன.

‘அன்பிற்கு முன்டோ அடைக்குந்தான்; ஆர்வலர் புன்கணிர் பூசல் தரும்’

என்ற வள்ளுவ இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தான். பிராமண வடிவுடன் உருமாறி வந்த அனுமானைக் கூற்று நோக்கிய இராமனும், அவன் அறிவை எண்ணி, விரிஞ்சனே என்றும், ஆற்றலை நோக்கி விடைவல்லானே என்றும் வியக்கிறான். அனுமன் உருத் திராமிசமாய்ப் பிறந்தவன் என்பதும், இனிமேல் பிரம பத்தை அடையப் போகிறான் என்பதும் நர அவதார ஞகிய நாராயணங்களிறி வேறு யாரால் அறியமுடியும்.

இராமன் அனுமன் யார் என்று உணர்ந்தத் தோபோல அனுமனும் வருபவர் திருமாவின் அவதாரம் என்பதை உள்ளுணர்வால் புரிந்துகொண்டான். முன்பு வாயு பகவான். “நீ திருமாலுக் கடிமைசெய்” என்று கூறிய போது, அனுமான் தன்தந்தையாகிய வாயுவிடம் “நான் அவரை எப்படி அறிவது” என்று கேட்டான். அதற்கு விடையாக வாயுதேவன் “எவரைக் கண்டபோது காரணமில்லாமல் உனக்கு அவர்மீது அன்பு மேலிடு கிறதோ, அவரையே திருமாலென்றறி” என்று கூறி யிருந்தான். தந்தையின் கூற்றுப்படி மைந்தன் மாருதி இராமனையே திருமால் என்பதை அறிந்துகொண்டான்.

மானுட வடிவுடன் வந்த மாருதியை ஸ்ரீராமன் “நீ யாவன்?” என்று வினாவியபோது “கஞ்சனம் ஒத்த கண்ணனே, நான் காற்றின் வேந்தற்கு அஞ்சனை வயிற்றில் வந்தேன். நாமழும் அனுமான்” எனச் சொல்லின் செல்வனுகிய அனுமான் அடக்கமாக, அழகாகத் தன்னை அறிமுகம் செய்கின்றன். மேன்மக்கள், கற்றேர் கல்லாதோரை யாக்கை நலத்தாலன்றி வாக்கு நலத்தாலேயே

அறிந்துகொள்வார். மரவுரி போர்த்த மாதவச் செல்வ ஞகிய காகுத்தனும் அனுமனின் சிறப்பை அவன் வாக்கு வன்மையைக் கொண்டே அளந்து அறிந்தான். அன்புத் தம்பி இலக்குவனுக்கு அனுமன் ஆற்றலை இராமன் எடுத்தியம்பும்போது “இந்த மானுட வடிவினிலும் செல்வியோர் எங்கும் இல்லை. ஆற்றல், நிறை, கல்வி, அமைதி, அறிவு இவற்றிலே தனக்கு நிகராக எவரு மில்லாதவன். அவன் கல்லாத கலையில்லை. உலகிற்கே ஆணி போன்றவன். இவனுடைய சேணுயர் பெருமை பற்றிப் பின்பு நீ அறிந்துகொள்வாய்” என்று அனுமனின் உண்மைச் சிறப்பை நன்றாகச் சீர்துருக்கிக் கூறியுள்ளான்.

இராம காவியத்தில் கிட்கிந்தா காண்டத்திலிருந்தே அனுமனின் மேலான ஆற்றல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. நீதியின் உறைவிடமான இராமபிரானைச் சுக்கிரீவனுடன் நட்பாகச் செய்தமைக்கும், சுக்கிரீவன் பகைமுடிக்க வாலியின் மார்பில் இராமபாணம் துளைக்கச்செய்த மைக்கும் காரணம் அனுமானின் சொல்லாற்றலே. ஆயிதுக்க இருந்த ஜானகியை அசோகவனத்திலே காப்பாற்றி ஆருதல் கூறினான். யுத்தகளத்திலே வியத்தகும் மாபெரும் வீரசாதனைகளைப் புரிந்தான்.

எழை சோபனம்; எந்திழை சோபனம்;
வாழி சோபனம்; மங்கல சோபனம்;
ஆழி யான அரக்கணை ஆரியச்
குழி யானை துகைத்தது சோபனம்,

என்று வெற்றிக்களிப்புடன் வாழ்த்திவந்து சீதா தேவி யைக் கிறைமிட்ட செம்மல் அனுமன் என்றே கூறத் தகும். அனுமானின் சேவகத்தில் கருணைமீதூரப்பெற்ற கற்பின் செல்வி “நின்னை என் தலையினால் தொழுவே தகும் தன்மையோய்” என்று கூறி வாழ்த்தினு ரென்றால் இதனிலும் விஞ்சிய சிறப்பும் உண்டோ!

சில ஆலயங்களில் சண்டேகரர் எப்படிப் பக்தர் கருக்கு அருள்புரிகின்றாரோ, அப்படி விஷ்ணு ஆலயங்களில் அனுமார் பக்தர்களுக்கு அவர்கள் வணங்கிய பலனை அருளுகின்றார்.

ஸ்ரீவல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட அனுமாரின் அழியை விமானத்தில் பஞ்சமுக வடக்குத் திசையிலிருந்து முதலாவதாக இருக்கும் முகத்தைக் கருடமுகம் என்பர். இது வழிபடுவோரைக் கொடிய வீஷங்களிலிருந்து காப்பாற்றும். இரண்டாவது ஹயக்கிரீவர் முகம். அஞ்ஞானத்தைத்தீக்கி மெய்ஞ்ஞானம்

அருளுவதும், அரக்கரை வதைத்துப் பிரமனுக்கு வேதங் கலை மீட்டுக் கொடுத்ததும் ஆகும். நடுவில் உள்ளது ஆஞ்சனேயர் முகம். அடியார்களுடைய எதிரி கலை நிர்மலமாக்கித் தீங்குவராமல் காப்பாற்றுவது. ஐந்தாவது பாதாளம் சென்ற பூமியை மீட்ட ஸ்ரீவராக முகம்.

ஸ்ரீவல்லிபுர ஆழ்வாரை வழிபடும் பக்தர்கள் ஆலய வணக்கத்தின் பின்பு ஆஞ்சனேய ஆழ்வாரின் திருமாளிகையின் முன் அமர்ந்து, அவரின் திருநாமங்களை நூற் றெட்டுமுறை ஜெபித்து, வணக்கப்பலனைத் தரும்படி அன்புடன் மன்றுடி வேண்டினால், நல்ல எண்ணத்துடன்

நாம் கேட்கும் வரங்களை யெல்லாம் வேண்டியான்கு. அருள்புரிவார் ஆஞ்சனேயர், மாயவனே ரகுாம் அருகேவா வாவா; வஞ்சனைகள் பறந்தோட நெஞ்சில் வாவா; காயாம்பூ நிறமுடனே கனவில் வாவா; கஞ்சனைமுன் வென்றவனே கருத்தில் வாவா; நாயகனே என்னாவில் இருக்க வாவா; நாள்தோறும் உன்பாதம் துதிக்க வாவா; ஆயர்குலத் துதித்தெழுங்கே கருடன் மீதில் அன்புடனே ஏறிவந்து அருள்செய் வாயே.



குகன் ஸ்ரீயோ—பருத்தித்துறை

48118

University of Jaffna
48118



Library

Q114

